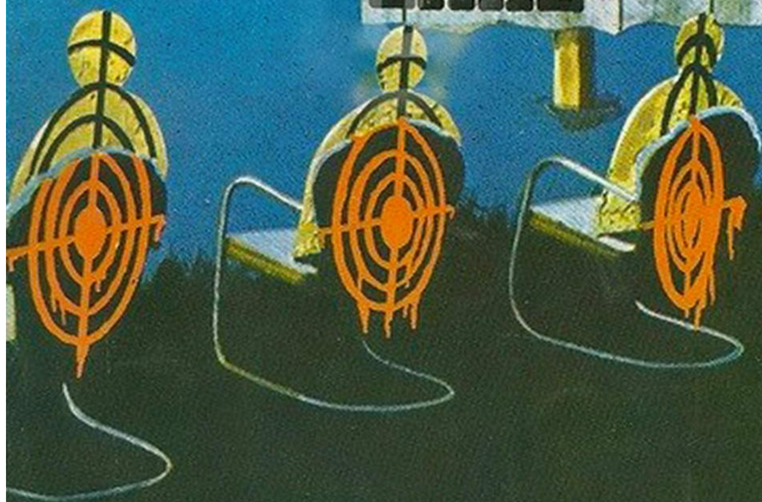

ENIGMA

Raymond Chandler

MISTERUL CRIMELOR DE LA LITTLE FAWN LAKE

Raymond Chandler

Misterul crimelor de la Little Fawn Lake

Traducere Popescu Constantin

— Publisher Alfred A. Knopf, U.S., 1943 – *The Lady In The Lake*

Editura Z, Colecţia Enigma, 1993

1

Treloar Building era, sau este pe Olive Street, aproape de Strada 6, în partea de apus a oraşului. Trotuarul din faţa clădirii fusese din dale de asfalt alb şi negru. Muncitorii le scoteau pentru a le da guvernului[1], iar un tip palid şi fără pălărie, cu mutră de intendent de bloc, privea operaţia cu aerul că-l doare inima.

Am trecut de el, apoi printr-un pasaj cu magazine specializate am intrat într-un hol vast, decorat în negru şi auriu. Compania Gillerlain se afla la etajul şapte, în partea dinspre stradă, în dosul unor uşi duble de sticlă cu margini de culoarea platinei. Biroul de primire avea pe jos covoare chinezeşti, pereţi zugrăviţi într-un argintiu tern, un mobilier complicat şi plin de unghiuri, pe piedestale, mici sculpturi abstracte, lucioase şi ascuţite iar într-un colţ o groază de fleacuri într-o vitrină triunghiulară. Pe rafturi, pe suporturi, în insule şi promontorii de oglindă strălucitoare, vitrina părea să conţină toate felurile de flacoane şi de cutii fanteziste făcute vreodată. Se vedeau creme, pudre, săpunuri şi colonie pentru orice anotimp şi orice ocazie. Parfum în sticluţe înalte şi subţiri, ce păreau gata să cadă la o adiere, parfum în fiole minuscule de culoare pastel, legate la gât cu panglici elegante de mătase, ca fetiţele la lecţia de dans. Obiectul cel mai de preţ părea ceva foarte mic şi simplu, o sticlă turtită, de culoarea chihlimbarului. Se afla la exact înălţimea privirii şi avea mult loc în jur. Eticheta te informa că era *„Gillerlain Regal, Şampania parfumurilor”*. Hotărât, merita s-o cumperi. Puneai o picătură în gropiţa gâtlejului şi perlele roz purtate de doamne începeau să cadă pe lângă tine ca ploaia de vară.

O blondă micuţă şi nostimă şedea într-un colţ îndepărtat, la un panou telefonic, în dosul unui grilaj şi la adăpost de orice primejdie. La un birou plat, pe aceeaşi

---

1 Acţiunea romanului se petrece în timpul celui de-al doilea război mondial (n. tr.).

direcţie cu uşa, şedea o damicelă bine, înaltă, brunetă şi subţirică, al cărei nume, judecând după placa gravată solemn pe birou, era domnişoara Adrienne Fromsett.

Era îmbrăcată într-un taior gri-deschis, de lucru, cu o bluză albastru-închis, la care purta o cravată bărbătească tot albastră, dar într-o nuanţă mai palā. Marginile batistei împăturite ce-i ieşeau din buzunarul de la piept al taiorului erau atât de ascuţite încât puteai tăia pâine cu ele. La încheietura mâinii avea o brăţară, asta fiind singura ei bijuterie. Părul negru pieptănat cu cărare i se revărsa uşor în bucle frumos aranjate. Avea un ten curat ca de ivoriu, sprâncene destul de severe iar ochii mari şi negri, lăsau impresia că s-ar fi putut anima la momentul potrivit.

Mi-am pus pe biroul ei cartea de vizită – nu cea cu o mitralieră în colţ – şi i-am spus că voiam să-l văd pe domnul Derace Kingsley. A aruncat o privire pe cartea de vizită şi m-a întrebat:

— Ai întâlnire cu patronul?

— Nu.

— E foarte greu să-l vezi pe domnul Kingsley dacă n-ai aranjat acest lucru dinainte.

N-aveam cum s-o contrazic.

— Care e obiectul vizitei, domnule Marlowe?

— E personal.

— Aha. Domnul Kingsley te cunoaşte cumva, domnule Marlowe?

— Nu cred. S-ar putea să fi auzit de mine. Ai putea să-i spui că vin din partea locotenentului de poliţie M’Gee.

— Domnul Kingsley îl cunoaşte pe locotenentul de poliţie M’Gee?

Îmi puse cartea de vizită alături de un teanc de scrisori proaspăt bătute la maşină şi cu antetul întreprinderii pe ele. Apoi se lăsă pe spate, îşi puse un braţ pe birou şi începu să răpăie discret cu un stilou mic de aur.

I-am rânjit. Telefonista blondă îşi ascuţi urechile şi zâmbi uşor şi nesigur. Părea glumeaţă şi gata de acţiune, deşi nesigură de ea, ca o pisicuţă într-o casă nouă unde

locatarii urăsc pisicile.

— Sper că da, i-am răspuns. Dar poate că-i mai bine să te duci şi să-l întrebi.

Îşi puse rapid iniţialele pe trei scrisori ca să nu arunce cu stiloul în mine. Apoi vorbi fără să mă privească:

— Domnul Kingsley e într-o conferinţă. Am să-i trimit cartea dumitale de vizită când am să am ocazia.

I-am mulţumit şi m-am dus să mă aşez într-un fotoliu de crom şi piele, mult mai confortabil decât părea la prima vedere. Timpul trecea şi se aşternu tăcerea. Nimeni nu veni şi nu plecă.

Mâna elegantă a domnişoarei Fromsett alunecă peste hârtii şi clinchetul surd produs de pisicuţa-telefonistă rupea tăcerea de câte ori opera tabloul telefonic.

Mi-am aprins o ţigară şi-am tras alături o măsuţă cu scrumieră pe ea. Minutele păşeau pe vârful picioarelor, cu degetul la gură. Am cercetat încăperea. Greu să-ţi faci o părere despre o astfel de întreprindere. S-ar fi putut să câştige milioane sau să aibă poliţia în camera din dos, gata să le sigileze seiful ca urmare a falimentului.

După o jumătate de oră şi trei sau patru ţigări, uşa din spatele biroului domnişoarei Fromsett se deschise şi doi bărbaţi ieşiră dinăuntru, mergând de-a-ndoaselea şi râzând. Un al treilea ţinea uşa deschisă şi îi îndemna să râdă. Şi-au dat mâna încântaţi şi primii doi au traversat biroul şi au plecat. Cel de-al treilea îşi abandonă zâmbetul acru de pe faţă părând a nu fi zâmbit niciodată. Era un tip înalt, îmbrăcat într-un costum gri şi nu părea să aibă chef de glumă.

— A telefonat cineva? întrebă el cu o voce aspră şi arogantă.

Domnişoara Fromsett răspunse încet:

— Un domn Marlowe vrea să vă vadă. Din partea locotenentului M'Gee. Într-o chestiune personală.

— Nu-l cunosc, se răsti bărbatul înalt.

Îmi luă cartea de vizită, fără ca măcar să se uite la mine şi intră înapoi în birou. Uşa se închise de la sine cu

un pocnet dispreţuitor. Domnişoara Fromsett îmi aruncă un zâmbet trist şi dulceag, iar eu i-am răspuns cu o uitătură obscenă. Am mai fumat o ţigară şi timpul trecu din nou împleticindu-se. Compania Gillerlain îmi devenise dragă la inimă.

Peste zece minute aceeaşi uşă se deschise din nou şi ştabul ieşi din birou cu pălăria pe cap, mârâind ceva în legătură cu o vizită la frizer ca să se tundă. O porni pe covorul chinezesc cu un pas atletic şi vioi, parcurse cam jumătate distanţă până la uşă, apoi făcu stânga împrejur brusc şi se apropie de fotoliul meu.

— Vrei să mă vezi? se răsti el.

Măsura peste doi metri şi n-avea nimic molatec în persoana lui. Avea ochii de culoarea gresiei cu scântei de lumină rece. Trupul lui masiv umplea un costum gri, de flanel moale, cu dungi albe discrete, pe care îl purta cu eleganţă. Aerul lui îţi sugera că aveai de-a face cu o persoană dificilă.

M-am sculat de pe fotoliu.

— Dacă sunteţi domnul Derace Kingsley, da.

— Cine dracu ai crezut că sunt?

Nu mi-am bătut capul să-i răspund şi i-am înmânat o altă carte de vizită pe care era scrisă şi profesiunea mea. O apucă în labă şi se strâmbă la ea.

— Cine-i M’Gee? se răţoi el.

— Un tip pe care-l cunosc.

— Fascinant, răspunse el şi se uită peste umăr la domnişoara Fromsett.

Părea încântată. Foarte încântată.

— N-ai nimic altceva să-mi spui despre el?

— Cei care îl cunosc îl numesc Violet M’Gee, am spus. Fiindcă mestecă pastile mici de tuse cu miros de violete. E un tip solid, cu păr cărunt şi fin şi cu o gură dulce, bună de sărutat copiii mici. Când a fost văzut ultima oară, purta un costum albastru elegant, pantofi maron cu tocuri late, o pălărie cenuşie moale şi fuma opium dintr-o pipă de spumă de mare.

— Nu-mi place purtarea dumitale, spuse Kingsley cu o voce atât de dură c-ai fi putut sparge nuci cu ea.

— În regulă, i-am răspuns. Nu-i de vânzare.

Se trase înapoi de parcă i-aş fi vârât sub nas un peşte stricat. Apoi, îmi întoarse spatele şi mi se adresă peste umăr:

— Îţi dau exact trei minute. Nu ştiu de ce-o fac.

Calcă apăsat pe covor, trecu, de biroul domnişoarei Fromsett, se apropie de uşă, o împinse violent şi o lăsă să-mi fluture în faţă. Gestul îi plăcu domnişoarei Fromsett şi-am avut impresia c-am zărit un zâmbet uşor şi răutăcios în ochii ei.

2

Biroul lui era exact ce-ar trebui să fie un birou. Era lung, întunecos şi liniştit, răcoros din pricina climatizării, cu ferestrele închise şi cu jaluzele cenuşii uşor întredeschise pentru a stăvili lumina orbitoare din iulie. Perdelele cenuşii se asortau la mocheta cenuşie. Într-un colţ se afla un seif mare, vopsit în negru şi argintiu, ca şi un şir de fişiere joase perfect asortate cu el. Pe perete atârna o fotografie enormă, colorată de mână, reprezentând un domn în vârstă, cu o faţă fin sculptată, favoriţi şi guler apretat. Mărul lui Adam, care răzbătea din gulerul tare, părea mai dur ca bărbia celor mai mulţi oameni. Placa de sub fotografie purta indicaţia: *„Domnul Matthew Gillerlain. 1860 – 1934".*

Derace Kingsley păşi ţanţoş în dosul unui birou directorial de vreo opt sute de dolari şi se lăsă într-un fotoliu înalt, tapiţat cu piele. Luă o ţigară de foi dintr-o cutie de mahon încrustată cu bronz, îi reteză vârful şi o aprinse cu o brichetă mare de bronz de pe birou. Operaţia decurse lent. Nu-i păsa de timpul meu. Când îşi încheie ceremonia, se aplecă pe spate, scoase un nor de fum şi spuse:

— Sunt un om de afaceri. Nu-mi pierd vremea cu prostii. Cartea dumitale de vizită mă anunţă că eşti detectiv certificat de stat. Fă-mi dovada că-i adevărat.

Mi-am scos portvizitul şi i-am înmânat nişte documente ca să-i dovedesc. Le-a privit scurt şi mi le-a aruncat înapoi peste birou. Husa de celuloid în care se afla certificatul căzu pe mochetă. Nu se sinchisi să-şi ceară scuze.

— Nu ştiu cine-i M'Gee, spuse el. Îl cunosc însă pe şeriful Petersen. I-am cerut să-mi recomande pe cineva de încredere pentru o treabă. Bănuiesc că e vorba de dumneata.

— M'Gee lucrează la postul de poliţie din Hollywood în biroul şerifului. N-aveţi decât să verificaţi.

— Nu-i nevoie. Poate că eşti capabil, dar să nu fi obraznic cu mine. Şi nu uita că atunci când angajez pe cineva, lucrează doar pentru mine. Face exact ce-i spun, şi-şi ţine gura. Altminteri, îl dau pe uşă afară. E clar? Cred că nu-ţi par prea dur.

— Hai să lăsăm baltă această poveste, i-am răspuns.

Se încruntă. Apoi mă întrebă brutal:

— Cât vrei pe zi?

— Douăzeci şi cinci de dolari plus cheltuielile suplimentare. Opt cenţi de kilometru dacă folosesc maşina.

— Ridicol, spuse el. Mult prea mult. Cincisprezece dolari pe zi. E bine plătit. Am să-ţi achit costul benzinei în anumite limite, de la caz la caz. Dar să nu mă tragi pe sfoară.

Am scos un mic nor cenuşiu de fum de ţigară şi i-am făcut vânt cu mâna. Nu i-am răspuns. Păru puţin surprins că nu i-am răspuns.

Se aplecă peste birou şi îşi îndreptă ţigara de foi spre mine:

— Nu te-am angajat încă. Dac-am s-o fac, treaba e absolut confidenţială. Nu vreau să trăncăneşti despre ea cu amicii de la poliţie. M-ai înţeles?

— Ce vreţi în fond să fac pentru dumneavoastră, domnule Kingsley?

— Ce importanţă are? Te ocupi de tot felul de anchete, nu-i aşa?

— Nu chiar. Mă ocup mai ales de cele oarecum oneste.

Îmi aruncă o privire directă şi îşi încleşta fălcile. Ochii lui cenuşii aveau o expresie opacă.

— Printre altele, nu mă ocup de divorţuri, i-am spus. Şi vreau o sută de dolari ca acont… mai ales de la cei pe care nu-i cunosc.

— Aha, spuse el cu o voce îmblânzită brusc. Aha!

— În ce priveşte chestiunea că aţi fost prea dur cu mine, i-am răspuns, cei mai mulţi dintre clienţii mei încep

fie prin a boci pe umărul meu, fie prin a răcni la mine ca să-mi arate cine-i patronul. În final însă, devin toţi rezonabili, dacă mai sunt în viaţă.

— Aha, repetă el cu aceeaşi voce blândă şi continuă să mă fixeze. Îţi pierzi mulţi clienţi? mă întrebă el.

— Nu prea mulţi, dacă se poartă frumos cu mine.

— Serveşte-te cu o ţigară de foi.

Am luat o ţigară de foi şi-am pus-o în buzunarul de la piept.

— Vreau s-o găseşti pe nevastă-mea. Lipseşte de-o lună.

— Perfect. Am să vă găsesc soţia, i-am răspuns.

Ciocăni pe birou cu ambele mâini. Apoi mă privi ţintă.

— Sper c-ai să reuşeşti. Apoi rânji. N-am mai avut o astfel de confruntare de patru ani.

Nu i-am răspuns.

— La naiba, zise el. Îmi place discuţia asta. Zău că-mi place, îşi trecu mâna prin părul negru şi des. Lipseşte de-o lună. Se află la o cabană pe care o avem în munţi. Lângă Puma Point. Ştii unde-i Puma Point?

I-am răspuns că ştiam unde-i Puma Point.

— Cabana noastră e cam la patru kilometri şi jumătate de sat, zise el. Ajungi acolo pe un drum privat. E lângă un lac privat. Little Fawn Lake. Trei dintre noi am ridicat un dig acolo ca să aducem unele îmbunătăţiri proprietăţii. Locul ne aparţine la toţi trei. E o proprietate destul de mare, dar nedezvoltată şi, fireşte, nici n-are să fie dezvoltată aşa curând. Prietenii mei au case acolo, ca şi mine, şi un oarecare Bill Chess, împreună cu soţia, stau pe gratis într-o căsuţă şi se îngrijesc de locuinţa mea. E invalid de război şi primeşte pensie. Asta-i tot ce-i acolo. Soţia mea s-a dus la munte pe la jumătatea lui mai, s-a întors de două ori la sfârşitul săptămânii, iar pe 12 iunie era aşteptată la o petrecere şi n-a mai sosit. N-am mai văzut-o de atunci.

— Şi ce-aţi întreprins în privinţa asta?

— N-am întreprins nimic. Absolut nimic. Nu m-am dus acolo. Se opri, aşteptând să-l întreb de ce n-o făcuse.

— De ce nu v-aţi dus? l-am întrebat.

Îşi împinse fotoliul înapoi ca să deschidă un sertar încuiat. Scoase o hârtie împăturită şi mi-o înmână peste birou. Am despăturit-o şi-am văzut că era o telegramă. Fusese expediată din El Paso la 14 iunie, la ora 9 şi 19 minute dimineaţa. Era adresată lui Derace Kingsley, pe adresa Carson Drive, numărul 965, în Beverly Hills, şi avea următorul conţinut:

„Trec frontiera în Mexic pentru divorţ. Mă căsătoresc cu Chris. Noroc şi la revedere. Crystal”.

Am pus telegrama pe marginea biroului din partea mea, în timp ce Derace îmi întindea o fotografie foarte clară, format mare, scoasă pe hârtie lucioasă şi reprezentând un bărbat şi o femeie aşezaţi pe nisip sub o umbrelă de plajă. Bărbatul purta chiloţi de baie, iar femeia un fel de costum de baie, microscopic, dintr-un fel de mătase albă. Era o blondă subţirică, tânără, cu un trup atrăgător şi zâmbea. Bărbatul era un tip bine, brunet, voinic, cu umeri şi picioare solide, cu păr negru şi cu dinţii albi. Doi metri de gigolo care distruge căsătorii. Braţe ca să te strângă la piept şi creieri întipăriţi pe faţă. Ţinea în mână nişte ochelari de soare şi zâmbea aparatului de fotografiat cu un aer expert şi degajat.

— Femeia e Crystal, spuse Kingsley, iar tipul e Chris Lavery. N-are decât să-l păstreze iar el poate să facă la fel cu ea şi ducă-se dracului amândoi!

Am pus fotografia deasupra telegramei.

— În regulă. Care-i problema?

— Problema e că nu avem telefon acolo la lac şi că petrecerea la care trebuia să vină n-avea mare importanţă. Am primit telegrama şi nu i-am dat prea mare atenţie. M-a surprins foarte puţin. Căsătoria noastră s-a stricat de ani de zile. Ea îşi trăieşte viaţa ei, şi eu pe-a mea. Are banii ei, o groază de bani. Cam vreo douăzeci de mii de dolari pe an de la o corporaţie care deţine contracte pentru terenuri

petrolifere de mare valoare în Texas. Lui Crystal îi place să alerge după bărbaţi şi ştiam că Lavery era unul dintre amanţii ei. Am fost niţel surprins că avea într-adevăr intenţia să se mărite cu el, fiindcă tipul nu-i altceva decât un crai de profesie. Dar până în acest moment, lucrurile mi s-au părut normale, dacă mă înţelegi.

— Şi-apoi ce s-a întâmplat?

— Două săptămâni nu s-a întâmplat nimic. Apoi am primit un telefon de la Hotelul Prescott, din San Bernadino, fiind informat că un automobil Packard Clipper, înregistrat ca fiind al unei anume Crystal Grace Kingsley, se afla de mai multe zile în garajul lor, fără ca cineva să-l reclame, şi doreau să ştie ce să facă cu el. Le-am spus să-l ţină acolo şi le-am trimis un cec pentru garaj. Nici asta nu m-a mirat în mod deosebit. Mi-am închipuit că soţia mea părăsise California şi, dacă plecaseră cu maşina, atunci o folosiseră pe a lui Lavery. Alaltăieri, însă, m-am lovit de Lavery în faţă la Athletic Club, aici, în colţ, la doi paşi. Mi-a spus că habar n-are unde e Crystal.

Kingsley îmi aruncă o privire rapidă şi întinse mâna după o sticlă şi două pahare colorate ce se aflau pe birou. Umplu paharele şi împinse unul spre mine. Îi ridică pe-al lui în direcţia luminii şi vorbi încet:

— Lavery mi-a spus că n-a fugit cu ea, că n-a văzut-o de două luni şi că nu mai are nici un fel de legătură cu ea.

— Şi l-aţi crezut?

Dădu afirmativ din cap, goli paharul şi îl împinse pe marginea biroului. Am luat şi eu o înghiţitură. Era scotch. Un scotch nu prea grozav.

— Dacă l-am crezut, spuse Kingsley, am făcut probabil o greşeală, fiindcă nu e genul de om pe care îl poţi crede. Departe de asta. L-am crezut pentru că e o canalie care îşi închipuie că-i amuzant să se culce cu nevestele prietenilor, iar apoi să se laude. Sunt convins că ar fi fost încântat să mă insulte, spunându-mi că mi-a luat nevasta şi intenţiona să fugă cu ea ca să mă facă de râs. Cunosc eu aceşti crai, şi pe el îndeosebi. A fost comis-

voiajor la noi o vreme, şi avea neplăceri tot timpul. Nu se putea stăpâni să nu se dea la funcţionarele din birou. Pe deasupra, mai primisem şi telegrama de la El Paso de care i-am pomenit, şi nu văd ce interes ar fi avut să mă mintă.

— S-ar putea ca ea să-i fi tras un şut, am spus. Asta l-ar fi rănit în amorul lui propriu: complexul de crai.

Kingsley se mai lumină la faţă, dar nu mult. Clătină din cap.

— Sunt tentat să-l cred, spuse el. Fă-mi dovada că mă înşel. De asta te-am angajat. Dar mai e şi un alt aspect foarte neplăcut. Conduc o firmă şi am o slujbă bună, dar nu-i decât o slujbă. Nu-mi pot îngădui un scandal. Îmi pierd postul pe loc dacă soţia mea e vârâtă într-o istorie cu poliţia.

— De ce cu poliţia?

— Printre alte activităţi de-ale ei, zise Kingsley posac, soţia mea găseşte timp uneori să fure lucruri din magazine. Cred că e un fel de cleptomanie care o apucă când începe să bea; am avut scene extrem de neplăcute în birourile unor directori de magazine. Deocamdată, am reuşit să-i conving să n-o dea în judecată, dar dacă aşa ceva se petrece în alt oraş unde nimeni n-o cunoaşte… Îşi ridică mâinile şi le lăsă să cadă cu o buşitură pe birou. S-ar putea s-ajungă la închisoare, nu-i aşa?

— I s-au luat vreodată amprentele?

— N-a fost niciodată arestată.

— Nu asta v-am întrebat. Uneori, magazinele mari pun drept condiţie a renunţării la darea în judecată dreptul de-a lua amprentele. Tactica sperie pe amatori şi pune la dispoziţia directorilor dosare de cleptomani pe care le dau asociaţiilor profesionale. Când amprentele apar de mai multe ori, vine ziua răfuielii.

— N-am cunoştinţă să se fi întâmplat vreodată aşa ceva.

— Atunci cred că e cazul să renunţăm la ipoteza furtului deocamdată, am răspuns. Dacă a fost arestată, atunci a fost şi percheziţionată. Chiar dacă poliţia îi

îngăduie să folosească un nume fictiv în documentele lor, puteţi fi sigur c-ar fi intrat în legătură cu dumneavoastră. Şi ar fi început să urle după ajutor în clipa când a intrat la apă. Am bătut cu degetul în telegrama albă şi albastră. Iar această telegramă e veche de-o lună. Dacă lucrul la care vă gândiţi s-a petrecut acum o lună, cazul ar fi fost judecat între timp. Fiind prima dată, ar fi scăpat cu o muştruluială şi o condamnare suspendată.

Îşi turnă un alt pahar ca să-şi mai atenueze grijile.

— Ce-mi spui mă face să mă simt mai bine, zise el.

— Multe lucruri s-ar fi putut întâmpla, am spus. C-a fugit cu Lavery şi s-au despărţit. C-a fugit c-un alt bărbat şi telegrama e o glumă proastă. C-a plecat de una singură sau cu o altă femeie. Că s-a îmbătat şi-a ajuns într-o clinică de dezalcoolizare. C-a dat de un bucluc de care nu ştim nimic. C-a fost omorâtă.

— Oh, Doamne, nu pomeni de-aşa ceva! exclamă Kingsley.

— De ce nu? Trebuie să faceţi faţă situaţiei. Mi-am făcut o idee destul de clară asupra doamnei Kingsley. E tânără, drăguţă, imprudentă şi dezechilibrată. Bea de stinge şi când bea face lucruri primejdioase. E o fraieră în ce priveşte bărbaţii şi s-ar putea să se înhăiteze cu un necunoscut care e şi escroc. Cum vi se pare descrierea?

— Perfectă, spuse el dând din cap.

— Cam câţi bani ar fi putut avea la ea?

— Îi place să aibă sume mari asupra ei. Are cont la bancă. Ar putea avea orice sumă.

— Aveţi cumva copii?

— Nu.

— Vă ocupaţi de administrarea fondurilor ei?

— Câtuşi de puţin. Soţia mea nu e în afaceri. Depune cecuri şi le încasează ca să le cheltuiască. Nu investeşte un sfanţ. Iar banii ei nu-mi sunt, fireşte, de nici un folos, dacă la asta te referi. Se opri, apoi continuă: Să nu crezi că n-am încercat. Sunt un om normal şi nu mă amuză să văd douăzeci de mii de dolari duşi pe apa sâmbetei an de an,

aruncaţi pe mahmureală şi amanţi de teapa lui Chris Lavery.

— Ce legătură aveţi cu banca ei? Puteţi obţine o listă a cecurilor scrise în ultimele două luni?

— N-au să-mi spună. Am încercat odată să obţin astfel de informaţii, când mă bătea gândul că cineva o şantajează şi n-am reuşit să aflu nimic.

— Se poate obţine, am răspuns, şi v-a trebui s-o facem. Asta înseamnă să mergem la Biroul de Persoane Dispărute. Nu cred că v-ar plăcea…

— Dacă mi-ar fi plăcut, n-aş fi apelat la serviciile dumitale.

Am dat din cap, am strâns hârtiile de pe birou şi le-am pus în buzunar.

— Cazul s-ar putea să aibă mai multe complicaţii decât văd acum, dar am să încep prin a avea o discuţie cu Lavery, iar apoi am să dau o raită sus la Little Fawn Lake şi să mă interesez şi acolo. Am nevoie de adresa lui Lavery şi de-o notă către îngrijitorul casei de lângă lac.

Luă o scrisoare cu antet, scrise câteva rânduri şi mi-o înmână. Iată ce spunea: *„Dragă Bill. Purtătorul acestei scrisori e domnul Marlowe care doreşte să arunce o privire prin proprietate. Arată-i casa şi ajută-l cât e cu putinţă. Cu stimă, Derace Kingsley”.*

Am împăturit-o şi am pus-o în plicul pe care scrisese adresa în timp ce citeam scrisoarea.

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre celelalte cabane de lângă lac?

— Nu-i nimeni acolo deocamdată. Unul din proprietari lucrează pentru guvern la Washington iar celălalt e la Fort Leavenworth. Soţiile lor sunt cu ei.

— Am să vă rog să-mi daţi adresa lui Lavery.

Se uită în gol la ceva de deasupra capului meu.

— Locuieşte în Bay City. Cunosc casa, dar am uitat adresa. Cred c-o poţi obţine de la domnişoara Fromsett. Nu-i cazul să-i spui de ce-ţi trebuie. Deşi are să ghicească. Mi-ai spus că vrei o sută de dolari.

— Nu-i nevoie, i-am răspuns. Am spus-o doar fiindcă mă călcaserăţi pe nervi mai înainte.

Rânji. M-am ridicat şi-am rămas o clipă lângă birou, uitându-mă la el. Apoi i-am spus:

— Nu-mi ascundeţi nimic, sper, nimic important.

Îşi contemplă degetul mare de la mână.

— Nu, nu-ţi ascund nimic. Sunt îngrijorat şi vreau să ştiu unde se află. Sunt teribil de îngrijorat. Dacă descoperi ceva, dă-mi un telefon la orice oră din zi sau noapte.

I-am promis c-am s-o fac, ne-am dat mâna şi-am traversat camera lungă şi răcoroasă ca să ajung la biroul unde şedea elegant domnişoara Fromsett.

— Domnul Kingsley mi-a spus să-mi dai adresa lui Chris Lavery, am zis, şi i-am urmărit expresia.

Întinse foarte lent mâna după un carnet de adrese îmbrăcat în piele maron şi începu să-l răsfoiască. Mi-a răspuns pe un ton rigid şi rece.

— Adresa pe care o avem e Altair Street, numărul 623, în Bay City. Telefon: Bay City 12523. Domnul Lavery n-a mai lucrat aici de peste un an. S-ar putea să se fi mutat.

I-am mulţumit şi-am ieşit. La uşă m-am uitat înapoi la ea. Şedea foarte calmă, cu mâinile încleştate şi aşezate pe birou, privind în gol. În obraji îi apăruseră două pete roşii. Avea o privire pierdută şi acră.

Am avut sentimentul că domnul Lavery nu era o amintire plăcută pentru ea.

3

Altair Street se afla la marginea unui V ce ducea într-o fundătură la capătul unei ravine adânci. La nord se vedea întinderea albastră şi adâncă a golfului până la dealurile din Malibu. La sud, orăşelul de plajă Bay City se răsfira pe o colină de deasupra şoselei naţionale de pe coastă.

Era o stradă scurtă, cu nu mai mult de trei sau patru rânduri de case şi se înfunda într-un gard înalt de fier care înconjura o proprietate vastă. În dosul suliţelor aurite ale gardului am zărit pomi, boschete şi o parte dintr-o peluză, ca şi un drum sinuos pentru maşini. Casa nu era la vedere. Pe partea opusă golfului, casele arătau bine îngrijite şi destul de spaţioase; de cealaltă parte, pe coama colinei, câteva căsuţe modeste nu făceau mare impresie. În ultimul rând de case, mai scurt, dinaintea capătului fundăturii, se găseau două locuinţe, aproape faţă în faţă. Cea mai modestă avea numărul 623.

Am trecut de ea, am întors maşina în semicercul pavat de la capătul străzii şi-am oprit lângă un teren viran dinaintea locuinţei lui Lavery. Casa lui era construită pe mai multe niveluri, cu uşa de la intrare la stradă, cu o terasă pe acoperiş, cu dormitorul la subsol şi cu un garaj ca o gaură pe o masă de biliard. Un desiş de *boungavillea* de un roşu aprins foşnea în faţa zidului de la intrare iar dalele de piatră ce duceau spre casă aveau pe margini muşchi. Uşa era strâmtă, cu grilaj şi deasupra cu o friză subţire. Sub grilaj se găsea un mâner de fier pentru a bate cu el în uşă. Am ciocănit insistent.

Nu s-a întâmplat nimic. Am apăsat şi pe butonul soneriei de lângă uşă şi-am auzit-o sunând nu prea departe, în casă. Am aşteptat, dar nu s-a întâmplat nimic. Am reluat ciocănitul cu mânerul de fier. Nici un rezultat. M-am întors pe aleea de la intrare până la garaj unde am deschis uşa destul ca să pot vedea că înăuntru se găsea o maşină cu cauciucuri cu dungi albe pe margine. M-am

întors la uşa de la intrare.

Din garajul de peste drum, ieşi o limuzină Cadillac neagră şi elegantă, care se întoarse, trecu pe lângă reşedinţa lui Lavery, încetini şi un tip slab, cu ochelari de soare întunecaţi, mă privi cu atenţie, ca şi cum n-ar fi fost treaba mea să mă aflu acolo. L-am privit la rândul meu intens şi tipul şi-a văzut de drum.

Am apucat-o din nou pe aleea ce ducea la casa lui Lavery şi am reînceput să ciocănesc la uşă. De data asta cu succes. Ferestruica din uşă se deschise şi-am văzut un individ arătos şi cu o expresie vie care mă urmărea din spatele gratiilor.

— Faci o groază de zgomot, a zis el.

— Domnul Lavery?

Mi-a spus că e domnul Lavery şi m-a întrebat ce pofteam. I-am întins cartea de vizită printre gratii. O apucă cu o labă mare şi cafenie. Ochii lui cafenii şi strălucitori se întoarseră spre mine:

— Regret, dar n-am nevoie de detectivi astăzi.

— Sunt în serviciul lui Derace Kingsley.

— N-aveţi decât să vă duceţi dracului amândoi! spuse el şi trânti ferestruica la loc.

Am apăsat pe soneria de lângă uşă, am scos o ţigară cu mâna liberă şi-am aprins un chibrit de lemnul pervazului când uşa se deschise brusc şi un tip masiv, în chiloţi de baie, sandale de plajă şi un halat de buret se pregăti să mă înfrunte. Am ridicat degetul de pe sonerie şi i-am rânjit.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat. Te-ai speriat cumva?

— Dacă apeşi din nou pe sonerie, te arunc în mijlocul străzii! spuse el.

— Nu fi caraghios. Ştii perfect de bine c-o să discut cu dumneata, iar dumneata ai să discuţi cu mine.

Am scos telegrama albastră şi albă din buzunar şi i-am întins-o înaintea ochilor lui cafenii şi strălucitori. O citi prost dispus, îşi muşcă buzele şi mârâi:

— Pentru numele lui Dumnezeu, hai în casă!

Deschise uşa larg şi-am intrat în urma lui într-o încăpere

Întunecată şi plăcută, având pe jos un covor chinezesc bej, ce părea scump, apoi fotolii adânci, câteva lămpi albe şi rotunde, un radio enorm într-un colţ, o sofa extrem de lată, tapiţată cu un material de lână fină bej şi maron, un şemineu cu un paravan de bronz în faţă şi o poliţă de lemn alb deasupra. În dosul paravanului ardea un foc, mascat parţial de un buchet mare de *manzanita*. Florile se îngălbeniseră pe ici pe colo, dar erau încă frumoase. Pe o măsuţă joasă şi rotundă din lemn de nuc, acoperită cu o placă de sticlă, se afla o sticlă de coniac *Vat 69,* pahare pe o tavă şi o mică găleată pentru gheaţă. Camera dădea în spatele casei şi se termina printr-o arcadă dreaptă prin care se vedeau trei ferestre înguste, şi partea superioară a unei balustrade de fier ce ducea la parter.

Lavery trânti uşa în urmă şi se aşeză pe sofa. Luă o ţigară dintr-o cutie sculptată de argint, o aprinse şi mă privi iritat. M-am aşezat în faţa lui şi l-am examinat. Era perfect echipat în domeniul fizicului, aşa cum arătase şi poza. Avea umeri nemaipomeniţi şi şolduri magnifice. Ochii erau de culoarea alunii şi pupilele de un cenuşiu albicios. Purta părul cam lung şi cu bucle fine deasupra tâmplelor. Tenul cafeniu nu arăta nici un semn de viaţă destrăbălată. Era un tip bine, dar nimic mai mult în ce mă privea. Am înţeles de ce femeile se dădeau în vânt după el.

— De ce nu vrei să ne spui unde e? am întrebat. O să descoperim în orice caz, dar dacă ne spui acum, nu te mai batem la cap.

— Nu cred ca un detectiv particular o să reuşească să mă bată la cap.

— N-ai dreptate. Un detectiv particular poate bate la cap pe oricine. E persistent şi obişnuit cu aroganţa. E plătit pentru timpul său şi e înclinat să folosească acest timp ca să te bată la cap.

— Ascultă, zise el, şi se aplecă înainte îndreptându-şi ţigara spre mine. Cunosc telegrama, dar e o prostie. Nu m-am dus la El Paso cu Crystal Kingsley. N-am mai văzut-o de mult, cu mult înainte de data când a fost expediată această telegramă. N-am mai avut nici un fel de legătură cu ea. I-am scos acelaşi lucru şi lui Kingsley.

— N-avea nici un motiv să te creadă.

— Iar eu n-am nici un motiv să-l mint. Părea surprins.

— De ce n-ai avea nici un motiv?

— Ascultă, spuse el serios, dacă aşa crezi, înseamnă că n-o cunoşti pe Crystal. Kingsley n-o are cu nimic la mână. Dacă nu-i place purtarea ei, n-are decât să divorţeze. Soţii ăştia cu instincte de proprietari mă dezgustă.

— Dacă nu te-ai dus cu ea la El Paso, de ce-a trimis telegrama?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Cred că ştii mai mult. I-am arătat buchetul de *manzanita* de lângă cămin. Le-ai cules la Little Fawn Lake?

— Dealurile din împrejurimi sunt pline de ele, răspunse el dispreţuitor.

— Dar nu au astfel de flori.

Lavery râse.

— Am fost la lac în timpul celei de-a treia săptămâni din mai, dacă vrei să ştii. Presupun că poţi să afli. A fost ultima oară când am văzut-o pe Crystal.

— Nu ţi-a trecut prin minte s-o iei de nevastă?

Suflă un nor de fum şi vorbi prin el.

— Da, ideea mi-a trecut prin minte. Are bani. Banii sunt întotdeauna folositori. Dar ar fi o cale mult prea neplăcută ca să-i obţin.

Am dat din cap în semn de asentiment, dar el a rămas tăcut. Privi buchetul de flori de lângă cămin, apoi se aplecă pentru a mai scoate un alt nor de fum pe nări şi pentru a-mi arăta conturul viril al gâtului. După o clipă, cum nu spuneam nimic, începu să devină nervos. Se uită la

cartea de vizită pe care i-o dădusem şi spuse:

— Aşa că te-ai angajat ca să scormoneşti în gunoaie. Cum merge?

— Nu prea grozav. Un dolar ici, unul colo…

— Bani împuţiţi, zise el.

— Ascultă, domnule Lavery, de ce vrei să ne certăm? Kingsley crede că ştii unde e nevasta lui şi că nu vrei să-i spui. Fie din răutate, fie din motive personale.

— Şi ce părere are? întrebă tipul bine şi bronzat pe un ton batjocoritor.

— Nu cred că-i pasă atâta vreme cât află ce doreşte. Nu-i pasă prea mult ce faceţi împreună, unde vă duceţi sau dacă va divorţa. Vrea doar să fie sigur că totul e în regulă şi că soţia lui n-are nici un fel de neplăceri.

Lavery păru interesat.

— Neplăceri? Ce fel de neplăceri? Îşi muie buzele cafenii în propriile cuvinte ca să vadă ce gust au.

— Poate că nu-ţi dai seama la ce fel de încurcături se referea.

— Atunci spune-mi, mă rugă el sarcastic. Mor s-aud ceva despre încurcături pe care nu le cunosc.

— Eşti un bun actor, i-am spus. N-ai timp să discuţi afaceri, dar găseşti întotdeauna timp de glume. Dacă îţi închipui că vrem să te înhăţăm pentru că ai trecut graniţa statului cu ea[2], nu-i cazul să-ţi faci griji.

— Baţi câmpii, deşteptule. Va trebui mai întâi să dovedeşti c-am făcut-o, căci altfel n-ai nici o şansă.

— Această telegramă trebuie să însemne ceva, am spus cu încăpăţânare. Am impresia că mă repet, şi încă de mai multe ori.

— Telegrama nu-i decât un truc. Crystal e mare amatoare de trucuri ieftine, de tipul ăsta. Toate sunt stupide şi unele răutăcioase.

— Nu pricep ce sens ar avea în acest caz.

---

2 Lege federală care pedepseşte trecerea cu forţa a unei persoane dintr-un stat într-altul. Se aplică mai ales la răpiri (n. tr.).

Îşi scutură atent cenuşa ţigării pe cristalul meu. Îmi aruncă o privire rapidă, apoi şi-o mută imediat în altă parte.

— Nu m-am dus la întâlnirea cu ea, zise el încet. S-ar putea să fie o manieră de-a ei de-a se răzbuna pe mine. M-aştepta să vin la lac la un sfârşit de săptămână. Nu m-am dus. Eram sătul de ea.

— Hm, am spus şi l-am privit lung şi intens. Nu-mi place istoria asta. Mi-ar fi plăcut mai mult dacă te-ai fi dus cu ea la El Paso, v-aţi fi luat la ceartă şi v-aţi fi despărţit. Nu poţi s-o refaci în felul ăsta?

Pe faţa lui bronzată apărură pete de roşeaţă.

— La dracu! zise el. Ţi-am mai spus că nu m-am dus nicăieri cu ea. Absolut nicăieri. Poţi să ţii minte asta?

— Am s-o ţin minte când am s-o cred.

Se aplecă să-şi stingă ţigara. Apoi se ridică suplu, fără nici o grabă, îşi strânse cordonul halatului şi se mută la capătul sofalei.

— Perfect, zise el limpede şi nervos. Întinde-o! Fă o plimbare! M-am săturat de acest interogatoriu stupid. Îţi pierzi timpul, şi-l pierzi şi pe-al meu. Asta dacă timpul dumitale valorează ceva.

M-am sculat şi i-am zâmbit acru.

— Nu valorează mulţi bani, dar sunt plătit pentru ce valorează. Nu crezi că s-ar fi putut ca dumneata să fi dat de dracu într-un magazin, să spunem la raionul de ciorapi de damă sau de bijuterii?

Mă examina cu mare atenţie, coborându-şi sprâncenele şi strângându-şi buzele.

— Nu ştiu despre ce baţi câmpii, spuse el, deşi părea gânditor în ciuda cuvintelor.

— Asta-i tot ce-am voit să ştiu. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Apropo, cu ce te ocupi de când ai plecat de la Kingsley?

— Nu te priveşte.

— Fireşte. Dar pot oricum să aflu, i-am răspuns şi m-

am îndreptat spre uşă, dar fără grabă.

— Momentan nu fac nimic, spuse el rece. Aştept să fiu angajat în marină în curând.

— Ar trebui s-o duci bine acolo.

— Poate. Drum bun, băgăciosule. Şi nu te mai deranja din nou. N-am să fiu acasă.

M-am apropiat de uşă şi-am deschis-o. Era înţepenită jos, căci se umflase de umezeala oceanului. Când am reuşit s-o deschid complet, m-am uitat la el peste umăr. Stătea cu ochii strânşi, plini de-o furie mută.

— S-ar putea să mă întorc, am zis. Dar nu ca să schimbăm glume. Ci fiindcă am descoperit ceva care trebuie discutat.

— Aşadar îţi închipui că mint, răspunse el violent.

— Cred că te preocupă ceva. Am văzut prea multe feţe la viaţa mea ca să nu-mi dau seama. S-ar putea să nu fie treaba mea. Dar dacă este, va trebui să mă azvârli pe uşă afară.

— Cu plăcere. Data viitoare adu pe cineva care să te ducă acasă. Asta în cazul când ai să-ţi spargi ţeasta.

Apoi, fără să-mi pot da seama de ce-a făcut-o, scuipă pe covor în faţa picioarelor.

M-a şocat. Am avut impresia c-a lepădat furnirul şi şi-a dat la iveală golănia. Ca atunci când auzi o femeie aparent rafinată că începe să înjure birjăreşte.

— Salut, bărbat bine i-am spus şi l-am părăsit. Am închis uşa, trebuind s-o trag cu forţă după mine şi-am luat-o în jos pe aleea ce ducea la stradă. Am rămas pe trotuar, uitându-mă la casa de peste drum.

4

Era o casă mare cu pereţi de tencuială roz decoloraţi într-o nuanţă pastel şi având decoraţii de un verde trist la ferestre. Acoperişul era din ţigle rotunde, aspre şi verzi. Uşa de la intrare era retrasă şi în jurul tocului se afla un mozaic multicolor. În faţă se întindea o mică grădină de flori, situată în dosul unui gard jos de stuc cu un grilaj de fier care începuse să ruginească din pricina umezelii golfului. Alături de casă se găsea un garaj pentru trei maşini, cu o uşă care se deschidea în curte şi cu o potecă de beton ce ducea la o intrare laterală a casei.

Pe stâlpul gardului era o placă de bronz cu inscripţia: *„Albert S. Almore, Medic”.*

În timp ce stăteam şi mă uitam peste drum, Cadillacul pe care îl observasem mai înainte dădu colţul, torcând ca o pisică, apoi o apucă în jos pe stradă. Încetini şi începu să facă o bucla ca să aibă loc să intre în garaj, apoi, ajungând la concluzia că maşina mea îi stătea în cale, îşi continuă drumul până la capătul străzii şi întoarse în spaţiul larg din faţa gardului de fier ornamental. Parcă încet cu spatele în cel de-al treilea loc liber din garaj.

Tipul slab cu ochelari de soare se îndreptă spre casă, ducând o trusă medicală cu două mânere. La jumătatea drumului, încetini şi mă privi cu atenţie. M-am îndreptat spre maşina mea. Omul ajunse în faţa uşii, o descuie şi se uită din nou la mine peste umăr.

M-am suit în Cryslerul meu şi-am rămas acolo fumând şi încercând să iau o decizie, dacă merita să angajez pe cineva care să-l urmărească pe Lavery. Concluzia a fost că nu merita, cel puţin după cum se prezentau lucrurile deocamdată.

La o fereastră de la parter, de lângă uşa prin care intrase doctorul Almore, se mişcară perdelele. O mână subţire le trase de-o parte şi-am zărit reflexul luminii pe ochelari. Perdelele rămaseră trase o vreme, înainte de-a fi lăsate să cadă la loc.

M-am uitat pe stradă la casa lui Lavery. Din poziţia în care mă aflam, puteam să văd că veranda din spate avea trepte de lemn vopsit care duceau la o alee de beton în pantă şi la alte trepte de beton care dădeau la poteca pavată din josul ravinei.

Am mai aruncat o privire locuinţei doctorului Almore, întrebându-mă cât îl cunoştea de bine pe Lavery. Era probabil să-l cunoască, casele lor fiind singurele în acea zonă. Fiind însă doctor, n-avea să-mi spună nimic despre el. Când m-am uitat din nou, perdelele, închise mai înainte, se aflau acum complet trase în lături.

Partea din mijloc a ferestrei triple, acoperită mai înainte de perdele, nu avea plasă de ţânţari. Doctorul Almore mă privea din dosul ei, stând în picioare, cu o expresie încruntată. Am scuturat scrumul ţigării pe geamul maşinii iar el s-a întors brusc şi s-a aşezat la birou. Stătea ţeapăn şi răpăia cu degetele pe birou. Întinse mâna după telefon, îl atinse, apoi îşi retrase mâna.

Îşi aprinse o ţigară şi stinse chibritul cu un gest violent. Apoi se apropie de fereastră şi începu să mă fixeze din nou.

Lucru interesant, mai ales fiindcă era vorba de un doctor. Doctorii, în general, sunt oameni lipsiţi de curiozitate. Când îşi fac internatul, aud destule secrete ca să le ajungă toată viaţa. Doctorul Almore părea interesat de persoana mea. Mai mult chiar, părea agasat.

Am întins mâna ca să pornesc maşina, când uşa casei lui Lavery se deschise, aşa c-am renunţat, şi m-am lăsat din nou pe spate. Lavery înainta grăbit pe aleea din faţa casei, aruncă o privire pe stradă şi se întoarse ca să intre în garaj. Era îmbrăcat aşa cum îl văzusem. Pe braţ purta un prosop din material aspru şi un pled de plajă. Am auzit uşa de la garaj ridicându-se, apoi zgomotul uşii de la maşina care se deschidea şi se închidea, apoi hârâitul şi tuşea motorului ce pornea. Maşina urcă străduţa cu spatele, în timp ce un fum albicios ieşea din ţeava de eşapament. Era o maşină decapotabilă mică şi nostimă, cu

capota coborâtă şi lăsând să se vadă părul lucios al lui Lavery deasupra ei. Purta ochelari de soare amuzanţi, cu braţe albe. Maşina coborî în trombă panta şi făcu un pas de dans la colţ.

Plecarea lui nu mă preocupa. Domnul Christopher Lavery era în drum spre Oceanul Pacific, ca să facă plajă şi să le ofere fetiţelor un spectacol de care nu se puteau lipsi.

Mi-am concentrat din nou atenţia asupra doctorului Almore. Vorbea la telefon, de fapt asculta, cu aparatul ţinut strâns la ureche, în timp ce fuma şi aştepta. Apoi se aplecă înainte, ca atunci când reiei legătura, ascultă din nou, închise telefonul şi scrise ceva pe un carnet. O carte groasă cu coperţi galbene apăru pe biroul lui; o deschise pe la mijloc. În timp ce era ocupat cu asta, aruncă o altă privire rapidă pe fereastră, direct la Chryslerul meu.

Găsi ce căuta în cartea de telefon, se aplecă peste ea, şi nori mici şi rapizi de fum apărură deasupra paginilor. Scrise ceva, împinse cartea de-o parte şi înşfacă din nou telefonul. Făcu un număr, aşteptă, apoi începu să vorbească grăbit, bâţâind din cap şi gesticulând cu ţigara în mână.

Îşi încheie conversaţia şi închise telefonul. Se lăsă pe spate şi rămase gânditor, cu privirea aţintită la birou, fără însă să uite să arunce o privire pe fereastră la fiecare jumătate de minut. Aşteptă, iar eu îl aşteptam la rândul meu fără să am vreun motiv. Doctorii dau multe telefoane şi vorbesc cu o groază de lume. Doctorii se uită pe ferestrele lor, doctorii se încruntă, doctorii îşi exprimă nervozitatea, doctorii au preocupări şi îşi arată încordarea. Doctorii sunt oameni ca noi toţi, născuţi să sufere şi să se chinuie cu lunga şi trista luptă a vieţii, ca toată lumea.

Dar doctorul ăsta avea ceva în purtarea lui care m-a intrigat. M-am uitat la ceas, am hotărât că venise vremea să mănânc ceva, aşa că mi-am aprins o nouă ţigară şi-am rămas pe loc.

Au trecut cam cinci minute. Apoi o maşină verde dădu colţul şi coborî în viteză strada în pantă. Se opri în

faţa casei doctorului Almore şi antena ei înaltă tremură. Un tip blond, vânjos, ieşi din maşină şi se apropie de uşa casei doctorului Almore. Apăsă pe sonerie şi se aplecă să aprindă un chibrit de treptele de lemn. Îşi înălţă capul şi se uită peste drum la locul unde mă aflam.

Uşa se deschise şi blondul intră în casă. O mână invizibilă trase perdelele în biroul doctorului Almore şi camera se cufundă în întuneric. Am rămas pe loc; uitându-mă la căptuşeala înnegrită a perdelelor. Minutele continuară să treacă.

Uşa de la intrare se deschise din nou şi tipul voinic coborî agale treptele şi ieşi pe poartă. Zvârli mucul şi îşi trecu mâna prin păr. Dădu din umeri, îşi ciupi bărbia şi traversă strada în diagonală. Paşi îi sunau clar şi relaxaţi în tăcerea străzii. În dosul lui, perdelele din casa doctorului Almore se mişcară din nou. De la fereastra lui, doctorul Almore privea scena.

O mână pistruiată şi mare apăru pe marginea ferestrei maşinii, alături de cotul meu. O figură lată, cu trăsături pronunţate, îşi făcu apariţia deasupra mâinii. Tipul avea ochii de un albastru metalic. Mă privi cu atenţie şi mi se adresă cu o voce aspră şi adâncă:

— Aştepţi pe cineva?

— Nu ştiu. De ce să aştept?

— Eu pun întrebările.

— Aha, deci ăsta e rezultatul pantomimei.

— Care pantomimă?

Mă aţinti cu o privire dură şi directă. Avea ochii foarte albaştri.

Am făcut un semn cu ţigara spre casa de peste drum.

— E nervos, deci, şi a dat un telefon. A chemat poliţia după ce-a obţinut numele meu, probabil de la Auto Club, iar apoi l-a căutat în anuarul de adrese al oraşului. Ce se întâmplă?

— Arată-mi permisul de conducere. L-am privit fix la rândul meu.

— Poliţiştii nu-şi mai arată insigna, sau e de-ajuns să

se poarte brutal ca să fie identificaţi?

— Dac-am să devin brutal, ai să-ţi dai singur seama, amice.

M-am aplecat, am întors cheia de contact şi am apăsat pe accelerator. Motorul a început să meargă.

— Întrerupe contactul! se răsti el violent şi îşi puse piciorul pe scara maşinii.

Am întrerupt contactul, m-am lăsat pe spate şi l-am privit.

— Ce naiba, ai chef să te scot cu forţa din maşină şi să te azvârl în stradă?

Mi-am scos portvizitul şi i l-am înmânat. Scoase compartimentul de plastic, se uită la permisul de conducere, apoi îl întoarse si examina certificatul de detectiv particular ce se afla în spate. ÎI vârî dispreţuitor la loc în portvizit. Am pus portvizitul în buzunar. Băgă şi el mâna în buzunar şi scoase o insignă albastră şi aurie de poliţist.

— Degarmo, detectiv-locotenent, spuse el aspru şi brutal.

— Încântat de cunoştinţă, locotenente.

— Las-o moartă. Spune-mi mai bine ce învârteşti pe-aici, spionând casa lui Almore?

— Nu-i spionez casa, cum ai spus, locotenente. N-am auzit în viaţa mea de doctorul Almore şi nu-mi dau seama ce motiv aş putea avea să-i spionez casa.

Întoarse capul şi scuipă. Azi era ziua scuipătorilor.

— Ce învârteşti pe aici? Nu ne plac oamenii care spionează. N-avem aşa ceva în orăşelul nostru.

— Serios?

— Foarte serios. Aşa că spune-mi ce faci aici. Dacă nu, te duc la postul de poliţie şi aflăm totul la interogatoriu.

Nu i-am răspuns.

— Te-au angajat rudele ei? întrebă el brusc.

Am clătinat din cap.

— Ultimul care a încercat s-o facă, a ajuns la puşcărie, scumpule.

— Fac pariu că merita, am spus, cu condiţia să ghicesc despre ce e vorba. Ce-ai zis c-a încercat?

— A încercat să-l şantajeze, spuse el vag.

— Regret că nu ştiu cum s-o fac, am spus. Mi se pare un om uşor de şantajat.

— Glumele proaste n-au să te-ajute.

— În regulă. Ascultă, nu-l cunosc pe doctorul Almore, n-am auzit niciodată de el şi nu mă interesează. Am venit aici ca să-mi văd un prieten şi să admir priveliştea. N-am făcut nimic altceva care te-ar putea interesa. Dacă nu eşti mulţumit, hai să mergem la postul de poliţie şi să lămurim lucrurile cu căpitanul de gardă.

Îşi mişcă greoi piciorul pe scara maşinii şi păru să aibă îndoieli.

— Nu mă tragi pe sfoară, nu-i aşa? întrebă el încet.

— Te asigur că nu.

— Atunci tipul ăla e cam ţicnit, spuse el deodată şi se uită peste umăr la casa de vizavi. Ar trebui să vadă un doctor.

Râse însă fără chef. Îşi coborî piciorul de pe scara maşinii şi îşi trecu mâna prin părul cârlionţat.

— Cară-te de aici, spuse el. Nu mai călca în zona noastră şi n-ai să-ţi faci duşmani.

Am pornit din nou maşina. Când motorul începu să meargă, am spus:

— Ce mai face Al Norgaard?

Mă privi fix.

— Îl cunoşti pe Al?

— Mda. Am colaborat la o anchetă acum vreo doi ani. Când Wax era şeful poliţiei.

— Al e în poliţia militară. Ce n-aş da să fiu şi eu, spuse el cu amărăciune. Se îndepărtă, apoi se întoarse brusc pe călcâie. Cară-te până nu mă răzgândesc, se răsti el.

Calcă apăsat pe stradă şi intră din nou pe poarta doctorului Almore.

Am ambreiat şi am plecat. Pe drumul înapoi la oraş, mi-am ascultat gândurile. Se mişcau nervos, ca mâinile doctorului Almore când trăgeau de marginile perdelelor.

Întors la Los Angeles, am luat masa de prânz şi m-am dus la biroul meu din Cahuenga Building ca să văd ce scrisori primisem. De acolo, i-am telefonat lui Kingsley.

— L-am văzut pe Lavery, i-am spus. Mi-a relatat destule murdării ca să mă convingă că e sincer. Am încercat să-l provoc niţel, dar nu m-am ales cu nimic. Sunt încă tentat să cred că s-au luat la ceartă, că s-au despărţit şi că mai speră încă să se împace cu ea.

— Atunci trebuie să ştie unde se află Crystal, zise Kingsley.

— S-ar putea să ştie, dar atunci n-are sens. Apropo, mi s-a întâmplat ceva ciudat pe strada lui Lavery. Nu-s decât două case acolo. Cealaltă aparţine unui doctor Almore.

I-am relatat pe scurt acea întâmplare cam ciudată.

Kingsley rămase tăcut o vreme, apoi spuse:

— E vorba cumva de doctorul Albert Almore?

— Chiar el.

— A fost doctorul lui Crystal o vreme. A venit la noi acasă de mai multe ori când ea se… când Crystal băuse prea mult. Mi s-a părut că-i prea amator de injecţii. Nevasta lui… stai o clipă să-mi amintesc. A da, s-a sinucis.

— Când s-a întâmplat asta? l-am întrebat.

— Nu mai ţin minte. De mult, cred. N-am avut relaţii cu ei. Ce-ai de gând să faci acum?

I-am spus că aveam de gând să merg la Puma Lake, deşi era cam târziu ca s-o mai fac acum.

Mi-a răspuns că aveam încă destul timp şi că în munţi era o oră în plus de lumină a soarelui.

I-am spus c-am înţeles şi am închis telefonul

5

San Bernadino se cocea şi sclipea în zăpuşeala după-amiezii. Aerul era destul de fierbinte ca să-mi facă băşici pe limbă. Am condus prin oraş gâfâind, m-am oprit doar ca să cumpăr o sticluţă de whisky în cazul c-aş fi leşinat înainte de-a ajunge la munte, iar apoi am pornit-o în sus pe lungul drum până la Crestline. După douăzeci de kilometri, şoseaua începu să urce la o mie cinci sute de metri, dar nici acolo nu era grozav de răcoare. După patruzeci şi cinci de kilometri de condus pe munte am ajuns la nişte pini înalţi şi la o localitate numită Bubbling Springs. Orăşelul avea un magazin mizerabil şi o staţie de benzină, dar m-am simţit ca în rai. Începând de acolo a fost răcoare tot timpul.

Barajul de la Puma Lake avea santinele înarmate la fiecare capăt şi una la mijloc. Prima la care am ajuns mi-a cerut să închid geamurile de la maşină mai înainte de-a trece digul. Cam la o sută de metri de dig, o frânghie cu suporţi de plută bara drumul bărcilor cu motor care s-ar fi apropiat prea mult de dig. În afara acestor lucruri mărunte, războiul nu părea să fi afectat prea mult Puma Lake.

Mai multe canoe îşi mişcau vâslele pe apa albastră, bărci cu motor se fâţâiau de ici-colo iar alte bărci de curse îşi arătau aroganţa ca nişte puşti obraznici, aruncând în aer jerbe de spumă şi făcând viraje bruşte. Fetele din bărci scoteau ţipete de veselie şi îşi înmuiau mâinile în apa lacului. În urma bărcilor de curse, oameni care plătiseră doi dolari ca să obţină un permis de pescuit încercau să amortizeze cheltuiala scoţând la suprafaţă câte un peşte obosit.

Drumul se continua pe lângă o stâncă înaltă de granit şi cobora apoi într-o vale cu iarbă aspră, în care creşteau irişi, catifeluţe albe şi purpurii, vineriţă, căldăruşe, ca şi flori de deşert. Pini înalţi şi galbeni cercetau cerul albastru. Şoseaua cobora din nou la nivelul lacului şi

peisajul se anima de fete în şorturi bătătoare la ochi, cu plase de păr, batiste colorate, peruci, sandale cu tălpi groase şi şolduri late şi albe. Bicicliştii se bălăbăneau pe şosea şi uneori câte un tip c-o mutră preocupată trecea vârtej pe un motoscuter.

La un kilometru şi jumătate de sat şoseaua se unea cu un drum vicinal care suia în serpentină pe munte. Un anunţ pictat pe un lemn grosolan sub numărul şoselei anunţa: *„Fawn Lake, la doi kilometri de aici".* Pe povârnişul primului kilometru şi jumătate se aflau căsuţe risipite peste tot, iar apoi nimic. În curând, un alt drum foarte strâmt se făcea din acesta cu un alt anunţ, pe lemn aspru: *„Little Fawn Lake. Drum privat. Trecerea interzisă".*

Am întors Chryslerul pe acest drum şi am înaintat încet şi cu grijă, ocolind stânci masive de granit, şi trecând apoi printr-un labirint de stejari, fagi şi desişuri de flori sălbatice, totul cufundat în tăcere. O gaiţă cu creasta roşie se răţoi la mine de pe o cracă, o veveriţă mă dojeni lovind furioasă cu laba conul de pin pe care îl ţinea, o ciocănitoare se opri din cercetarea adâncurilor ca să-mi arunce o privire cu un ochi sticlos, pentru ca apoi să se ascundă în dosul pomului şi să mă spioneze cu celălalt. Am ajuns la o poartă închisă, făcută din cinci stinghii, şi la un alt anunţ.

În dosul porţii drumul se continua în serpentină pentru alte câteva sute de metri şi brusc am văzut dedesubt un lac mic şi oval, ascuns printre pomi, stânci şi iarbă sălbatică, asemeni unei picături de rouă, prinsă într-o frunză încovoiată. La capătul lacului se ridica un dig de beton nefinisat cu un parmalâc de sfoară şi cu un vechi scripete la margine. Alături se afla o mică baracă din lemn de brad cu scoarţa încă pe el.

Dincolo de lac, departe dacă o luai pe drum, dar aproape dacă mergeai pe dig, se afla o cabană mare din lemn de brad roşu, dominând lacul iar mai încolo, alte două cabane, complet separate. Toate trei erau încuiate şi tăcute, cu perdelele trase. Cabana mare avea jaluzele portocalii şi o fereastră despărţită în douăsprezece ochiuri,

cu vedere spre lac.

La capătul opus al lacului din direcţia digului se afla ceva ce semăna cu un mic ponton şi un pavilion de muzică. Un anunţ pe lemn curbat şi scris cu litere albe te informa că aici era „Domeniul Kilkare”. Anunţul nu avea sens în aceste împrejurimi, aşa că am coborât din maşină şi-am apucat-o spre cabana cea mai apropiată. De undeva din dosul ei mi-a parvenit zgomotul unei securi ce spărgea lemne.

Am bătut tare în uşă. Zgomotul încetă. O voce strigă ceva de undeva. M-am aşezat pe o stâncă şi mi-am aprins o ţigară. Paşi răsunară din dosul cabinei, paşi neregulaţi. Un bărbat cu o mutră aspră şi brunet la faţă apăru ţinând în mână o secure cu două tăişuri.

Era un om bine clădit şi nu foarte înalt, care şchiopăta, trăgând piciorul drept şi descriind cu el un arc mic. Bărbia întunecată era nebărbierită, ochii albaştri mă priveau ferm iar părul albit i se ridica în bucle peste urechi şi avea mare nevoie să fie tuns. Purta pantaloni albaştri din bumbac gros şi o cămaşă de un albastru deschis, lăsând să se vadă un gât muşchiulos şi bronzat. În colţul gurii îi atârna o ţigară. Mi se adresă cu o voce dură şi hotărâtă, de om de la oraş.

— Ce doreşti?

— Domnul Bill Chess?

— Chiar el.

M-am ridicat, am scos din buzunar scrisoarea lui Kingsley şi i-am dat-o. Clipi la citirea ei, apoi intră bălăbănindu-se în casă şi ieşi cu ochelari pe nas. Citi nota cu grijă şi apoi o reciti. O vârî în buzunarul de la piept şi îmi întinse mâna.

— Încântat de cunoştinţă, domnule Marlowe.

Ne-am dat mâna. Avea o mână ca o menghină.

— Doriţi să vedeţi locuinţa domnului Kingsley? V-o arăt cu plăcere. Sper că n-o vinde, pentru numele lui Dumnezeu!

Mă privi atent şi arătă cu degetul dincolo de lac.

— S-ar putea s-o vândă, am spus. Totul e de vânzare în California.

— Aveţi mare dreptate. Asta-i casa lui, din brad roşu. E căptuşită cu pin noduros, are acoperiş de gresie, o fundaţie şi o verandă de piatră, cameră de baie, şi closet, jaluzele de jur-împrejur, cămin mare, sobă de ulei în dormitorul mare – şi vă asigur că ai nevoie de ea primăvara şi toamna – maşină de gătit cu gaze şi lemne, totul de cea mai bună calitate. A costa vreo opt mii de dolari şi asta e foarte mult pentru o cabană la munte. Are şi rezervorul de apă sus pe deal.

— Ce se întâmplă cu lumina electrică şi telefonul? a întrebat ca să fiu amabil.

— Fireşte, are lumină electrică. Dar nu şi telefon. Nu poţi obţine telefon astăzi. Dacă reuşeşti, te costă o groază de bani ca să tragă firele până aici.

Mă privi cu ochii lui albaştri fermi şi i-am întors privirea. În ciuda înfăţişării lui sănătoase, avea aerul că bea. Avea o piele lucioasă şi îngroşată, vene foarte vizibile şi un licăr viu în ochi.

— Locuieşte cineva acolo? am întrebat.

— Nu. Doamna Kingsley a fost aici acum câteva săptămâni. A coborât la oraş. Se poate întoarce în orice clipă. Domnul Kingsley n-a spus nimic despre asta?

Am părut surprins.

— De ce? Doamna Kingsley ţine de cabană?

Se strâmbă, apoi îşi reluă expresia de mai înainte şi izbucni în râs. Râsul lui suna ca un rateu de tractor. Sfărâma tăcerea pădurii.

— La naiba, ce glumă grozavă! spuse el gâfâind. „Ţine de…” Scoase un alt hohot de râs şi îşi închise gura ca o cursă de animale. Mda, e o locuinţă frumoasă, zise el privindu-mă atent.

— Are paturi confortabile? l-am întrebat.

Se aplecă înainte şi zâmbi.

— Cum ţi-ar plăcea să te pocnesc? spuse el.

L-am privit mirat.

— Mă tem că n-am înţeles gluma. Nu ştiu ce vrei să spui.

— De unde vrei să ştiu dacă sunt confortabile? se răsti el, aplecându-se niţel ca şi cum s-ar fi pregătit să-mi tragă un pumn, dacă ar fi reuşit.

— Nu ştiu de ce n-ai şti, am spus. Dar n-am să insist. Pot să aflu singur.

— Mda, răspunse el supărat. Cred că sunt încă în stare să miros un poliţist când văd unul. Am jucat leapşa cu ei în fiecare stat din ţara asta. N-ai decât să te duci dracului! Ca şi Kingsley! Aşadar a angajat un detectiv ca să vină aici şi să vadă dacă-i port pijamalele. Ascultă, tipule, am eu un picior ţeapăn, dar femeile pe care…

I-am întins mâna cu speranţa că n-avea să mi-o smulgă din umeri şi s-o arunce în lac.

— Nu m-ai înţeles, i-am spus. N-am venit aici ca să-ţi spionez viaţa amoroasă. N-am văzut-o niciodată pe doamna Kingsley. Pe domnul Kingsley l-am văzut prima oară azi-dimineaţă. Ce se întâmplă cu dumneata?

Îşi lăsă privirea în jos şi îşi frecă dosul mâinii de gură, ca şi cum ar fi dorit să-şi facă rău. Apoi îmi întinse mâna, mi-o strânse solid, o descleştă şi se uită fix la degete. Degetele îi tremurau uşor.

— Îmi pare rău, domnule Marlowe, spuse el încet. Am băut aseară şi sunt foarte mahmur. Sunt aici de-o lună şi am ajuns să vorbesc de unul singur. Nu ştiu ce s-a petrecut cu mine.

— Crezi că o duşcă poate ajuta?

Îşi concentra privirea asupra mea şi ochii îi sclipiră.

— Ai ceva de băut?

Am scos sticla de whisky din buzunar şi i-am întins-o ca să poată vedea eticheta verde de pe dop.

— Nu-mi merit soarta, spuse el. Zău că n-o merit. Aşteaptă s-aduc nişte pahare sau poate vrei să intri în casă?

— Îmi place aici. Admir priveliştea.

Îşi zvâcni piciorul ţeapăn şi intră în cabană de unde se întoarse cu nişte păhărele. Se aşeză lângă mine. Mirosea a transpiraţie uscată.

Am deşurubat dopul de metal şi i-am turnat o duşcă bună şi mie una mai mică. Am ciocnit şi am băut. Plimbă alcoolul pe limbă şi un zâmbet slab îi însenină puţin faţa.

— Grozavă băutură, spuse el. Nu ştiu de ce sunt aşa de nervos. Te-apucă pandaliile aici de unul singur. Fără alţi oameni, fără nici un prieten apropiat, fără măcar o nevastă. Se opri şi mă privi pieziş. Mai ales fără nevastă.

Am continuat să mă uit la apa albastră a lacului. De sub o stâncă de deasupra lacului am văzut un peşte care descrise o traiectorie de lumină iar apoi una de ondulaţii tot mai mari pe apă. O briză uşoară mişcă vârfurile brazilor cu un sunet de val delicat.

— M-a părăsit, spuse el încet. M-a părăsit acum o lună. La 12 iunie, într-o vineri. N-am să uit ziua aceea.

Am tresărit, dar asta nu m-a împiedicat să-i mai torn o duşcă de whisky în pahar. Vineri 12 iunie era ziua când doamna Crystal Kingsley era aşteptată la o petrecere în oraş.

— Sunt sigur că nu te interesează, spuse el.

În ochii lui de un albastru decolorat lucii dorinţa de a discuta despre plecarea soţiei cât se putea de simplu.

— E un lucru care nu mă priveşte, am răspuns. Dacă însă asta are să te facă fericit…

Dădu din cap violent.

— Doi oameni se întâlnesc pe o bancă într-un parc, spus el, şi încep imediat să vorbească despre Dumnezeu. Ai observat asta? Oameni care altminteri nu discută despre Dumnezeu nici cu cei mai buni prieteni.

— Ştiu asta, am zis.

Bău şi se uită peste lac.

— Era o fiinţă minunată, spuse el încet. Cam rea de gură uneori, dar o fiinţă minunată. Muriel şi cu mine ne-am

îndrăgostit la prima vedere. Am întâlnit-o la un bar în Riverside, acum un an şi trei luni. Nu era genul de bar în care te-ai aştepta să întâlneşti o fată ca Muriel, dar aşa s-a întâmplat. Ne-am căsătorit. Am iubit-o. Dar am fost prea ticălos ca să fiu cinstit cu ea.

M-am tras lângă el ca să-i arăt că eram încă acolo, dar n-am vorbit de teamă de-a nu rupe vraja. Am rămas cu paharul neatins în mână. Îmi place să beau dar nu atunci când oamenii mă folosesc drept jurnal intim. Continuă trist:

— Ştiţi însă ce se întâmplă în căsătorii, în orice căsătorie. După o vreme, un om ca mine, un terchea-berchea ca mine, vrea să aibă şi alte femei. Poate că-i urât, dar n-am ce-i face.

Mă privi şi i-am răspuns c-am mai auzit această părere.

Dădu pe gât şi cel de-al doilea pahar. I-am dat sticla. O gaiţă zbura într-un brad, sărind de pe o cracă pe alta, fără să dea din aripi sau să se oprească pentru a-şi recăpăta echilibrul.

— Mda, zise Bill Chess. Toţi oamenii ăştia simpli de pe aici sunt pe jumătate ţicniţi, şi eu le urmez exemplul. Uită-te la mine, am aici un aranjament grozav, nu plătesc chirie, o pensie în fiecare lună, jumătate din economii în certificate de război, căsătorit cu o blondă nostimă, cum nu vezi în fiecare zi, iar pe de altă parte m-am prostit şi nu-mi mai dau seama de ce se întâmplă. Mă leg de astfel de femei. Făcu un semn clar cu mâna în direcţia cabanei de pini roşii de dincolo de lac. Lemnul începuse să devină de un roşu închis în lumina târzie a după-amiezii. Chiar acolo, în faţa casei, spuse el, chiar sub ferestre, cu o damă infectă, care nu înseamnă nimic pentru mine. Doamne, ce proşti pot fi unii oameni!

Bău şi cel de-al treilea pahar şi aşeză sticla pe o stâncă. Îşi scoase o ţigară din buzunarul cămăşii, aprinse un chibrit pe unghia degetului mare şi începu să pufăie repede. Am respirat în tăcere, ca un spărgător în dosul

unei perdele.

— La dracu, zise el, ai crede că dacă ar trebui să alerg după alte femei, ar trebui cel puţin să n-o fac pe lângă casă, şi mai ales să caut un alt tip. Dar damele din oraş nu sunt nici măcar diferite. Cea cu care m-am înhăitat e tot blondă ca Muriel, aceeaşi talie şi acelaşi gabarit, cu ochii aproape de aceeaşi culoare. Dar te asigur că e foarte diferită. E nostimă, nici vorbă, dar nu mai nostimă ca cele mai multe dame, şi nici măcar pe jumătate atât de drăguţă ca nevastă-mea. Într-o dimineaţă, eram ocupat să ard gunoiul şi îmi vedeam de treabă, ca de obicei. Iar dama asta apare la uşa din spatele casei, într-o pijama transparentă, de puteai să-i vezi sfârcul roz al sânilor. Şi îmi spune cu vocea ei leneşă şi vulgară:

„Hai să bei ceva, Bill, nu mai munci aşa de mult într-o dimineaţă aşa de frumoasă ca asta”. Iar eu, mare amator de-o băutură mă duc la uşa de la bucătărie şi iau băutura. Apoi o alta şi o alta şi iată-mă în casă. Şi cu cât mă apropii de ea, cu atât ochii ei devin mai îmbietori. Se opri şi mă privi direct.

— M-aţi întrebat dacă paturile din casă sunt confortabile şi m-am supărat. Nu cred c-ai vrut să mă insulţi. Atât că mi-a amintit de prea multe lucruri. Mda, patul în care am fost era confortabil.

Se opri din nou din vorbit şi cuvintele plutiră în aer. Apoi căzură încet, lăsând tăcere în urma lor. Se aplecă să ia sticla de pe stâncă şi se uită fix la ea. Părea că dezbate ceva. Whiskyul câştigă, ca întotdeauna. Bău din nou, o înghiţitură lacomă, lungă, apoi înşuruba strâns dopul, ca şi cum gestul ar fi avut o semnificaţie. Luă o pietricică şi o aruncă în lac.

— M-am întors acasă pe dig, spuse el încet şi cu o voce îngroşată de alcool. M-am simţit ca un nou-născut. Am scăpat fără nici un risc. Oamenii ca mine se pot înşela asupra unor fleacuri, nu-i aşa? Ei bine, m-am înşelat când am crezut că nu risc nimic. M-am înşelat rău de tot. Am ascultat-o pe Muriel vorbind, fără ca măcar să ridice

vocea. Mi-a spus însă lucruri despre mine pe care nu le-am ştiut niciodată. Mda, n-am riscat nimic.

— Aşa că te-a părăsit, am spus când el a tăcut.

— În aceeaşi noapte. N-am fost nici măcar aici. M-am simţit aşa de prost, încât n-am reuşit să nu mă îmbăt. Am sărit în Fordul meu, şi m-am dus în partea de nord a lacului şi m-am încurcat cu nişte păcătoase ca mine, şi m-am îmbătat criţă. Asta nu mi-a fost de nici un folos. Pe la ora patru dimineaţa, m-am întors acasă şi Muriel plecase, îşi făcuse bagajele şi plecase, nu-mi lăsase decât o notă pe birou şi nişte cremă de faţă pe pernă.

Scoase o bucată de hârtie uzată dintr-un portvizit mizerabil şi mi-o dădu. Nota era scrisă cu creionul pe hârtie albastră liniată, scoasă dintr-un caiet. Iată cuprinsul:

„Îmi pare rău, Bill, dar prefer să mor decât să continui să mai trăiesc cu tine. Muriel”.

I-am dat-o înapoi.

— Ce-i acolo acum? am întrebat, arătând cu privirea peste lac.

Bill Chess luă o pietricică plată şi încercă s-o arunce pe suprafaţa lacului, dar piatra refuză să sară.

— Nu-i nimeni. Şi-a făcut bagajele şi-a plecat şi ea în aceeaşi noapte. N-am mai văzut-o. Şi nici nu vreau s-o mai văd. De-o lună n-am mai auzit nimic despre Muriel, nici măcar un cuvânt. N-am nici cea mai vagă idee unde e. Poate c-a găsit pe altcineva. Sper că se poartă mai bine cu ea decât am făcut-o eu.

Se sculă, scoase cheile din buzunar şi le scutură.

— Aşadar, vrei să mergi dincolo şi te uiţi la casa lui Kingsley. Nu văd de ce nu. Îţi mulţumesc c-ai ascultat romanul meu ieftin. Îţi mulţumesc şi pentru băutură.

Luă sticla şi mi-o dădu cu ce mai rămăsese înăuntru.

6

Am coborât panta până la malul lacului şi la vârful strâmt al digului. Bill Chess îşi aruncă piciorul ţeapăn în faţa mea, ţinându-se de parmalâcul de frânghie susţinut de bare de fier. La un moment dat, apa lacului acoperi suprafaţa digului cu valuri mici şi leneşe.

— Am să ridic digul mâine dimineaţă, îmi spuse el peste umăr. De-asta avem acest scripet. O companie cinematografică l-a instalat acum câţiva ani. Au făcut un film aici. Micul ponton de la celălalt capăt al lacului e tot opera lor. Mai tot ce-au construit s-a dărâmat când s-a terminat filmatul şi-a fost luat, dar Kingsley i-a convins să lase pontonul şi scripetele. Dau locului un fel de culoare locală.

L-am urmat pe nişte trepte mari şi grele de lemn până la pragul cabanei lui Kingsley. Descuie uşa şi am intrat în tăcerea caldă. Camera închisă devenise fierbinte. Lumina care străbătea prin jaluzelele trase lăsa dungi subţiri pe duşumea. Camera de zi era lungă şi cu un aspect vesel, având pe jos covoare ţesute de indieni, mobilă grea pentru cabane de munte, cu bucăţi de metal la încheieturi, perdele de bumbac cu flori, o duşumea de scânduri, o mulţime de lămpi, şi un bar în colţul camerei, cu scaune rotunde alături. Odaia era curată, în ordine şi nu părea să fi fost abandonată în mare grabă.

Am intrat în dormitoare. Două dintre ele aveau paturi de o persoană, iar cel de-al treilea un pat dublu cu o cuvertură crem, cu un desen mov cusut în ţesătură.

— Acesta era dormitorul principal, spuse Bill Chess.

Pe o măsuţă din lemn vopsit se găseau diferite articole de toaletă şi alte accesorii emailate într-un verde-jad, sau în oţel inoxidabil, ca şi un sortiment de cosmetice. Mai multe cutii de cremă de faţă aveau pe ele marca aurie şi ondulată a campaniei Gillerlain. Un întreg perete al încăperii era un dulap de haine ale cărui uşi se mişcau pe şine. Am împins una din ele şi-am aruncat o privire scurtă

înăuntru. Părea plin de rochii în stilul celor ce se poartă în staţiunile de munte. Bill Chess mă privi acru în timp ce le pipăiam. Am împins uşa la loc şi-am deschis sertarul de pantofi de dedesubt. Înăuntru se aflau cel puţin şase perechi de pantofi ce păreau noi. Am împins sertarul la loc şi mi-am îndreptat spatele.

Bill Chess stătea crăcănat în faţa mea, cu bărbia înainte şi cu mâinile lui noduroase pe şolduri.

— Şi de ce, mă rog ai vrut să te uiţi la lucrurile astea de damă? mă întreba el furios.

— Am motivele mele, i-am răspuns. De pildă, doamna Kingsley nu s-a dus acasă când a plecat de aici. Soţul n-a mai văzut-o din ziua aceea. Nu ştie unde se află.

Îşi lăsă să-i cadă mâinile şi apoi începu să le încleşteze încet.

— Aşadar, eşti poliţai, mă repezi el. Prima impresie e întotdeauna corectă. Am încercat să mă conving că nu eşti. Doamne, ce prostie am făcut când m-am destăinuit. Mă plâng tot timpul. Ce dobitoc sunt!

— Sunt în stare să păstrez confidenţele ce mi se fac, i-am spus şi am trecut pe lângă el în bucătărie.

Înăuntru se găsea o sobă mare în verde şi alb, o chiuvetă de lemn de pin lăcuit galben iar pe veranda din spate un încălzitor de apă automat. De cealaltă parte a bucătăriei se afla o cameră de luat masa de dimineaţă, destul de veselă, plină de ferestre, cu o masă şi scaune scumpe din material plastic. Rafturile aveau un aer nostim, fiind pline de farfurii colorate, pahare şi de un serviciu de farfurii de cositor.

Totul era în perfectă ordine. Nici urmă de căni murdare, farfurii pe marginea chiuvetei, pahare cu ruj pe margine sau sticle goale de alcool. Nici urmă de furnici sau de muşte. Indiferent de viaţa ei destrăbălată, doamna Derace Kingsley reuşea să trăiască ordonat, fără să lase în urmă o mizerie boemă.

M-am întors în camera de toate zilele, am ieşit pe veranda din faţă şi l-am aşteptat pe Bill Chess să încuie.

Când a terminat şi s-a întors spre mine cu un rânjet pe buze, i-am spus:

— Nu ţi-am cerut să-ţi storci inima în faţa mea, dar nici n-am încercat să te opresc. Kingsley nu e cazul să ştie că nevastă-sa ţi-a făcut avansuri, afară de cazul că e ceva mai serios decât apare la prima vedere.

— Să te ia dracu, spuse el cu rânjetul încă pe buze.

— Foarte bine, să mă ia dracu. Ia spune, ar fi cu putinţă ca soţia dumitale şi soţia lui Kingsley să fi plecat împreună?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, zise el.

— După ce-ai plecat să-ţi îneci neplăcerile în alcool, s-ar fi putut să se fi luat la ceartă şi pe urmă să se fi împăcat şi să fi plâns una pe umărul celeilalte. După aceea, doamna Kingsley ar fi putut s-o ducă pe soţia dumitale cu ea jos, în oraş. Muriel trebuie să fi avut un mijloc de transport.

Suna ridicol, dar el o luă în serios.

— Nici vorbă. Muriel n-avea obiceiul să plângă pe umărul nimănui. Nu ştia să plângă. Iar dacă ar fi avut chef să plângă pe umărul cuiva, n-ar fi ales-o pe cocota asta. Iar în ce priveşte transportul, avea un Ford al ei. Nu ştia să conducă maşina mea din cauză că transmisia e pe partea opusă ca să mă ajute la piciorul meu ţeapăn.

— Mi-a trecut ideea asta prin minte, am spus.

— Dacă îţi mai trec şi alte idei ca astea, lasă-le să treacă, a răspuns el.

— Pentru un om care îşi povesteşte viaţa unui necunoscut eşti foarte sensibil, am zis.

Făcu un pas spre mine.

— Vrei să faci un caz din asta?

— Ascultă, amice, am spus. Mă chinui să-mi spui că eşti în fond un om cumsecade. Vrei să-mi dai o mână de ajutor?

Respiră adânc o clipă, apoi îşi lăsă să-i cadă mâinile pe lângă trup cu un gest resemnat.

— Ah, văd că mai sunt în stare să distrez pe cineva după-amiază. Vrei să te întorci pe lângă lac?

— Fireşte, dacă te ţine piciorul, am spus.

— M-a ţinut deseori mai înainte.

Am pornit-o unul alături de celălalt, prieteni din nou. Prietenia avea să ţină probabil vreo cincizeci de metri. Drumul era larg cât să treacă o maşină pe el şi se întindea deasupra lacului, şerpuind printre stânci înalte. Pe la jumătatea drumului până la celălalt, am zărit o altă căsuţă clădită pe stâncă. Cea de-a treia cabană se afla dincolo de capul lacului pe un petec de pământ la nivelul solului. Ambele case erau încuiate şi aveau aerul că sunt nelocuite de mult.

După câteva minute, Bill Chess spuse:

— Acea damă infectă a dispărut aşadar?

— Aşa se pare.

— Eşti poliţist sau detectiv particular?

— Doar detectiv particular.

— Deci a întins-o cu altul?

— Mi se pare posibil.

— Sigur c-a făcut-o. Nici vorbă. Kingsley ar fi trebuit să-şi dea seama. Nevastă-sa avea o groază de prieteni.

— Aici sus?

Nu-mi răspunse.

— Unul din ei se numea cumva Lavery?

— N-am de unde să ştiu, zise el.

— Nu-i nici un secret în ce-l priveşte pe el, am spus. Nevasta lui Kingsley i-a trimis soţului o telegramă din El Paso spunându-i că ea şi Lavery treceau graniţa în Mexico. Am scos telegrama din buzunar şi i-am întins-o. Bâjbâi după ochelari în buzunarul de la cămaşă şi se opri ca s-o citească. Apoi mi-o dădu înapoi şi se uită lung peste lacul albastru.

— Asta-i o confidenţă ca să-ţi mulţumesc pentru unele din lucrurile pe care mi le-ai destăinuit, i-am spus.

— Lavery a fost aici o dată, zise el încet.

— Recunoaşte c-a văzut-o acum câteva luni, probabil aici la cabană. Pretinde că de-atunci n-a mai văzut-o. Nu ştim dacă să-l credem. Nu există nici un motiv ca s-o facem, şi nici un motiv ca să n-o facem.

— Aşadar, nu-i cu el acum?

— Aşa zice el.

— Nu cred că dama şi-ar pierde timpul cu astfel de detalii minore cum ar fi căsătoria, spuse el sobru. O lună de miere în Florida e mai pe gustul ei.

— Dar nu-mi poţi da nici un fel de informaţie exactă, nu-i aşa? N-ai văzut-o când a plecat şi nici n-ai auzit ceva care ar putea fi adevărat.

— Nu, zise el. Şi daca-aş şti ceva, nu cred c-aş spune. Sunt un ticălos, dar nu mă pretez la aşa ceva.

— Îţi mulţumesc că cel puţin ai încercat, am spus.

— Nu-ţi datorez nimic, spuse el. Du-te la dracu, împreună cu toţi ăştia care vin să scormonească.

— Văd c-o iei de la început, am zis.

Am ajuns la capătul lacului. L-am lăsat acolo şi am păşit pe micul ponton. M-am sprijinit de balustrada de lemn de la cap şi-am văzut că pavilionul de muzică nu era altceva decât doi pereţi proptiţi unul de altul, într-un unghi îndreptat spre dig. Pe pereţi atârnau un acoperiş de vreo şaizeci de centimetri, ca o creastă. Bill Chess se apropie şi se apleacă şi el pe balustradă.

— Asta nu înseamnă că nu vreau să-ţi mulţumesc pentru whisky, zise el.

— Mda. Sunt peşti în lac?

— Nişte păstrăvi şmecheri. N-au mai adus peşti noi. Pescuitul nu mă atrage prea mult. Nu-mi bat capul cu peştii. Îmi pare rău că m-am enervat din nou.

Am rânjit şi m-am aplecat peste balustradă şi m-am uitat în apa adâncă, liniştită. Când te uitai în adâncul ei era verde. În adâncimi se petrecu un fel de mişcare şi o formă verzuie şi rapidă se mişcă prin apă.

— Asta e bătrânul, zise Bill Chess. Ar trebui să-i fie

ruşine că s-a îngrăşat aşa de mult.

În fundul apei se vedea ceva ce aducea a duşumea. Nu mi-am dat seama la ce folosea. L-am întrebat pe Bill.

— A fost un debarcader acolo mai înainte de-a se construi digul. Au ridicat nivelul apei, aşa că debarcaderul a rămas la doi metri sub lac.

O barcă cu fundul plat era legată cu o frânghie uzată de un stâlp al pontonului. Stătea pe apă aproape nemişcată. Aerul era calm, plăcut şi însorit şi avea o tăcere pe care n-o găseşti la oraş. Aş fi fost în stare să stau acolo ore întregi fără să fac ceva şi să uit totul despre Derace Kingsley, soţia lui şi amicii ei.

Lângă mine avu loc o mişcare bruscă şi Bill Chess spuse:

— Uită-te acolo! cu o voce care suna ca un tunet.

Degetele lui tari se înfipseră în braţul meu până când am început să mă supăr. Se aplecase mult peste balustradă şi se uita în adâncul lacului, ca un nebun, alb la faţă cât îi îngăduia bronzul de vânt. M-am uitat în apă împreună cu el, privind lacul la marginea podelei scufundate.

La marginea acestei suprafeţe de lemn, în apă se agită leneş ceva, intrând şi ieşind din bezna fundului, ezitând şi oscilând înainte şi înapoi sub podea.

Acel ceva semăna mult prea mult cu un braţ omenesc.

Bill Chess îşi îndreptă trupul cu o mişcare rigidă. Se întoarse fără să facă zgomot şi o apucă pe ponton. Se aplecă peste o grămadă de pietriş şi îşi trase răsuflarea. Gâfâitul lui ajunse până la mine. Luă un bolovan, îl ridică la piept şi se întoarse cu el pe ponton. Bolovanul putea să atârne cincizeci de kilograme. Muşchii gâtului i se reliefau ca nişte frânghii sub pielea lui întinsă şi bronzată. Îşi încleştase dinţii şi respiră şuierător printre ei.

Ajunse la capătul pontonului, îşi recapătă echilibrul şi ridică în sus bolovanul. Rămase o clipă cu el în aer, uitându-se la adâncime şi calculând. Un sunet de durere îi ieşi de pe buze, corpul i se aplecă înainte, proptindu-se de

balustradă, şi bolovanul căzu în apă.

Apa ne-a udat pe amândoi. Bolovanul căzuse drept la fund, cu precizie, dar lovise marginea duşumelei scufundate chiar în locul unde văzusem acel lucru balansându-se înainte şi înapoi.

O clipă, apa se agită confuz, apoi valurile se destinseră în depărtare, devenind tot mai mici şi lăsând doar cu o urmă de spumă la mijloc. Se auzi un zgomot surd, ca al lemnului care se sparge sub apă, un sunet ce părea să ne parvină mult după ce se produsese. O platformă putredă şi veche săltă brusc din apă, îşi scoase afară o parte dintr-un colţ ascuţit şi se prăbuşi la loc cu o plescăitură, pentru ca să se îndepărteze apoi de noi.

Adâncurile se limpeziră din nou. Ceva se mişca acolo, ceva care nu era o planşă. Se ridică lent, cu o nepăsare infinită şi, leneşă, ceva lung, întunecat şi răsucit, care se rostogolea alene în apă în timp ce urca. Ajunse cu uşurinţă, şi fără nici o grabă la suprafaţă. Am văzut lâna înmuiată de apă şi înnegrită, a unei jachete mai neagră decât cerneala şi o pereche de pantaloni. Am văzut pantofi şi ceva ce se mişca oribil între pantofi şi manşeta pantalonilor. Am văzut o masă de păr blond şi lipit pe cap rămânând în suspensie o clipă în apă, ca un fel de efect căutat, iar apoi prăbuşindu-se într-o altă sarabandă de mişcări.

Acel lucru se mai rostogoli o dată în apă şi un braţ ieşi puţin deasupra iar braţul se termină cu o mână umflată, mâna unui monstru. Apoi, apăru faţa. O masă descompusă, umflată, cenuşie şi albă, fără trăsături, fără ochi şi fără gură. O masă de cocă cenuşie, un coşmar cu păr omenesc pe el.

Pe ceea ce fusese odinioară gâtul se afla un colier greu de pietre verzi, pe jumătate îngropate în carne, pietre mari, nefinisate şi ţinute la un loc de ceva care sclipea.

Bill Chess înşfacă balustrada şi încheieturile mâinii lui păreau oase lustruite.

— Muriel! strigă el cu o voce înfundată. Dumnezeule,

e Muriel!

Vocea lui părea să vină de foarte departe, de peste deal, prin tăcerea densă a pomilor.

7

În dosul ferestrei cabanei de lemn se vedea un capăt al biroului plin de dosare prăfuite. Partea de sus a uşii de sticlă avea pe ea scris cu litere negre cojite: *„Şeful poliţiei. Şeful pompierilor. Procuror. Poliţistul oraşului. Camera de comerţ”.* Un anunţ de la USO[3] şi o emblemă de la Crucea Roşie erau lipite pe geam în colţurile de jos.

Am intrat. Într-un colţ se afla o sobă burtoasă, iar într-altul un birou cu cilindru, în dosul camerei de primire. Pe zid atârna o hartă mare, albastră a regiunii şi alături de ea o planşetă cu patru agăţători, dintre care una ţinea un impermeabil jerpelit. Pe marginea biroului, alături de dosarele prăfuite, se aflau obişnuitele tocuri stricate, sugative uzate şi o sticlă murdară de cerneală groasă. Zidul din fund, de lângă birou avea numere de telefon scrise apăsate, care aveau să rămână acolo cât va exista peretele.

La birou stătea un bărbat într-un fotoliu de lemn cu picioarele din faţă şi din spate fixate pe o scândură lată, ca nişte schiuri. O scuipătoare, destul de mare ca să pui un furtun în ea, se sprijinea de piciorul drept al bărbatului. Omul purta pe cap o pălărie Stetson, pătată de sudoare, iar mâinile lui mari şi fără păr erau încleştate confortabil pe burtă, deasupra unei perechi de pantaloni kaki care se subţiaseră de atâta spălat. Cămaşa i se asorta cu pantalonii, atât că era şi mai decolorată. Era încheiată strâns la nasturi până la gâtul gros şi fără a fi împodobită cu o cravată. Părul îi era de un cafeniu spre gri, mai puţin la tâmple unde avea culoarea zăpezii vechi. Stătea sprijinit mai mult pe şoldul stâng, pentru că din fundul buzunarului drept ieşea tocul unei arme de calibrul 45, ce îi intra în spatele masiv. Steaua de pe buzunarul stâng avea un colţ îndoit.

Avea urechi mari, ochi prietenoşi iar fălcile îi

---

3 *United Service Organization.* Asociaţie care s-a ocupat de soldaţii americani în concediu sau înainte de plecarea pe front (n. tr.).

mestecau încet, părând la fel de primejdios ca o veveriţă şi mult mai puţin nervos ca ea. Mi-a plăcut înfăţişarea lui. M-am sprijinit de marginea biroului, m-am uitat la el, el s-a uitat la mine, a dat din cap şi a scuipat o groază de tutun de mestecat în scuipătoarea de lângă picior. Tutunul făcu un zgomot urât, ca ceva care cade în apă.

Mi-am aprins o ţigară şi m-am uitat după o scrumieră.

— Foloseşte duşumeaua, fiule, zise bărbatul masiv şi prietenos.

— Dumneata eşti şeriful Patton?

— Poliţist şi şerif. Indiferent de legea de aici, eu o reprezint. În orice caz, până la alegeri. De data asta, doi băieţi buni candidează împotriva mea şi s-ar putea să pierd. Slujba preţuieşte optzeci de dolari pe lună şi include casă, lemn de foc şi lumină electrică. Nu-i de dispreţuit în aceşti munţi vechi.

— Nimeni n-are să te învingă în alegeri, am spus. Ai să ai o groază de publicitate.

— Serios? mă întrebă el indiferent şi ochi din nou scuipătoarea.

— Da, dar cu condiţia ca jurisdicţia dumitale să se întindă şi asupra lui Little Fawn Lake.

— Locuinţa lui Kingsley. Te deranjează ceva acolo, fiule?

— E o femeie moartă în lac.

Asta l-a zdruncinat rău. Şi-a descleştat mâinile şi s-a scărpinat după ureche. S-a ridicat în picioare, apucând braţele fotoliului, şi dându-i un şut în spate. O dată în picioare, am văzut că era un bărbat voinic şi dur. Grăsimea lui era doar bună-dispoziţie.

— E cineva pe care-l cunosc? se interesă el neliniştit.

— Muriel Chess. Bănuiesc că o cunoşti. E nevasta lui Bill Chess.

— Mda, îl cunosc pe Bill.

Vocea i se înăsprise puţin.

— Arată a sinucidere. A lăsat o notă care sună de parcă ar fi plecat doar de acasă. Nu-i un spectacol plăcut cum arată. A stat în apă mult timp, vreo lună, judecând după împrejurări.

Se scarpină după urechea cealaltă.

— Despre ce împrejurări e vorba?

Ochii lui mă cercetau încet şi calm, dar mă cercetau. Nu părea deloc grăbit să dea alarma.

— S-au certat acum o lună. Bill s-a dus în partea de nord a lacului şi-a lipsit de acasă câteva ore. Când s-a întors, ea plecase. N-a mai văzut-o de atunci.

— Înţeleg. Şi dumneata, fiule, cine eşti?

— Mă numesc Marlowe. Sunt din Los Angeles şi am venit ca să mă uit la proprietate. Am avut un bilet de la Kingsley pentru Bill Chess. Bill m-a condus în jurul lacului şi-am mers până la micul ponton clădit de cineaşti. Stăteam aplecaţi peste balustradă şi ne uitam în apă, când ceva care arăta a braţ ne-a făcut semn de sub o planşă scufundată lângă vechiul debarcader. Bill a aruncat cu un bolovan mare în apă şi corpul a ieşit la suprafaţă.

Patton mă privi fără să mişte un muşchi.

— Ascultă, şerifule, nu crezi c-ar fi mai bine să dăm o fugă până acolo? Bill e pe jumătate înnebunit de şoc şi e singur.

— Cât whisky avea el?

— Foarte puţin când am plecat. Aveam un sfert de litru, dar l-am băut pe când discutam.

Se deplasă la biroul cu cilindru şi descuie un sertar. Scoase de acolo trei sau patru sticle şi le ţinu în direcţia luminii.

— Sticla asta-i aproape plină, zise el, mângâind una din ele. *Mount Vernon whisky.* Asta cred c-ar putea să-l ţină în frâu. Şefii nu-mi dau bani pentru whisky în situaţii de urgenţă, aşa că mai confisc câte puţin pe ici, pe colo. Eu nu beau. N-am putut să înţeleg niciodată oamenii care se îmbată cu whisky.

Puse sticla la şoldul stâng, şi încuie biroul. Luă un

anunţ şi-l vârî în spatele geamului de la uşă. În timp ce ieşeam, m-am uitat la anunţ. Spunea că: *„Mă întorc în douăzeci de minute. Poate”.*

— Am să dau o fugă să aduc pe doctorul Hollis, zise el. Mă întorc imediat şi te iau şi pe dumneata. Asta-i maşina dumitale?

— Da.

— Atunci ţine-te după mine când mă întorc, zise el.

Se sui în maşina care avea o sirenă pe acoperiş, două faruri roşii, două faruri de ceaţă o placă roşie şi albă de înmatriculare, un dispozitiv nou de alarmă sus, trei securi, două suluri grele de frânghie şi un stingător de incendiu pe scaunul din spate, benzină în canistre, ulei, bidoane de apă într-o ladă de pe scara maşinii şi un cauciuc legat de cel de rezervă. Umplutura scaunelor ieşea în smocuri urâte iar un centimetru de praf acoperea ce mai rămăsese din vopseaua maşinii.

În partea de jos a parbrizului se afla un carton alb pe care era scris cu litere de tipar:

„CETĂŢENI! ATENŢIE! REALEGEŢI PE JIM PATTON. E PREA BĂTRÂN CA SĂ SE MAI APUCE DE MUNCĂ”.

Porni motorul şi o luă pe stradă într-un nor de praf alb.

8

Se opri în faţa unei clădiri de lemn vizavi de autogara. Intră în clădirea albă şi în curând ieşi întovărăşit de un bărbat care se urcă în spate, lângă securi şi frânghii. Maşina poliţiei porni şi eu după ea. Am trecut pe strada principală, virând printre pantaloni de damă, şorturi, jerseuri de marinari francezi, baticuri înnodate, genunchi noduroşi şi buze roşii. Dincolo de sat, am urcat un deal prăfuit şi ne-am oprit la o cabană. Patton dădu drumul discret la sirenă şi un om într-o salopetă albastră decolorată deschise uşa.

— Suie-te în maşină, Andy. Avem treabă.

Omul în salopetă albastră dădu din cap plictisit şi se repezi înapoi în casă. Reveni purtând o şapcă de vânătoare de un cenuşiu deschis, şi luă loc la volan, în timp ce Patton se mută alături. Omul avea vreo treizeci de ani. Era brunet, subţire şi părea cam murdar şi cam înfometat.

Am mers la Little Fawn Lake, înghiţind destul praf ca să fac plăcinte din el. La gardul cu cinci scânduri, Patton se dădu jos şi ne făcu drum. Am început să coborâm spre lac. Patton coborî din nou, se apropie de marginea apei şi se uită spre micul ponton. Bill Chess stătea gol pe ponton cu capul în mâini. Alături de el se afla ceva întins pe scândurile umede.

— Ne putem continua drumul cu maşina, spuse Patton.

Cele două maşini merseră până la capătul lacului şi toţi patru am coborât până la ponton, venind din spatele lui Bill. Doctorul se opri ca să tuşească urât într-o batistă pe care apoi o examina. Era un tip cu o faţă osoasă, cu ochi bulbucaţi şi cu o figură tristă şi bolnavă.

Ceea ce fusese odinioară o femeie zăcea cu faţa în jos pe scânduri, având o frânghie la subsuoară. Hainele lui Bill Chess erau alături. Piciorul lui ţeapăn, plat şi plin de cicatrice până la genunchi era întins în faţă în timp ce celălalt stătea cu genunchiul în sus; Bill îşi sprijinea

fruntea de el. Omul nu se mişcă şi nici nu ne privi când am ajuns lângă el venind din spate.

Patton luă sticla de whisky *Mount Vernon* de la coapsă, îi deşurubă dopul şi i-o întinse.

— Ia o înghiţitură bună, Bill.

În aer plutea un miros oribil, greţos. Bill nu părea să-l observe, ca şi Patton şi doctorul. Omul numit Andy aduse din maşină o pătură cafenie prăfuită şi o aruncă peste cadavru. Apoi, fără să scoată o vorbă, se îndepărtă şi vomă sub un brad.

Bill Chess luă o înghiţitură bună şi rămase cu sticla lângă genunchiul lui îndoit şi gol. Începu să vorbească cu o voce rigidă, plată, fără să privească pe cineva şi fără să se adreseze cuiva îndeosebi. Pomeni de cearta cu nevastă-sa, dar nu şi de ce se certaseră. Nu spuse nimic de doamna Kingsley, nici măcar în treacăt. Ne spuse că după ce eu plecasem, luase o frânghie, se dezbrăcase, intrase în lac şi scosese cadavrul. Îl trăsese la mal şi apoi îl dusese pe ponton. Nu ştia de ce-o făcuse. Apoi intrase din nou în lac. Nu trebuia să ne spună motivul.

Patton luă o porţie de tutun şi începu să-l mestece tăcut, cu ochii calmi şi lipsiţi de orice expresie. Pe urmă strânse din dinţi şi se aplecă să tragă pătura de pe cadavru. Întoarse trupul cu grijă, ca si cum ar fi putut să se rupă în bucăţi. Soarele târziu de după-amiază clipi pe colierul de pietre verzi, mari, îngropate parţial în gâtul umflat al femeii. Pietrele mate erau tăiate grosolan părând de steatită sau de jad fals. Un lănţişor de aur cu o închizătoare împodobită cu mici diamante, susţinea colierul. Patton îşi îndreptă spinarea lată şi îşi suflă nasul într-o batistă crem.

— Ce părere ai, doctore?

— În ce privinţă?

— Cauza şi timpul morţii.

— Nu fi caraghios, Jim Patton.

— Nu poţi să-mi spui absolut nimic?

— Uitându-mă la asta? Sfinte Dumnezeule!

Patton suspină.

— Pare că s-a înecat, de acord, recunoscu el. Dar nu poţi să fii complet sigur niciodată. Am auzit de cazuri când victima a fost înjunghiată sau otrăvită, sau mai ştiu eu ce, iar apoi cadavrul a fost aruncat în apă ca să pară c-a murit de altceva.

— Ai multe cazuri de tipul ăsta pe aici? se interesă doctorul maliţios.

— Singura crimă adevărată pe care am avut-o vreodată aici, răspunse Patton, privindu-l pe Bill Chess cu coada ochiului, a fost bătrânul Dad Meacham, în partea de nord a lacului. Avea o cocioabă în Sheedy Canyon se spăla nisip aurifer vara într-un loc pe care-l avea în vale, lângă Belltop. Oamenii i-au pierdut urma o vreme toamna trecută, apoi a nins solid şi acoperişul casei lui s-a prăbuşit într-un colţ. Aşa că ne-am dus acolo să punem acoperişul la loc, închipuindu-ne că Dad coborâse în vale ca să petreacă iarna acolo şi fără să-i spună cuiva, cum aveau obiceiul vechii căutători de aur. Culmea, bătrânul Dad nu coborâse deloc în vale. Era în patul lui cu o secure înfiptă în ţeastă. N-am descoperit niciodată cine l-a omorât. Cineva şi-a închipuit că Dad avea un săculeţ cu aur, strâns din spălatul nisipului vara şi ascuns în cabană.

Se uită gânditor la Andy. Tipul cu şapca de vânătoare îşi pipăia o măsea cu limba. Spuse:

— Fireşte c-am ştiut cine-i vinovatul. Guy Pope îl omorâse. Atât că Guy murise de nouă zile de-o pneumonie înainte de-a găsi cadavrul lui Dad Meacham.

— De unsprezece zile, spuse Patton.

— De nouă zile, spuse tipul cu şapca de vânătoare.

— Asta s-a întâmplat acum şase ani, Andy. Aşa să fie cum spui tu, fiule. Cum ai descoperit că Guy Pope l-a omorât?

— Am găsit câteva grame de aur în cabana lui Guy, împreună cu nişte praf aurifer. Guy n-a avut niciodată grăunţe mai mari ca nisipul. Dad avea piese de aur de mărimea unui bănuţ, grozav de multe.

— Aşa s-au întâmplat lucrurile, spuse Patton şi îmi zâmbi vag. Oamenii uită întotdeauna câte ceva, nu-i aşa? Indiferent cât sunt de grijulii.

— Baliverne de poliţai, spuse Bill Chess dezgustat.

Îşi îmbrăcă pantalonii şi se aşeză din nou ca să-şi pună cămaşa şi pantofii. Când termină de îmbrăcat, se aplecă să ia sticla de whisky, dădu pe gât o înghiţitură solidă şi o puse pe scânduri cu mare grijă. Apoi îşi ridică încheieturile mâinilor păroase spre Patton.

— Dacă vă închipuiţi c-aşa s-au întâmplat lucrurile, puneţi-mi cătuşele şi să terminăm cu asta, zise el cu o voce fioroasă.

Patton îl ignoră, se apropie de balustradă şi se uită în jos.

— Ce loc ciudat pentru un cadavru, spuse el. Nu sunt curenţi pe aici, şi dacă există vreunul l-ar fi împins spre dig.

Bill Chess îşi coborî mâinile şi spuse încet:

— Şi-a făcut-o singură, prostule. Muriel înota foarte bine. A sărit în lac, s-a vârât sub acea planşă, şi-a tras apă pe nări. Sunt sigur. Nu văd cum ar fi altfel.

— N-aş spune asta, Bill, răspunse Patton politicos.

Figura lui era la fel de inexpresivă ca farfuriile noi.

Andy dădu din cap. Patton îl privi cu un rânjet şiret.

— Ai început să baţi câmpii din nou, Andy?

— Vă spun că n-au fost decât nouă zile. Le-am numărat din nou, răspunse tipul cu şapca de vânător pe un ton prost dispus.

Doctorul îşi ridică mâinile în semn de disperare şi se îndepărtă cu mâna la cap. Tuşi din nou şi se uită iar în batistă cu o atenţie concentrată.

Patton îmi făcu cu ochiul şi scuipă peste balustradă.

— Hai să ne-apucăm de treaba, Andy.

— Ai încercat vreodată să scoţi la suprafaţă un cadavru care a stat la doi metri sub apă?

— Nu, nu pot să spun c-am încercat, Andy. De ce

crezi că n-ar fi trebuit fi scos cu frânghii?

Andy dădu indiferent din umeri.

— Dacă s-au folosit de o frânghie are să rămână urme pe cadavru. Dacă te dai de gol în felul ăsta, ce sens mai are să ascunzi crima?

— O chestiune de timp, zise Patton. Poate că ucigaşul a avut de făcut unele aranjamente.

Bill Chess rânji la ei şi se aplecă să ia sticla de whisky. M-am uitat la feţele lor solemne, de oameni de munte, şi nu mi-am putut da seama ce gândeau.

Patton spuse distrat:

— Cineva a pomenit de-un bilet…

Bill Chess scormoni în portvizit şi scoase o bucată de hârtie liniată şi o scutură în aer. Patton o luă şi o citi încet.

— Nu pare să aibă vreo dată, observă el.

Bill Chess dădu din cap trist.

— Nu. A plecat acum o lună, pe 12 iunie.

— Te-a părăsit şi mai înainte, nu-i aşa?

— Mda. Bill Chess îl privi fix. M-am îmbătat şi-am petrecut, cu o damă. Înainte de prima zăpadă, anul trecut în decembrie. Nevastă-mea a plecat pentru o săptămână şi s-a întors binedispusă. Mi-a spus c-a trebuit să plece pentru o vreme şi că stătuse c-o fată cu care lucrase la Los Angeles.

— Şi cum se numea acea fată? întrebă Patton.

— Nu mi-a spus şi nici eu n-am întrebat-o. Eram de acord cu tot ce făcea Muriel.

— Fireşte. Nota e de atunci, Bill? îl întrebă Patton degajat.

— Nu.

— Nota asta mi se pare foarte veche, zise Patton ridicând-o în aer.

— O duc cu mine de-o lună, gemu Bill Chess. Cine ţi-a spus că m-a părăsit şi mai înainte?

— Am uitat, răspunse Patton. Ştii cum se întâmplă într-un sătuc ca ăsta. Oamenii bagă de seamă aproape

orice. Mai puţin poate în timpul verii, când sunt pe aici o groază de necunoscuţi.

O vreme nimeni nu vorbi, apoi Patton relua distrat:

— Ai spus c-a plecat pe 12 iunie? Sau c-ai crezut c-a plecat atunci? Ai spus cumva că locatarii de vizavi de lac erau şi ei aici?

Bill Chess se uită la mine şi faţa i se întunecă din nou.

— Întreabă-l pe tipul ăsta care se vâră în toate, dacă între timp nu ţi-a spus totul.

Patton nu se uită la mine. Se uită în schimb la coamele munţilor de dincolo de lac. Apoi spuse blând:

— Bill, domnul Marlowe, care e aici, nu mi-a spus absolut nimic în afara faptului că un cadavru a ieşit la suprafaţă şi cine era. Şi că Muriel a plecat, aşa cum ai crezut şi tu, şi c-a lăsat un bilet pe care i l-ai arătat. Nu văd ce-i rău în asta, nu-i aşa?

Urmă o altă tăcere şi Bill Chess se uită în jos la corpul acoperit cu pătura de lângă el. Îşi încleşta mâinile şi o lacrimă mare i se scurse pe obraz.

— Doamna Kingsley a fost aici, spuse el. A coborât în vale în aceeaşi zi. În celelalte cabane n-a mai fost nimeni. Familiile Perry şi Farquar n-au fost aici sus anul asta.

Patton dădu afirmativ din cap şi rămase tăcut. În aer plutea un fel de tensiune, ca şi cum ceva care nu fusese rostit ar fi fost limpede pentru toţi, şi nu mai trebuia amintit.

Apoi Bill Chess izbucni:

— Arestaţi-mă, ticăloşilor! Da, eu am făcut-o! Am înecat-o! Era nevasta mea şi-am iubit-o! Sunt o canalie, am fost întotdeauna o canalie, şi-am să fiu o canalie, dar cu toate astea, am iubit-o! Poate că unii ca voi n-au cum s-o înţeleagă. Arestaţi-mă, lua-v-ar dracu!

Nimeni n-a vorbit.

Bill Chess se uită fix la pumnul lui dur şi bronzat. Îl ridică şi-şi trase un pumn în faţă cu toată puterea.

— Sunt un mizerabil! şuieră el aspru.

Nasul începu să-i sângereze încet. Se ridică şi sângele i se scurse pe buză, pe lângă gură şi ajunse la bărbie. O picătură căzu leneş pe cămaşa lui.

Patton spuse calm:

— Va trebui să te duc jos, în oraş pentru interogatoriu, Bill. Ştii asta. Nu te acuzăm de nimic, dar cei din oraş trebuie să stea de vorbă cu tine.

Bill Chess spuse opintit:

— Pot să mă duc să mă schimb?

— Fireşte. Andy, mergi cu el. Vezi dacă găseşti ceva în care să înfăşurăm ce-avem aici.

Se îndepărtară pe poteca de la marginea lacului. Doctorul înghiţi în sec, privi peste lac şi oftă.

— Va trebui să trimiţi cadavrul la oraş într-o ambulanţă, nu-i aşa, Jim?

Patton clătină din cap.

— Nu. Asta-i un district sărac, doctore. Am socotit că doamna poate călători mai ieftin, decât dacă am chema o ambulanţă.

Doctorul se îndepărtă de el furios, spunându-i peste umăr:

— Anunţă-mă dacă ai chef să plătesc eu înmormântarea.

— De ce vorbeşti aşa? spuse Patton şi oftă.

9

Hotelul „Indian Head” era o clădire cafenie pe un colţ de stradă, vizavi de noua sală de dans. Am parcat în faţa lui şi m-am dus la toaletă ca să mă spăl pe faţă şi pe mâini şi să mă pieptăn ca să scot din păr acele de pin, mai înainte de-a intra în sufrageria hotelului, alături de holul principal. Încăperea era plină până la refuz de bărbaţi în haine uşoare şi mirosind a alcool şi de femei ce râdeau strident şi aveau unghii de un roşu închis şi încheieturile

de la mâini murdare. Patronul localului, un tip de duzină cu o expresie dură, îmbrăcat într-o cămaşă cu mâneci scurte şi mestecând o ţigară de foi, dădea târcoale şi cerceta din ochi încăperea. La casă, un bărbat cu păr decolorat se căznea să prindă ştirile de pe front la un radio mic care era la fel de plin de paraziţi cum e piureul de cartofi plin de apă. În colţul îndepărtat al restaurantului, o orchestră de mitocani, formată din cinci muzicieni, îmbrăcaţi în jachete albe ce le veneau prost, şi în cămăşi mov, încerca să se facă auzită prin tapajul de la bar şi zâmbea forţat în norul de fum de ţigară şi în gălăgia vocilor cherchelite. La Puma Point, vara, acel anotimp încântător, era în toi.

Am înghiţit în grabă mâncarea pe care restaurantul o numea „masa obişnuită", am băut un coniac ca să stea pe mâncare şi s-o ţină pe loc, şi-am ieşit pe strada principală. Era încă lumină, deşi unele din reclamele de neon se aprinseseră, iar seara răsună de zgomotul vesel al claxoanelor, al urletelor copiilor, al popicelor ce cădeau, al mingiilor de cauciuc aruncate la ţintă, al puştilor din sălile de tir, al tonomatelor ce cântau nebuneşte, iar peste toate acestea, de vâjâitul bărcilor cu motor şi al celor de curse, zburând aiurea, într-o aparentă întrecere cu moartea.

În Chryslerul meu, o fată blondă, subţirică şi cu o expresie serioasă, îmbrăcată în pantaloni închişi la culoare, stătea comod şi fuma o ţigară, discutând cu un cowboy ce se sprijinea de scara maşinii. Am ocolit maşina şi m-am suit în ea. Cowboy-ul se îndepărtă, trăgându-şi în sus blugii. Fata nu se clinti.

— Sunt Birdie Keppel, spuse ea veselă. De profesie coafeză aici, dimineaţa, iar seara gazetară la „Stindardul", ziarul din Puma Point. Mă scuz c-am luat loc în maşina dumitale.

— Nu-i nimic, i-am răspuns. Vrei să stai aici sau doreşti să te duc undeva?

— Mă poţi duce mai încolo pe şosea, unde-i mai liniştit, domnule Marlowe. Dacă eşti atât de amabil ca să

discuţi cu mine…

— Ai o bună sursă de informaţii, i-am răspuns şi-am pornit maşina.

Am trecut de Oficiul Poştal şi-am ajuns la un colţ de stradă unde o săgeată albastră şi albă, având pe ea cuvântul „Telefon”, arăta direcţia spre un drum strâmt spre lac. Am luat-o pe acel drum, am trecut de Oficiul Telefonic, care era o cabană de buşteni cu o curte mică, înconjurată de un gard în faţă, am depăşit o altă căsuţă şi ne-am oprit în faţa unui stejar enorm care îşi întindea braţele nu numai peste drum, dar şi pe o bună distanţă mai încolo.

— Aici e bine, domnişoară Keppel?

— Doamna Keppel. Dar spune-mi Birdie. Toţi îmi spun Birdie. Aici e perfect. Încântată să te cunosc, domnule Marlowe. Văd că vii de la Hollywood, acel loc de pierzanie.

Îmi întinse o mână fermă şi bronzată, pe care am strâns-o. Tot punând bigudiuri în părul unor blonde grase, se alesese cu o mână puternică, asemenea unui cleşte de mutat blocuri de gheaţă.

— Am vorbit cu doctorul Hollis despre biata Muriel Chess. Am crezut că-mi poţi da nişte amănunte. Am auzit că dumneata ai găsit cadavrul.

— De fapt, Bill Chess l-a descoperit. Eram cu el. Ai vorbit cu Jim Patton?

— Nu încă. A coborât jos în vale. Dar nu cred că Jim are să-mi spună mare lucru.

— Candidează din nou la alegeri, am spus. Iar dumneata eşti ziaristă.

— Jim nu-i politician, domnule Marlowe, iar eu nu prea mă pot numi ziaristă. Ziarul mic pe care îl publicăm aici e ceva destul de primitiv.

— Foarte bine atunci. Ce vrei să afli?

I-am oferit o ţigară şi i-am aprins-o.

— Ai putea să-mi spui ce se întâmplă.

— Am venit aici cu o scrisoare de la Derace Kingsley

ca să mă uit la proprietatea lui. Bill Chess m-a condus pretutindeni, a început să discute cu mine, mi-a spus că nevasta lui l-a părăsit, şi mi-a arătat biletul pe care l-a lăsat. Aveam o sticlă de whisky cu mine şi Bill a terminat-o. Era foarte deprimat. Alcoolul l-a mai destins, se simţea singur şi ardea de dorinţa să vorbească cu mine. Asta s-a întâmplat. Nu-l cunoşteam. Întorcându-ne pe la capătul lacului, am mers pe ponton, şi Bill a zărit un braţ ce se mişca sub o planşă de lemn de pe fundul lacului. Aparţinea trupului care mai rămăsese din Muriel Chess. Cred că asta-i tot.

— Am înţeles de la doctorul Hollis că trupul a fost în apă multă vreme. Că era foarte descompus, şi aşa mai departe.

— E adevărat. Stătuse în apă probabil o lună de când credea el c-a plecat. N-avea nici un motiv să creadă altfel. Biletul e un bilet de sinucigaşă.

— Ai vreo îndoială în această privinţă, domnule Marlowe?

M-am uitat pieziş la ea. Ochii închişi şi gânditori mă priveau de sub părul şaten. Înserarea începuse să se lase foarte lent. Nu era decât o uşoară schimbare în nuanţa luminii.

— Bănuiesc că poliţia are întotdeauna îndoieli în asemenea cazuri, am spus.

— Care e părerea dumitale?

— Părerea mea nu face doi bani.

— Atât cât face.

— L-am întâlnit pe Bill Chess prima oară azi după-amiază, am spus. Mi-a lăsat impresia unui om cu temperament focos şi cu apucături dubioase. Se pare însă că îşi iubise soţia. Şi nu mi-l pot închipui rămânând acolo o lună de zile, ştiind că ea putrezeşte în apa de sub ponton. Închipuie-ţi-l ieşind din cabană la lumina soarelui, uitându-se de-a lungul lacului plăcut şi albastru, şi ştiind tot timpul că ea se află la fund şi ce se întâmplă. Şi ştiind pe deasupra că el a aruncat cadavrul acolo.

— Nici eu nu-mi pot închipui, aşa ceva, spuse Birdie Keppel molatec. Nimeni nu-şi poate închipui. Şi, totuşi, ştim că asemenea lucruri se pot petrece şi se vor petrece din nou. Te ocupi cumva cu vânzări de case, domnule Marlowe?

— Nu.

— Îmi pot îngădui atunci să te întreb cu ce te ocupi?

— Aş prefera să nu spun.

— Asta-i la fel de clar ca atunci când ai fi zis, zise ea. În afară de asta, doctorul Hollis te-a auzit când i-ai dat numele întreg lui Jim Patton. Avem la birou un anuar al oraşului Los Angeles cu toate profesiunile. N-am pomenit la nimeni ce-am aflat.

— Ce amabil din partea dumitale.

— Şi, pe deasupra, nici n-am intenţia s-o fac dacă aşa doreşti.

— Şi cât mă costă?

— Nimic, spuse ea. Nici un sfanţ. N-am pretenţia că sunt o ziaristă foarte bună. Şi nici n-o să publicăm ceva care l-ar putea jigni pe Jim Patton. Jim e pâinea lui Dumnezeu. Atât că nu-i foarte deschis, nu-i aşa?

— Nu te grăbi să tragi concluzii greşite, am spus. N-am nici cel mai mic interes în privinţa lui Bill Chess.

— N-ai interes nici în privinţa lui Muriel Chess?

— De ce să mă intereseze Muriel Chess?

Îşi stinse ţigara cu grijă în scrumiera de sub panoul de comenzi.

— Cum vrei, spuse ea. Iată însă ceva la care ai putea să reflectezi, presupunând că n-ai făcut-o. Acum vreo şase săptămâni a venit aici un poliţai numit De Soto, un mitocan voinic şi cu proaste maniere. Nu ne-a plăcut, şi nu i-am spus mare lucru. Vreau să spun, noi trei de la ziarul *„Stindardul”* nu i-am spus nimic. Avea o fotografie cu el, şi pretindea că e în căutarea unei femei numită Muriel Haviland. Era trimis de poliţie. Era o poză obişnuită, făcută la minut şi mărită, dar nu o poză ca la poliţie. Ne-a spus că avea informaţii că femeia locuia undeva pe aici. Poza

semăna grozav cu Muriel Chess. Părul părea mai roşcat şi era coafat altfel decât îl purta ea, iar sprâncenele erau smulse, lăsând doar nişte curbe subţiri, iar asta schimbă înfăţişarea unei femei mult de tot. Arăta însă destul de mult ca nevasta lui Bill Chess.

Am răpăit pe uşa maşinii şi, după o clipă, i-am spus:

— Şi ce i-ai spus?

— Nu i-am spus nimic. Mai întâi, nu eram sigură. În al doilea rând, nu ne-a plăcut purtarea lui. În al treilea rând, chiar dacă am fi fost sigure şi ne-ar fi plăcut purtarea lui, n-aveam de gând s-o dăm de gol. De ce s-o facem? Toată lumea a făcut ceva care acum regretă. Ia cazul meu. Am fost căsătorită odinioară cu un profesor de limbi clasice la Redlands University.

Râse uşor.

— Ai putea să foloseşti asta drept inspiraţie pentru un articol, am spus.

— Mda. Dar aici, pe munte, suntem oameni simpli.

— Acest De Soto a apucat să vorbească cu Jim Patton?

— Sunt sigură c-a făcut-o. Jim n-a pomenit însă nimic.

— Ţi-a arătat cumva insigna lui de poliţist?

Reflectă şi clătină capul.

— Nu ţin minte s-o fi făcut. L-am crezut pe cuvânt, din cele ce spunea. S-a purtat ca un poliţai dur de oraş.

— Asta mă face să cred că nu era poliţai. I-a spus cineva lui Muriel despre el?

Ezită, apoi se uită calmă prin parbriz o vreme, înainte de-a întoarce capul spre mine cu o mişcare afirmativă.

— Eu i-am spus. Nu era treaba mea, nu-i aşa?

— Şi ea ce-a zis?

— N-a zis nimic. A râs jenată şi ciudat, ca şi cum aş fi făcut o glumă proastă, apoi a plecat. Am avut însă impresia că avea o expresie stranie în privire, doar o clipă. Eşti încă neinteresat de Muriel Chess, domnule Marlowe?

— De ce să fiu? N-am auzit de ea până am venit aici

azi după-amiază. Pe cuvânt de onoare. Şi n-am auzit nici de cineva numit Mildred Haviland. Să te duc înapoi în oraş?

— Oh, nu, mulţumesc. Am să mă întorc pe jos. Nu-i departe. Îţi rămân recunoscătoare. Aş vrea să sper că Bill n-o să aibă neplăceri. Mai ales într-o istorie murdară ca asta.

Ieşi din maşină şi rămase într-un picior, apoi îşi lăsa capul pe spate şi râse.

— Se spune că sunt o bună coafeză, zise ea. Sper să fiu. Dar sunt îngrozitoare atunci când iau interviuri. Noapte bună.

I-am spus noapte bună şi a dispărut în întunericul serii. Am rămas pe loc urmărind-o până a ajuns la strada principală, şi am pierdut-o din vedere. Apoi, m-am dat jos din Chrysler şi m-am îndreptat spre clădirea rustică a companiei de telefoane.

10

O căprioară domesticită, c-o zgardă de piele la gât, îmi apăru în faţă pe şosea. I-am mângâiat gâtul păros şi aspru, şi-am intrat în clădirea oficiului de telefoane. O fată de statură micuţă, îmbrăcată în pantaloni, stătea la un birou mic şi lucra la nişte hârtii. Îmi spuse cât costa un telefon până la Beverly Hills şi îmi dădu mărunţiş. Cabina se afla afară, lângă faţada clădirii.

— Sper c-o să vă placă aici, spuse ea. E foarte liniştit şi odihnitor.

M-am încuiat în cabină. Pentru nouăzeci de cenţi puteam să vorbesc cu Derace Kingsley cinci minute. Era acasă şi legătura se făcu imediat, deşi pe linie erau tot felul de paraziţi.

— Ai găsit ceva acolo? mă întreba el cu vocea unuia care a băut trei pahare cu whisky.

Părea serios şi stăpân pe situaţie.

— Am descoperit prea multe. Şi deloc ce căutam. Sunteţi singur?

— Ce importanţă are?

— Nici una pentru mine. Dar eu ştiu ce-am să spun, pe când dumneata nu ştii.

— Dă-i drumul, indiferent ce e.

— Am avut o lungă discuţie cu Bill Chess. Era singur. Nevastă-sa l-a părăsit acum o lună. S-au luat la ceartă, iar el a plecat şi s-a îmbătat criţă şi când s-a întors, ea plecase. A lăsat o scrisoare spunând că mai bine moare decât să continue să trăiască cu el.

— Ştiu că lui Bill îi place să bea vârtos, spuse vocea lui Kingsley, sunând foarte îndepărtată.

— Când s-a întors, ambele femei plecaseră. N-are idee unde a plecat doamna Kingsley. Lavery a fost acolo în mai, dar n-a mai apărut de atunci. A recunoscut asta. Lavery ar fi putut, fireşte, să vină când Bill era beat, deşi ipoteza nu are prea mult sens, iar apoi ar fi avut nevoie de

două maşini ca să coboare în vale. Mi-am spus că poate Muriel şi doamna K, ar fi putut pleca împreună, atât că Muriel avea maşina ei. Dar această posibilitate, deşi nu e grozavă, a fost sugerată şi de un alt eveniment. Muriel Chess n-a plecat nicăieri. A plecat în fundul lacului dumitale. S-a întors de acolo ieri. Eram de faţă.

— Dumnezeule! Kingsley părea sincer îngrozit. Vrei să spui că s-a sinucis înecându-se?

— E cu putinţă. Scrisoarea pe care a lăsat-o ar putea fi o scrisoare de adio. O poţi citi în mai multe sensuri. Trupul s-a înţepenit sub vechiul ponton. Bill a fost cel care a zărit un braţ mişcându-se în apă, în timp ce stăteam pe ponton şi ne uitam la lac. El a scos-o la suprafaţă. Sărmanul om e distrus.

— Dumnezeule! repetă Kingsley. Fireşte că-i distrus. Lasă cumva impresia că el ar fi…

Se opri căci operatoarea intră pe fir şi îmi solicită alţi patruzeci de cenţi. Am mai pus două monezi de douăzeci şi cinci de cenţi şi legătura s-a restabilit.

— Ce fel de impresie?

Brusc, vocea lui Kingsley sună foarte limpede:

— C-ar fi omorât-o?

— Foarte mult, am spus. Jim Patton, poliţistul de aici, nu e încântat de faptul că scrisoarea nu-i datată. Se pare că Muriel l-a mai părăsit o dată din cauza unei femei. Patton se pare că-l bănuieşte pe Bill c-a păstrat vechiul bilet. În orice caz, l-au dus pe Bill la San Bernadino pentru interogatoriu. Au luat şi cadavrul pentru autopsie.

— Şi care e părerea dumitale?

— Hm. Bill a găsit cadavrul. Nu era obligat să mă ducă la ponton. Muriel ar fi putut să zacă în apă multă vreme, chiar veşnic. S-ar putea ca acel bilet să fie vechi pentru că Bill îl căra cu el în portvizit şi îl citea din când în când cu tristeţe. Putea să aibă orice dată pe el. După mine, astfel de bilete n-au date de cele mai multe ori. Cei care le scriu sunt grăbiţi, şi nu-şi pierd timpul cu date.

— Corpul trebuie să fi fost descompus rău. Cum pot

să afle cum a murit?

— Nu ştiu de ce echipament dispun. Cred că pot să afle dacă a murit înecată. Dacă sunt urme de violenţă, apa şi descompunerea trupului nu le pot ascunde. Se poate afla dacă a fost împuşcată sau înjunghiată. Dacă articulaţia hioidă din gât a fost ruptă, se poate presupune c-a fost strangulată. Lucrul important pentru noi e că va trebui să spun de ce m-am dus acolo. Va trebui să fiu martor la anchetă.

— Nu-mi place asta, bombăni Kingsley. Nu-mi place deloc. Ce intenţionezi să faci acum?

— În drum spre casă, am să mă opresc la Prescott Hotel să văd dacă aflu ceva acolo. Soţia dumitale şi Muriel erau cumva prietene?

— Bănuiesc că da. Crystal era o persoană cu care te înţelegeai uşor mai tot timpul. N-am cunoscut-o bine pe Muriel Chess.

— Aţi cunoscut o persoană numită Mildred Haviland?

— Cum anume?

Am repetat numele.

— Nu, spuse el. De ce s-o cunosc?

— La fiecare întrebare pe care vi-o pun, răspundeţi cu o altă întrebare, am răspuns. Nu, nu există nici un motiv ca s-o fi cunoscut pe Mildred Haviland, mai ales dacă n-aţi cunoscut-o vag decât pe Muriel Chess. Am să vă telefonez mâine dimineaţă.

— Fă-o neapărat, spuse el şi ezită. Îmi pare rău c-ai intrat în această încurcătură, adăugă el şi ezită din nou.

Apoi îmi ură noapte bună şi închise telefonul.

Telefonul sună imediat şi operatoarea de convorbiri interurbane îmi spuse aspru c-am pus cu cinci cenţi mai mult. I-am răspuns cum merita în astfel de împrejurări. Nu i-a plăcut.

Am ieşit afară din cabină şi-am tras aer curat în piept. Căprioara domesticită, cu zgardă de piele, stătea într-o spărtură din gardul de la capătul drumului. Am încercat s-o împing la o parte, dar s-a lipit de mine şi n-a

vrut să se mişte. Aşa c-am trecut peste gard, m-am întors la Chryslerul meu şi-am plecat în sat.

La cartierul general al lui Patton ardea o lumină, dar cocioaba era goală iar semnul cu *„Mă întorc în douăzeci de minute”* atârna încă pe partea dinăuntru a geamului uşii. Mi-am văzut de drum până la debarcader şi de acolo până la marginea plajei pustii. Câteva bărci cu motor şi altele de curse răpăiau încă pe apa mătăsoasă. De partea cealaltă a lacului, lumini mici şi galbene începură să sclipească în cabanele cocoţate pe pantele minuscule. O stea izolată lucea jos la orizontul din nord-est, deasupra coamei munţilor. Un prihor stătea pe vârful ascuţit al unui brad înalt de treizeci de metri şi aştepta să se întunece destul ca să-şi cânte cântecul de noapte bună.

În curând, se întunecă destul, prihorul începu să cânte, şi apoi dispăru în adâncurile nevăzute ale cerului. Am aruncat ţigara în apa nemişcată de lângă mine, m-am suit la loc în maşină şi-am luat-o din nou în direcţia lui Little Fawn Lake.

11

Poarta de pe drumul privat era încuiată cu lacăt. Am parcat Chryslerul între doi brazi, am sărit gardul şi-am mers pe furiş pe marginea drumului până când am zărit brusc, la picioare, strălucirea lacului. Cabana lui Bill Chess era cufundată în întuneric. Cele trei cabane de cealaltă parte a lacului deveniseră umbre abrupte pe masa palidă de granit. Pe vârful digului apa sticlea albă în timp ce şiroia şi cădea aproape fără zgomot pe panta din spate, în pârâul de dedesubt. Am tras cu urechea şi n-am auzit nici un zgomot.

Uşa de la intrare a cabanei lui Chess era încuiată. Am mers tiptil până în spatele casei şi-am descoperit un alt lacăt nesuferit şi la acea uşă. Am apucat-o pe lângă ziduri, pipăind ferestrele cu plasă. Erau toate zăvorâte. O fereastră nu avea plasă, o fereastră dublă, nu prea sus, în partea de nord a casei. Dar şi această fereastră era încuiată. Am rămas pe loc şi-am început să reflectez. Briza nu mai sufla şi arborii erau tăcuţi ca şi umbrele lor.

Am vârât lama briceagului între cele două părţi ale ferestrei mai mici. Nimic de făcut. Cârligul refuză să se mişte. M-am sprijinit de zid şi-am reflectat, apoi am luat o piatră mare şi-am dat cu ea între cele două ferestre. Zăvorul sări din lemnul uscat cu un zgomot de lemn spart. Fereastra se deschise în întunericul dinăuntru. M-am săltat pe muchea ferestrei, am ridicat un picior ţeapăn şi m-am pregătit să mă strecor prin deschizătură. M-am făcut ghem şi m-am avântat în cameră. M-am sucit, gemând niţel din cauza căzăturii de la acea înălţime, şi-am tras din nou cu urechea.

Lumina orbitoare a unei lanterne îmi lucii direct în ochi. O voce calmă spuse:

— Eu unul, aş rămâne pe loc. S-ar putea să te fi rănit.

Lanterna mă ţintuia de perete ca pe o muscă strivită. Apoi am auzit clinchetul unui întrerupător şi o lampă se aprinse pe masă. Lanterna se stinse. Jim Patton stătea într-

un fotoliu larg de lângă masă. Un fular maron cu franjuri atârna peste marginea mesei şi îi atingea genunchiul solid. Purta aceleaşi haine de după-amiază, având în plus o jachetă de piele care trebuie să fi fost nouă cam pe vremea primei preşedinţii a lui Grover Cleveland[4]. În mână nu ţinea decât lanterna. Privirea îi era goală. Fălcile i se mişcau într-un ritm blând.

— Ce planuri ai mai avut, fiule, în afară de spargere?

Am tras un scaun, m-am aşezat călare pe el, mi-am sprijinit mâinile de spatele lui şi m-am uitat prin cabană.

— Am avut un plan, am spus, şi-o vreme mi s-a părut destul de bun, dar cred că va trebui să renunţ la el.

Cabana era mai încăpătoare decât părea pe dinafară. Mă aflam în camera de zi. Conţinea câteva piese de mobilă modestă, un covor de cârpă pe duşumeaua de brad, o masă rotundă la peretele îndepărtat, cu două scaune alături. Printr-o uşă deschisă se vedea colţul unei maşini de gătit mari şi negre.

Patton dădu din cap şi mă privi fără supărare.

— Am auzit o maşină, zise el. Ştiam c-are să vină aici. Trebuie să recunosc că mergi fără zgomot. Nu te-am auzit venind. Am fost cam curios să aflu cine eşti, fiule.

Am tăcut.

— Sper că nu te superi că-ţi spun „fiule”. N-ar trebui să fiu atât de intim, dar am acest obicei şi nu mă pot dezbăra de el. Oricine n-are barbă albă lungă şi artrita e „un fiu” pentru mine.

I-am spus că mă putea numi cum voia. Nu eram supărăcios. Mi-a rânjit.

— Sunt foarte mulţi detectivi în cartea de telefon din L.A.[5], zise el. Bill Chess mi-a spus ieri că eşti un fel de detectiv. Dar n-ai catadicsit să-mi spui.

— Aş fi făcut-o mai devreme sau mai târziu. Îmi pare rău că te-a supărat.

---

4 *Stephen Grover Cleveland* (1837–1902), cel de-al 22-lea şi al 24-lea preşedinte al Statelor Unite (1885–1891: 1893–1897).

5 Los Angeles (n. t.).

— Nu m-a supărat deloc. Nu mă supăr aşa de uşor. Ai vreun act de identitate?

Am scos portvizitul şi i-am arătat mai multe acte.

— Păi, eşti potrivit acestei ocupaţii, zise el satisfăcut. Iar faţa dumitale nu spune prea multe. Bănuiesc că intenţionai să cercetezi cabana?

— Mda.

— Am făcut-o eu pe îndelete între timp. De-abia m-am întors şi m-am şi repezit aici. Mai exact, m-am oprit acasă câteva minute, şi apoi am venit aici. Nu cred că te pot lăsa să cercetezi casa. Se scărpină la ureche. La dracu, dacă ştiu dac-ar trebui sau nu. Îmi spui şi mie cine te-a angajat?

— Derace Kingsley. Ca să-i găsesc nevasta. L-a abandonat acum o lună. A plecat de aici. Aşa c-am pornit ancheta tot de aici. Se bănuieşte c-a plecat cu un bărbat. Bărbatul însă o neagă. Mi-am închipuit c-am să găsesc ceva aici care să mă ajute.

— Şi-ai găsit ceva?

— Nimic. Am dat de urma ei până la San Bernadino, şi de acolo la El Paso. Urma să termină acolo. Dar de-abia am început ancheta.

Patton se sculă din fotoliu şi descuie uşa cabanei. Parfumul brazilor năvăli înăuntru. Scuipă afară, se aşeză din nou şi îşi trecu mâna prin părul şaten deschis de sub pălărie. Fără pălărie capul lui avea expresia indecentă a capetelor care sunt doar rareori fără pălărie.

— N-ai nici un fel de interes atunci la Bill Chess?

— Absolut nici unul.

— Bănuiesc că sunteţi ocupaţi cu multe probleme de divorţ, zise el. O muncă destul de împuţită, după părerea mea.

Nu i-am răspuns.

— Kingsley a refuzat să ceară ajutorul poliţiei ca să-i găsească nevasta, nu-i aşa?

— Cam aşa. Îşi cunoaşte bine soţia, am spus.

— Nimic din ce-mi spui nu explică de ce voiai să

cercetezi cabana, spuse el cu înţelepciune.

— Sunt un om căruia îi place să-şi bage nasul peste tot.

— Prostii, zise el. Caută o altă explicaţie.

— Să spunem atunci că mă interesează Bill Chess. Mai ales fiindcă e în încurcătură şi e un tip demn de milă, în ciuda faptului că e, de asemenea, o mică lepră. Dacă şi-a omorât soţia, atunci există ceva în cabană care să-l trădeze. Dacă nu şi-a omorât-o, atunci e exact acelaşi lucru.

Îşi ţinea capul aplecat într-o parte, ca o pasăre care pândeşte.

— La ce te-ai gândit, de pildă?

— Haine, bijuterii, articole de toaletă, orice fel de lucruri pe care o femeie le ia atunci când pleacă şi nu intenţionează să se întoarcă.

Se lăsă pe spate încet.

— Dar n-a plecat nicăieri, amice.

— Atunci toate aceste articole ar trebui să fie încă aici. Iar dacă mai sunt încă aici, Bill ar fi observat că n-a luat nimic cu ea. Ar fi ştiut că n-a plecat.

— La naiba, nu-mi place nici una din alternative, zise el.

— Dacă însă a omorât-o, atunci ar fi trebuit să se descotorosească de toate lucrurile pe care Muriel le-ar fi luat cu ea, dacă ar fi plecat cu adevărat.

— Şi cum ţi-ai închipuit c-a făcut asta, fiule?

Lumina galbenă a lămpii făcea ca o parte a feţei lui să pară de bronz.

— Am înţeles că avea o maşina Ford a ei. Exceptând maşina, m-aş fi aşteptat ca Bill să ardă tot ce putea şi să îngroape în pădure ce nu reuşea să ardă. Aruncatul în lac ar fi putut fi primejdios. Dar nu putea să-i ardă sau să-i îngroape maşina. Putea oare s-o conducă?

Patton păru surprins.

— Nici vorbă. Nu-şi poate îndoi piciorul drept de la

genunchi, aşa că nu poate să folosească frâna de picior. Dar ar fi putut folosi frâna de mână. Fordul lui Bill nu se deosebeşte decât prin faptul că frâna de picior e pe partea cealaltă, aproape de accelerator, ca să le poată folosi pe amândouă cu acelaşi picior.

Am scuturat cenuşa ţigării într-un borcan mic, albastru, care conţinuse odinioară o jumătate de kilogram de miere de portocale, judecând după eticheta lui mică şi aurie.

— Marea lui problemă ar fi fost să scape de maşină, am zis. Indiferent unde ar fi dus-o, trebuia să se întoarcă şi, pur şi simplu, n-ar fi voit să fie văzut. Iar dacă ar fi abandonat-o pe stradă, să zicem, în centrul din San Bernadino, maşina avea să fie găsită şi identificată foarte repede. N-ar fi voit să se întâmple nici asta. Cea mai bună idee ar fi fost s-o vândă unuia care cumpără maşini furate, dar probabil că nu cunoaşte un asemenea om. Aşa că există şansa s-o fi ascuns undeva în pădure, la o mică distanţă de aici, unde să se poată întoarce pe jos. Iar o astfel de distanţă, în cazul lui, nu poate fi prea mare.

— Pentru un om care pretinde că nu-i interesat, toate aceste deducţii nu sunt rele, zise Patton sec. Aşadar, avem maşina ascunsă în pădure. Ce se întâmplă mai departe?

— Bill trebuie să ia în consideraţie posibilitatea că va fi găsită. Pădurea e un loc fără multă lume, doar agenţii silvici şi tăietorii de lemne mai merg din când în când pe acolo. Dacă dau de maşina lui Muriel, ar fi preferabil ca lucrurile lui Muriel să fie înăuntru. Acest lucru i-ar da lui Bill două posibilităţi de scăpare, nici una grozavă, dar fiecare oarecum acceptabilă. Prima, că Muriel a fost ucisă de un necunoscut care a aranjat lucrurile în aşa fel încât să-l implice pe Bill, când se va găsi cadavrul. A doua, că Muriel s-a sinucis cu adevărat, dar a avut grijă mai înainte să aranjeze ca tot el să fie blamat de moartea ei. O sinucidere din răzbunare.

Patton reflectă la toate acestea cu calm şi grijă. Se îndreptă spre uşă şi o descuie din nou. Se aşeză la loc şi îşi

plimbă mâna prin păr. Părea pradă unui scepticism serios.

— Prima e doar o posibilitate, cum ai spus, recunoscu el. Doar atât, şi nu am pe cine să folosesc în această afacere. Trebuie să lămuresc acea mică poveste cu scrisoarea lăsată.

Am clătinat din cap.

— Să presupunem că Bill a păstrat scrisoarea de la o altă plecare. Să presupunem că Muriel l-a abandonat, aşa cum a crezut el, fără să lase un rând. După o lună de la plecarea ei, şi fără să primească ceva de la ea, ar fi putut deveni destul de îngrijorat şi de nesigur şi să înceapă să arate vechea scrisorică crezând că-i va oferi protecţie în cazul că s-a întâmplat ceva lui Muriel. N-a spus nimic de asta, dar se poate să fi reflectat la ea.

Patton dădu negativ din cap. Nu-i plăcea alternativa. Nu-mi plăcea nici mie. Spuse încet:

— În ce priveşte cealaltă posibilitate, e pur şi simplu stupidă. Să te sinucizi şi să aranjezi lucrurile în aşa fel ca cineva să fie acuzat că te-a omorât nu se potriveşte deloc cu ideile mele simple asupra naturii umane.

— Atunci ideile dumitale asupra naturii umane sunt prea simple, i-am răspuns. Pentru că astfel de lucruri s-au petrecut şi, din câte s-au petrecut, au fost opera unei femei.

— Nu cred, spuse el. Sunt un om de cincizeci şi şapte de ani, şi-am văzut o puzderie de ţicniţi, dar nu-mi vine să cred ce mi-ai spus. Eu unul cred că Muriel a plănuit să plece şi c-a scris biletul, dar că Bill a prins-o mai înainte de-a putea pleca, s-a înfuriat, şi-a omorât-o. Apoi ar fi trebuit să facă toate lucrurile de care am discutat.

— N-am întâlnit-o niciodată, am spus. Aşa că n-am nici cea mai vagă idee de ce-avea de gând să facă. Bill mi-a spus c-a întâlnit-o într-un bar la Riverside, cam acum un an. S-ar putea ca Muriel să fi avut un trecut lung şi complicat până atunci. Ce fel de femeie era?

— O blondă foarte nostimă când se aranja cum trebuie. Se cam delăsase de când era cu Bill. O fată

liniştită, care ştia să păstreze secrete. Bill spune că era nervoasă, dar n-am văzut-o niciodată nervoasă. L-am văzut în schimb pe el deseori foarte nervos.

— Crezi că semăna cu poza unei anume Mildred Haviland?

Fălcile încetară să mai mestece şi gura i se închise strâns.

Apoi îşi reluă mestecatul încet.

— La naiba, zise el, va trebui să am mare grijă astă-seară mai înainte de-a mă sui în pat. Ca să fiu sigur că nu eşti ascuns acolo. De unde ai primit această informaţie?

— De la o fată foarte simpatică numită Birdie Keppel. Mi-a luat un interviu în timpul când lucra ca jurnalistă la un ziar local. S-a întâmplat să pomenească de un poliţai din L.A., numit De Soto care i-a arătat o poză prin orăşel.

Patton se lovi cu palma peste genunchiul solid şi se aplecă înainte.

— Am greşit acolo, zise el cu seriozitate. Am făcut o mare greşeală. Poliţaiul de la oraş a arătat poza la aproape toată lumea din orăşel mai înainte să mi-o arate mie. Asta m-a cam supărat. Poza semăna cu Muriel, dar nu atât încât să poţi fi absolut sigur. L-am întrebat de ce-o căuta. Mi-a spus că era o treabă de poliţie. I-am răspuns că eram şi eu în poliţie, deşi pe scară mai mică şi cam ignorat, la ţară. Mi-a spus că avea instrucţiuni s-o găsească pe doamnă, şi că nu ştia mai mult. Poate c-a făcut o greşeală că s-a purtat aşa de urât cu mine. Bănuiesc c-am făcut o greşeală când i-am spus că nu cunoşteam pe nimeni care arăta ca acea poză mică.

Omul vânjos şi calm zâmbi vag în direcţia unui colţ al tavanului, apoi îşi coborî privirea şi mă aţinti cu ea.

— Am să-ţi fiu recunoscător dacă ai să păstrezi acest lucru confidenţial, domnule Marlowe. Mi-a plăcut cum ai judecat cazul. Ai fost vreodată la Coon Lake?

— N-am auzit niciodată de Coon Lake.

— Înapoi, cam o jumate de kilometru, zise el, arătând cu degetul mare peste umăr, drumul strâmt şi mic din

pădure o ia spre apus. Poţi să treci cu maşina pe lângă el şi să nu vezi pomii. De acolo, drumul urcă vreo trei sute de metri şi ajunge la Coon Lake. E un loc foarte frumos. Oamenii se duc uneori acolo la un picnic, dar nu prea des. Drumul e rău pentru cauciucurile de maşină. Sunt şi vreo două-trei lacuri mici, pline de trestie. E zăpadă acolo chiar şi acum, în locurile umbrite. Mai sunt şi nişte cabane de brad vechi, tăiat de mână, pe cale să se prăbuşească de când ţin minte, apoi o clădire dărăpănată, tot de lemn, pe care Montclair University o folosea acum zece ani pentru vacanţa de vară a studenţilor. Clădirile n-au mai fost folosite de foarte mult timp. Clădirea universităţii e mai retrasă de la lac, într-o zonă foarte împădurită. În spatele ei se află o spălătorie cu un încălzitor de apă ruginit, şi alături o magazie mare pentru lemne de foc, cu o uşă ce alunecă pe rotile. A fost construită drept garaj, dar au ţinut lemn de foc înăuntru, şi-au încuiat-o în restul timpului. Oamenii de pe acolo mai fură lemne de foc, dar una e să le iei dintr-o grămadă, şi alta să forţezi un lacăt. Cred că bănuieşti ce-am descoperit în magazie.

— Am crezut că te-ai dus jos la San Bernadino.

— M-am răzgândit. Nu mi s-a părut o idee bună să-l las pe Bill să meargă în oraş împreună cu cadavrul soţiei pe locurile din spate ale maşinii. Aşa c-am trimis cadavrul la oraş cu ambulanţa doctorului, şi Andy l-a luat pe Bill în maşina lui. Mi-am spus însă că merita să mai arunc o privire pe aici mai înainte ca să înştiinţez şeriful şi procurorul.

— Maşina lui Muriel era în garaj?

— Mda, cu două geamantane pline de haine şi împachetate cam grăbit, mi s-a părut. Îmbrăcăminte de damă. Vreau să spun, fiule, că un necunoscut n-ar fi ştiut de acea magazie.

I-am dat dreptate. Îşi vârî mâinile în buzunarele oblice ale jachetei de piele şi scoase dinăuntru un mic ghem de hârtie satinată. Îl netezi în palmă şi îmi întinse palma deschisă.

— Uită-te la asta.

M-am apropiat şi m-am uitat. În hârtie se afla un lănţişor de aur subţire cu o închizătoare doar puţin mai mare ca lanţul. Lanţul fusese tăiat, dar închizătoarea rămăsese neatinsă. Era lung de vreo cincisprezece centimetri. O pudră albă se lipise de lanţ şi de hârtie.

— Unde crezi c-am găsit asta? mă întrebă Patton.

Am luat lanţul şi-am încercat să potrivesc cele două capete la un loc. Nu se potriveau. N-am comentat, dar mi-am umezit un deget, am atins pudra şi-am gustat-o.

— Într-un borcan sau o cutie de zahăr pudră. Lanţul e de tipul purtat la gleznă. Unele femei nu le scot niciodată, ca verighetele. Cine l-a scos pe ăsta, n-a avut cheie.

— Şi ce părere ai de acest lucru?

— N-am o părere prea clară, am răspuns. N-avea sens ca Bill să taie lanţul de pe glezna lui Muriel şi să lase acel colier verde la gâtul ei. N-are, de asemenea, nici un sens să crezi că Muriel l-a tăiat – presupunând că ar fi pierdut cheia – iar apoi l-a ascuns pentru a fi găsit. Nimeni n-ar fi întreprins o cercetare atât de asiduă, dacă trupul ei n-ar fi fost găsit mai întâi. Dacă Bill l-a tăiat, l-ar fi aruncat în lac. Dacă Muriel dorea să-l ţină şi, în acelaşi timp să-l ascundă de Bill, atunci locul unde l-a ascuns are sens.

Patton păru uimit de data asta.

— Cum adică?

— Pentru că e ascunzătoarea preferată a femeilor. Zahărul pudră e folosit la glanţul tortului. Un bărbat n-ar căuta niciodată în cutia cu zahăr. Foarte isteţ din partea dumitale, şerifule, ca să-l descoperi.

Îi zâmbi modest.

— La naiba, am răsturnat cutia din greşeală şi zahărul s-a risipit pe jos, spuse el. Dacă nu se întâmpla asta, nu l-aş fi găsit. Făcu hârtia sul din nou şi o vârî înapoi în buzunar. Se sculă cu un aer hotărât. Vrei să rămâi aici sau să te întorci în oraş, domnule Marlowe?

— Mă întorc în oraş. Până când ai să mă chemi la anchetă. Presupun că va trebui s-o faci.

— E hotărârea procurorului, fireşte. Dac-ai să închizi fereastra prin care ai dat buzna aici, am să sting lampa şi-am să încui uşa.

Am făcut ce-mi ceruse, iar el îşi aprinse lanterna şi stinse lampa. Am ieşit din cabană şi el încercă uşa în urmă ca să fie sigur că e încuiată. Închise şi uşa de plasă şi rămase pe loc, uitându-se la lacul luminat de lună.

— Nu cred că Bill a avut intenţia s-o omoare, spuse el trist. E în stare să strângă de gât o femeie până o omoară, dar fără intenţie. Are mâini foarte puternice. Acum va trebui să-şi folosească mintea pe care i-a dat-o Dumnezeu ca să acopere crima. Îmi pare tare rău, dar nu pot să schimb nici faptele şi nici probabilităţile. E un lucru simplu şi natural, şi lucrurile simple şi naturale de obicei se dovedesc adevărate.

— Eu unul aş crede că Bill ar fi putut să fugă. Nu văd cum a rezistat să rămână pe loc.

Patton scuipă în umbra catifelată şi întunecată a unui tufiş de *manzanita.* Răspunse încet:

— Primeşte pensie de la guvern şi-ar fi însemnat să renunţe la ea. Iar cei mai mulţi oameni sunt în stare să facă faţă la ce au de făcut faţă, atunci când sunt confruntaţi cu o problemă. Aşa cum o fac toţi oamenii în lume astăzi. Noapte bună, acum. Am să cobor până la acel mic ponton şi-am să stau acolo la lumina lunii, şi-am să mă simt prost. Ce noapte frumoasă, şi trebuie să discutăm despre crime.

Se pierdu încet în umbră şi se contopi cu ea. Am rămas pe loc până l-am pierdut din vedere, apoi m-am întors la gardul încuiat şi l-am sărit din nou. Am intrat în maşină şi-am apucat-o în jos pe drum, căutând un loc unde să mă ascund.

12

La trei sute de metri de la poartă se făcea o cărare acoperită cu frunze de stejar din toamna trecută, care şerpuia pe lângă un masiv de granit şi se pierdea din vedere. Am luat-o pe acolo şi-am mers hurducăind peste pietre şi rădăcini de pom cam vreo treizeci de metri, apoi am întors maşina în dosul unui pom şi-am lăsat-o cu faţa în direcţia din care venisem. Am stins farurile şi-am rămas pe loc, aşteptând.

Trecu o jumătate de oră. Fără tutun, mi s-a părut un timp nesfârşit. Apoi, în depărtare, am auzit o maşină pornind şi zgomotul motorului apropiindu-se în timp ce razele albe ale farurilor trecură pe drumul de mai jos de mine. Zgomotul se pierdu şi în aer pluti o vreme, după trecerea maşinii, un miros uscat de praf.

M-am dat jos din maşină şi m-am dus înapoi la poartă şi la cabana lui Bill Chess. Am împins uşor cu mâna şi fereastra s-a deschis de data asta. Am încălecat pervazul şi-am ajuns în odaie, îndreptând lanterna spre lampa de pe masă. Am aprins lampa, am tras o clipă cu urechea, fără să aud ceva, şi m-am dus în bucătărie. Am aprins becul de deasupra chiuvetei.

Cutia de lemne de foc de lângă sobă era plină cu lemne tăiate. În chiuvetă nu erau farfurii murdare, iar pe sobă nici urmă de crătiţi rău-mirositoare. Fie că se simţea singur sau nu, Bill Chess îşi ţinea casa în ordine. Din bucătărie o uşă dădea în dormitor, iar de acolo o altă uşă, foarte strâmtă, dădea într-o cameră de baie micuţă, care, evident, părea adăugată recent. Dovadă, dalele de plastic noi de pe pereţi. Camera de baie nu mi-a furnizat nici un indiciu.

Dormitorul conţinea un pat dublu, o comodă de pin cu oglindă rotundă pe zidul de deasupra, un birou, două scaune cu spătar drept şi un coş de hârtii minuscul. Pe podea se aflau două covoare ovale de cârpă, câte unul de fiecare parte a patului. Pe pereţi, Bill Chess prinsese cu

pioneze două hărţi de război din *„National Geographic”.* Pe masa de toaletă se afla un volan caraghios, roşu şi alb.

Am căutat prin sertare. 0 cutie de bijuterii din imitaţie de piele, conţinând un asortiment de fleacuri bătătoare la ochi; rămăsese acolo. Apoi, lucrurile obişnuite pe care le folosesc femeile pe faţă şi pe mâini, pe unghii şi pe sprâncene, şi-am avut impresia că era prea mult. Dar nu era decât o impresie. În sertarele biroului se aflau puţine lucruri de îmbrăcăminte de damă şi bărbătească. Printre altele, Bill Chess avea o cămaşă în pătrate stridente, cu guler asortat şi apretat. Sub o acoperitoare de hârtie fină, albastră, am găsit ceva care nu mi-a plăcut. O pereche de chiloţi de damă crem, aparent nou-nouţi. Împodobiţi cu dantelă. Chiloţii de mătase nu erau un articol pe care o femeie să-i abandoneze în aceste vremuri, nu o femeie în toate minţile.

O altă dovadă împotriva lui Bill Chess. M-am întrebat ce gândise Patton de chiloţi.

M-am dus în bucătărie şi-am cercetat rafturile deschise de lângă chiuvetă. Erau pline de cutii şi borcane, ca şi de obiecte casnice. Zahărul pudră era într-o cutie pătrată albastră, cu un colţ rupt. Patton încercase să cureţe zahărul risipit pe raft. Lângă zahăr se găseau sare, borax, bicarbonat de sodiu, amidon, zahăr cafeniu şi aşa mai departe. Ceva putea fi ascuns în oricare din borcane.

Un obiect tăiat dintr-un lanţ de gleznă, ale cărui capete nu se potriveau.

Am închis ochii şi-am pipăit la întâmplare, ajungând în cele din urmă la cutia cu bicarbonat. Am luat un ziar din dosul cutiei cu lemne de foc, l-am întins şi-am deşertat bicarbonatul pe el. L-am mestecat cu o lingură. Părea să fie o cantitate enormă de bicarbonat, dar nimic altceva. Am făcut o pâlnie din ziar şi l-am turnat la loc în cutie. Am încercat apoi cutia cu borax. Nimic în afară de borax. La a treia încercare ar fi trebuit să am noroc. Am deşertat amidonul. Pe ziar s-a răspândit o groază de pudră fină, dar nimic în afară de amidon.

Zgomotul unor paşi îndepărtaţi mi-a îngheţat sângele în vine. Am întins mâna şi-am stins lumina, apoi m-am furişat la loc în camera de zi, întinzând mâna după comutatorul lămpii. Mult prea târziu pentru a-mi mai fi de folos. Paşii răsunară din nou, încet si prudent. M-a cuprins groaza.

Am aşteptat în beznă, cu lanterna în mână. Două minute nesfârşite trecură. Am continuat să respir, deşi nu tot timpul.

Nu putea fi Patton. Dacă ar fi fost, s-ar fi dus direct la uşă, ar fi deschis-o şi mi-ar fi ordonat să ies afară. Paşii grijulii şi tăcuţi păreau să se mişte în toate direcţiile, urmaţi de o pauză, o altă mişcare, şi o altă pauză. Am dat uşa de perete şi-am împuns bezna cu lanterna.

În lumina ei apăru scânteile aurite ale unor ochi. Urmă un salt şi bocăneală surdă a unor copite printre pomi. Fusese doar o căprioară curioasă.

Am închis uşa şi-am urmat lumina lanternei până în bucătărie. Raza rotundă se opri direct pe cutia de zahăr pudră.

Am aprins iar lumina, am luat cutia de pe raft, şi-am golit-o pe ziar.

Patton n-o cercetase destul de bine. După ce găsise ceva printr-un accident, îşi închipuise că asta era tot. Nu păruse să observe c-ar fi trebuit să mai fie ceva.

Un alt ghem de hârtie satinată apăru în pudra albă şi fină a zahărului. Am luat hârtia, am scuturat-o şi-am netezit-o. Conţinea o inimioară de aur, cât unghia de la degetul mic al unei femei.

Am pus cu lingura zahărul în cutie, am aşezat cutia la loc pe raft, şi-am aruncat ziarul mototolit în sobă. M-am dus în camera de zi şi-am aprins lampa de pe măsuţă. În lumina ei vie, mica gravură de pe dosul inimioarei de aur se putea citi fără ajutorul unei lupe.

Era scris de mână: *„De la Al lui Mildred. 28 iunie, 1938. Cu toată dragostea.”*

De la Al lui Mildred. Un Al oarecare lui Mildred

Haviland. Mildred Haviland era Muriel Chess. Muriel Chess era moartă – la două săptămâni după ce un poliţai numit De Soto o căutase.

Am rămas pe loc, întrebându-mă ce legătură putea să aibă cu investigaţia mea. M-am tot întrebat şi n-am găsit nici cel mai vag răspuns.

Am împachetat inimioara în foiţă, am părăsit cabana şi-am plecat jos în oraş.

Patton se afla în biroul lui, vorbind la telefon, când am ajuns acolo. Uşa era încuiată. A trebuit să aştept până a terminat de vorbit. După o vreme, a închis telefonul şi-a venit să descuie uşa.

Am trecut pe lângă el, am pus ghemul de foiţă pe biroul lui şi l-am deschis.

— N-ai scormonit destul de bine în zahărul pudră, am spus.

Se uită la inimioară, apoi la mine, ocoli biroul şi luă de pe el o lupă ieftină. Studie spatele inimioarei. Apoi puse lupa pe birou şi se încruntă la mine.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că dacă intenţionai să cercetezi cabana, aveai s-o faci, se răsti el. Sper să nu am greutăţi cu tine, fiule, nu-i aşa?

— Ar fi trebuit să fi observat că cele două capete ale lanţului nu se potrivesc.

Mă privi trist.

— Fiule, eu n-am ochii tăi.

Dădu la o parte inimioara cu degetele lui scurte şi boante. Mă aţinti cu privirea şi nu vorbi.

— Dacă îţi închipui că acea inimioară putea fi un motiv de gelozie pentru Bill Chess, trebuie să-ţi spun că şi eu am crezut la fel, cu condiţia ca Bill să fi ştiut de ea. Dar la repezeală, sunt gata să fac pariu că n-a văzut-o niciodată şi că nici n-a auzit vreodată de Mildred Haviland.

Patton spuse încet:

— Se pare că-i datorez scuze acestui De Soto, nu-i aşa?

— Dac-ai să-l mai vezi vreodată.

Se uită lung şi absent la mine, şi i-am întors la rândul meu privirea.

— Nu-mi spune, fiule. Sunt aproape sigur că ai o nouă idee.

— Mda. Bill nu şi-a omorât soţia.

— Ah, nu?

— Nu. A fost omorâtă de către cineva din trecutul ei. Cineva care i-a pierdut urma, apoi a regăsit-o căsătorită cu altcineva şi lucrul nu i-a plăcut. Cineva care cunoaşte regiunea – cum ar fi sute de oameni care nu locuiesc aici – şi care ştia un loc bun unde să ascundă maşina şi hainele. Cineva care urăşte şi ştie să-şi ascundă sentimentele. Cineva care a convins-o să plece cu el şi, când totul a fost gata, şi biletul a fost scris, a înşfăcat-o de gât şi-a pedepsit-o aşa cum credea el, iar apoi a aruncat-o în lac şi şi-a văzut de treabă. Cum îţi place teoria mea?

— Mi se pare că într-un fel complică lucrurile, zise el cu înţelepciune, nu-i aşa? Dar nu mi se pare deloc imposibilă. Câtuşi de puţin.

— Când ai să te plictiseşti de ea, anunţă-mă, i-am spus. Am să vin cu altceva.

— Sunt convins c-ai să vii, spuse el şi, pentru prima oară de când ne întâlnisem, râse.

I-am urat din nou noapte bună şi-am ieşit, lăsându-l să reflecteze cu încăpăţânarea tenace a unui proprietar de casă care se luptă să scoată un buştean din pământ.

13

În jurul orei unsprezece, am coborât la poala muntelui şi-am parcat maşina într-unul din spaţiile în diagonală din marginea hotelului Prescott, la San Bernadino. Am scos un geamantan mic din portbagaj şi urcasem trei trepte când un băiat de serviciu de la hotel, în pantaloni cu vipuşcă, cămaşă albă şi papion negru, îmi smulse geamantanul.

Funcţionarul de la recepţie era un tip de intelectual lipsit de orice interes faţă de mine sau de orice altceva. Purta o parte dintr-un costum de pânză de in şi căscă în timp ce-mi înmână stiloul de pe contuar privind pierdut în gol, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească anii copilăriei.

Împreună cu băiatul de serviciu am suit într-un lift de un metru şi jumătate pe un metru şi jumătate, apoi am mers cam o jumătate de stradă, tot dând la colţuri. În timp ce mergeam, se făcu din ce în ce mai cald. Băiatul descuie o uşă într-o cămăruţă cu o fereastră spre o curte interioară. Aparatul de climatizare dintr-un colţ al tavanului era de mărimea unei batiste de damă. O panglică agăţată de el flutura slab, atât cât să arate că ceva se mişca.

Băiatul de serviciu era înalt, slab şi galben la faţă, şi nu prea tânăr, calm ca o bucată de friptură de pui în aspic. Îşi morfoli guma de mestecat, îmi puse valiza pe un scaun, se uită la climatizor şi rămase în picioare cu ochii la mine. Avea ochii de culoarea apei.

— Poate c-ar fi trebuit să cer o cameră mai ca lumea, am spus. Asta mi se pare foarte mică.

— Cred c-aţi avut noroc s-o găsiţi şi pe asta. Oraşul geme de vizitatori.

— Adu-ne nişte *„ginger ale”*[6]*,* pahare şi gheaţă, am spus.

— Adică şi pentru mine?

---

6 Băutură cu ghimber (n. tr.).

— Exact, dacă se întâmplă să-ţi placă să bei.

— Cred că merită să risc la o oră atât de târzie.

Ieşi din cameră. Mi-am scos haina, cravata, cămaşa, tricoul de trup şi m-am fâţâit de colo-colo în curentul de aer cald ce venea de la uşa deschisă. Mirosea a fier de călcat încins. Am intrat pieziş în camera de baie – atât era de strâmtă uşa – şi m-am stropit pe faţă cu apă rece stătută. Respiram ceva mai liber când tânărul înalt şi apatic se întoarse cu o tavă. Închise uşa în urmă şi scoase o sticlă de whisky. Amestecă două băuturi, ne-am zâmbit nesincer unul altuia, şi-am băut. Transpiraţia începu să-mi curgă pe spatele gâtului, să se prelingă pe şira spinării şi era la jumătatea drumului spre şosete când am apucat să pun paharul jos. M-am simţit totuşi mai bine. M-am aşezat pe pat şi m-am uitat la tânăr.

— Cât timp poţi să stai aici?

— În ce scop?

— Ca să-ţi aminteşti.

— Nu-s deloc bun la asta, zise el.

— Am bani de cheltuit pe unele lucruri ciudate.

Mi-am scos portvizitul din buzunarul din spate al pantalonilor şi-am întins nişte hârtii obosite de un dolar pe pat.

— Vă cer iertare, zise băiatul. Am crezut că sunteţi poliţist.

— Nu fi caraghios. Ai văzut vreodată un poliţai făcând pasenţe pe pat cu hârtii de un dolar? Ai putea să spui că sunt un investigator.

— Mă interesează. Whisky-ul mă ajută să gândesc.

I-am dat un dolar.

— Vezi cum îţi ajută mintea. Şi pot să-ţi spun Big Tex din Houston?

— Sunt din Amarillo, spuse el. Nu c-ar conta. Cum vă place felul meu de-a vorbi tărăgănat? Pe mine mă dezgustă, dar am descoperit că unora le place.

— Nu renunţa la el. N-am pierdut încă un dolar.

Rânji şi vârî dolarul împăturit în buzunarul de la ceas al pantalonilor.

— Mai ţii minte ce făceai vineri 12 iunie? l-am întrebat. După-amiază târziu sau chiar seara. Era într-o vineri.

Sorbi din băutură şi se gândi, mişcând cubul de gheaţă în gură încet şi bând pe lângă guma de mestecat.

— Am fost aici, în turul de la şase la douăsprezece.

— O femeie subţirică, o blondă nostimă, a tras la hotel şi-a rămas aici până a venit timpul să ia trenul de noapte spre El Paso. Cred c-a luat acel tren, căci era un El Paso duminică dimineaţă. A sosit aici într-un Packard Clipper, înregistrat ca fiind al lui Crystal Grace Kingsley, Carson Drive, numărul 965, în Beverly Hills. S-ar fi putut să se fi prezentat la hotel sub acest nume sau sub un altul. Maşina ei e încă în garajul hotelului. Aş vrea să vorbesc cu băieţii care au fost acolo când a sosit şi a plecat. Mai câştigi un dolar dacă încerci să-ţi aminteşti.

Am despărţit un alt dolar de amicii lui pe pat şi l-a vârât în buzunar cu zgomotul omizilor care se luptă între ele.

— Pot să vă ajut, zise el calm.

Puse paharul jos şi ieşi din cameră, închizând uşa în urmă. Mi-am terminat băutura şi mi-am turnat o alta. Am intrat în camera de baie şi m-am stropit din nou cu apă călduţă pe spinare. În timpul acestei operaţii, sună telefonul de pe perete şi m-am vârât cu greu în spaţiul restrâns dintre telefon şi uşa camerei de baie ca să răspund.

Vocea din Texas spuse:

— A fost Tony. Atât c-a fost luat la armată săptămâna trecută. Un alt băiat, căruia îi zicem Les, a fost de serviciu când a plecat. E aici.

— În regulă. Vrei să-l trimiţi la mine?

Mă delectam cu cea de-a doua băutură şi mă gândeam la o a treia, când am auzit o bătaie în uşă. Am deschis-o şi în faţă mi-a apărut un şoricel cu ochii verzi şi

cu o gură strânsă de fetiţă.

Intră în cameră aproape dansând şi mă privi cu o expresie vag batjocoritoare.

— Vrei o băutură?

— Sigur, răspunse el cu răceală.

Îşi turnă o duşcă bună, adăugă puţin *„ginger ale”,* dădu totul pe gât, dintr-o înghiţitură, apoi îşi vârî o ţigară între buzele lui lungi şi catifelate, şi aprinse un chibrit în timp ce-l scotea din buzunar. Suflă fumul şi continuă să se uite fix la mine. Văzu banii cu colţul ochilor, fără să se uite direct la ei. Deasupra buzunarului de la cămaşă, în locul unui număr, era brodat: *„Căpitan”.*

— Tu eşti Les? l-am întrebat.

— Nu. Se opri. Nu ne plac copoii pe aici, adăugă el. Avem unul la hotel şi n-avem chef să ne pierdem timpul cu cei care lucrează pentru alţii.

— În regulă, i-am răspuns. Asta-i tot.

— Ce?

Gura lui mică se strâmbă neplăcut.

— Întinde-o!

— Am crezut că vreţi să staţi de vorbă cu mine, mârâi el.

— Eşti şeful băieţilor de serviciu?

— Corect.

— Am voit să-ţi ofer o băutură. Am voit să-ţi dau un dolar. Uite, am spus, şi i-am întins unul. Îţi mulţumesc că te-ai deranjat.

Luă dolarul şi-l băgă în buzunar, fără un cuvânt de mulţumire. Rămase pe loc, cu fumul ţigării ieşindu-i pe nas şi, privindu-mă cu ochii lui mici şi răi.

— Eu dau ordine aici, zise el.

— Atât cât îţi poţi întinde plapuma, am răspuns. Adică, nu foarte mult. Ţi-ai băut băutura şi ţi-ai primit bacşişul. Aşa că fă bine şi întinde-o.

Făcu stânga împrejur rapid, dădu din umeri, şi ieşi din cameră pe tăcute.

După patru minute se auzi o nouă bătaie la uşă, foarte discretă. Băiatul înalt intră cu un zâmbet ironic. M-am depărtat de el şi m-am aşezat din nou pe pat.

— Nu v-aţi înţeles cu Les, nu-i aşa?

— Nu grozav de bine. E mulţumit?

— Aşa cred. Ştiţi cum sunt căpitani. Vor o parte din bacşişuri. Eu sunt Les, domnule Marlowe.

— Aşadar tu ai fost de serviciu şi-ai făcut formele de plecare?

— Nu, n-a fost decât un truc. Nu s-a înregistrat niciodată jos la recepţie. Dar îmi amintesc de Packard. Mi-a dat un dolar ca să parchez maşina şi să am grijă de bagaje până la plecarea trenului. A luat aici masa de seară. Un bacşiş de un dolar te face să ţii minte în oraşul ăsta. Apoi au fost şi discuţii despre maşină, care a fost lăsată aici atât de mult.

— Ce părere ţi-a făcut doamna?

— Purta un taior în alb şi negru, dar mai ales alb, o pălărie de paie cu o panglică alb şi neagră. Era o doamnă nostimă, cum aţi spus. Mai târziu, a luat un taxi ca să meargă la gară. I-am pus bagajele în taxi. Aveau iniţiale pe ele, dar nu mi le mai amintesc.

— Mă bucur că nu ţi le poţi aminti, i-am spus. Ar fi greu de crezut. Mai ia o băutură. Ce vârstă crezi că avea?

Clăti celălalt pahar şi îşi amestecă o băutură ca lumea.

— Greu de spus vârsta unei femei astăzi. Aş zice că avea vreo treizeci de ani, poate mai mult, poate mai puţin.

Am vârât mâna în haină după poza lui Crystal cu Lavery pe plajă şi i-am întins-o.

O privi cu atenţie, o îndepărtă de ochi, apoi o apropie.

— Nu va trebui să juri la tribunal dacă o recunoşti sau nu, am zis.

— Nu va fi cazul, zise el dând din cap. Blondele astea micuţe seamănă aşa de mult, încât chiar dacă se îmbracă

diferit, le priveşti într-o altă lumină, sau le vezi cu alte machiaje, arată la fel, ori nu seamănă deloc.

— Ce te deranjează? l-am întrebat.

— Mă gândeam la tipul din poză. Are vreo legătură cu cazul?

— Spune-mi ce ştii, i-am răspuns.

— Cred că ăsta e tipul care i-a vorbit în holul hotelului şi-a luat apoi masa de seară cu ea. Un crai înalt şi bine, cu trupul unui boxer de categorie uşoară. Au plecat împreună cu taxiul.

— Eşti absolut sigur?

Se uită la banii de pe pat.

— Foarte bine, cât mă costă? am întrebat plictisit.

Se îmbăţoşă, puse poza pe masă şi scoase din buzunar cele două hârtii de un dolar împăturite şi le aruncă, pe pat.

— Mulţumesc pentru băutură, zise el, şi să te ia dracu!

Se îndreptă spre uşă.

— Ascultă, stai jos şi nu mai fi aşa de susceptibil! am bombănit.

Se aşeză şi mă privi cu ochi duri.

— Şi renunţă la manierele astea din sud, am spus. Am cunoscut băieţi de serviciu la hoteluri de ani şi ani. Dacă-am dat de unul care n-a încercat să mă tragă pe sfoară, e în regulă. Dar să nu-ţi închipui c-am să cred că exista vreunul care să nu încerce să mă tragă pe sfoară.

Zâmbi vag şi dădu din cap. Luă poza din nou şi mă privi peste ea.

— Tipul ăsta arată grozav în poză, zise el. Mult mai bine ca doamna. Dar mai există ceva care m-a făcut să-mi amintesc de el. Am avut impresia că doamna nu fusese prea încântată când el a întâmpinat-o în hol.

Am reflectat la cele spuse de el şi-am tras concluzia că nu însemnau mare lucru. Ar fi putut să fi întârziat sau să fi ratat întâlniri mai devreme. Am spus:

— Există un motiv pentru asta. Ai băgat cumva de seamă ce bijuterii purta doamna? Inele, cercei, orice ar fi bătut la ochi sau părea scump?

Îmi spuse că nu băgase de seamă.

— Avea păr scurt sau lung, lins, cârlionţat sau ondulat? Era o blondă naturală sau avea părul vopsit?

— Nu-i uşor să răspunzi la ultima întrebare, domnule Marlowe, zise el râzând. Când părul e blond natural, femeile îl vor şi mai deschis la culoare. În ce priveşte restul de întrebări, ţin minte că părul era cam lung, aşa cum se poartă acum, ondulat jos şi pieptănat lins. Dar s-ar putea să mă înşel. Se uită din nou la poză. Aici are părul legat la spate, zise el. Greu de spus.

— Ai dreptate. Singurul motiv pentru care te-am întrebat a fost ca să mă asigur că nu exagerezi în observaţii. Cel care observă prea multe detalii prezintă la fel de puţină încredere ca şi martorul care n-a remarcat nimic. Unii inventează jumătate din amănunte. Te-am verificat, şi ai trecut cu bine examenul, ţinând seama de împrejurări. Mii de mulţumiri.

I-am dat înapoi cei doi dolari ai lui şi-am mai adăugat o hârtie de cinci ca să le ţină companie. Mi-a mulţumit, şi-a terminat băutura şi-a plecat discret. Am dat şi eu paharul pe gât, l-am spălat din nou şi-am hotărât că făceam mai bine dacă mergeam acasă decât să dorm în acel hotel. Mi-am îmbrăcat cămaşa şi haina din nou şi am coborât la parter cu geamantanul. Şobolanul roşcat care făcea pe căpitanul era singurul băiat de serviciu în hol. Mi-am dus singur geamantanul la biroul recepţiei, iar tipul nu schiţă nici un gest ca să mi-l ia din mână. Recepţionistul cu aer de intelectual mă despărţi de doi dolari, fără ca măcar să-mi arunce o privire.

— Doi dolari ca sa petreci o noapte în mizeria asta, am spus, când aş fi putut să dorm pe gratis într-o ladă de gunoi bine aerisită şi frumoasă.

Recepţionerul căscă, nu reacţiona la spusele mele imediat şi zise:

— Se răcoreşte destul de bine şi aici pe la ora trei dimineaţa. De la acea oră şi până la opt, sau chiar nouă, e destul de agreabil.

Mi-am şters transpiraţia de pe ceafă şi-am ieşit împleticindu-mă la maşină. La miezul nopţii până şi scaunul maşinii era fierbinte.

Am ajuns acasă pe la trei fără un sfert noaptea şi Hollywoodul mi s-a părut o gheţărie. Până şi în Passadena simţisem răcoarea.

14

Am visat că mă aflam în adâncurile îngheţate şi verzi ale unei ape, cu un cadavru sub braţ. Cadavrul avea păr blond şi lung, care plutea în faţa mea. Un peşte enorm, cu ochi bulbucaţi, umflaţi şi cu solzi lucid de putreziciune, înota pe lângă mine, rânjind ca un bătrân pervers. Exact în clipa când eram gata să explodez din cauza lipsei de aer, trupul de la subsuoară căpătă viaţă şi se îndepărtă de mine. În minutul următor, mă luptam cu peştele, în timp ce cadavrul se rostogolea întruna în apă, învârtindu-şi părul lung.

M-am trezit cu cearceaful în gură şi cu mâinile încleştate de rama patului, de care trăgeam violent. Când i-am dat drumul, muşchii au început să mă doară, aşa că m-am sculat, m-am plimbat prin cameră şi-am aprins o ţigară, călcând pe covor în picioarele goale. Când mi-am terminat ţigara, m-am dus la loc la culcare.

Era ora nouă când m-am trezit iar. Soarele mă lovea în faţă. Camera era fierbinte. Am făcut un duş, m-am bărbierit şi, îmbrăcat numai pe jumătate, am pregătit pâinea prăjită şi-am făcut nişte ouă jumări şi o cafea în bucătărie. Când eram pe cale să-mi termin micul dejun, am auzit o bătaie în uşa apartamentului.

M-am dus să deschid cu gura încă plină de pâine prăjită. În uşă se afla un tip subţirel, serios la vedere şi îmbrăcat într-un costum gri sever.

— Floyd Greer, locotenent la Biroul Central de Detectivi, spuse el şi intră în odaie.

Îmi întinse o mână uscată pe care i-am strâns-o. Se aşeză pe marginea unui scaun, aşa cum fac oamenii ca el de obicei, îşi învârti pălăria în mână şi mă privi fix şi calm, cum le e obiceiul.

— Am primit un telefon de la San Bernadino în legătura cu afacerea de la Puma Lake. Femeia înecată. Se pare că erai acolo când a fost descoperit cadavrul.

Am dat afirmativ din cap şi i-am spus:

— Vrei o ceaşcă de cafea?

— Nu, mulţumesc. Mi-am luat micul dejun acum două ore.

Mi-am luat cafeaua şi m-am aşezat în colţul opus al camerei.

— Ni s-a cerut să te cercetăm, zise el. Să le dăm informaţii despre dumneata.

— Fireşte.

— Aşa c-am făcut-o. Se pare că ai o bună reputaţie. În ce ne priveşte. Ce coincidenţă ciudată că un om cu meseria dumitale să se afle acolo când se descoperă un cadavru.

— Aşa sunt eu, i-am răspuns. Norocos din fire.

— Mi-am zis c-ar fi bine să vin să te văd şi să te salut.

— Perfect. Încântat de cunoştinţă, locotenente.

— O coincidenţă ciudată, repetă el, dând din cap. Te aflai acolo în exerciţiul funcţiunii; cum se spune?

— Dacă mă aflam, am răspuns, funcţiunea mea n-avea nimic de-a face cu fata care s-a înecat, din câte îmi dau seama.

— Dar nu poţi fi complet sigur?

— Până nu termini un caz, nu poţi să fii nici sigur de ramificaţiile lui, nu-i aşa?

— Ai dreptate.

Îşi plimbă degetul de jur împrejur panglicii de la pălărie, ca un cowboy timid. Ochii lui nu aveau însă nimic timid.

— Aş dori să fiu sigur că dacă ramificaţiile de care ai pomenit se întâmplă să te amestece în cazul femeii înecate, ai să ne ţii la curent.

— Sper că te poţi bizui pe asta, am răspuns.

— Am dori ceva mai substanţial decât o speranţă. N-ai chef să ne spui nimic mai mult în clipa de faţă?

— În clipa de faţă nu ştiu nimic mai mult decât ştie Patton.

— Cine-i Patton?

— E poliţistul de la Puma Point.

Tipul subţirel zâmbi îngăduitor. Îşi pocni încheietura mâinii şi vorbi după o pauză:

— Procurorul din San Bernadino ar dori să vorbească cu dumneata, înainte de anchetă. Dar ancheta nu va fi foarte curând. Acum încercăm să obţinem nişte amprente. Le dăm unui specialist.

— Asta are să fie greu de făcut. Cadavrul e într-o stare înaintată de descompunere.

— E o operaţie care se face acum curent. Au descoperit un sistem la New York, unde scot tot timpul cadavre din apă. Taie bucăţi din pielea degetelor, le întăresc într-o soluţie de tanin şi le transformă în amprente. De obicei, reuşesc destul de bine.

— Crezi că femeia asta a avut vreun cazier judiciar?

— Noi luăm întotdeauna amprente de pe cadavre, zise el. Ar fi trebuit să ştii asta.

— N-o cunosc pe doamna. Dacă îţi închipui c-am cunoscut-o şi că de-asta m-am dus acolo, te înşeli.

— Dar n-ai chef să ne spui ce făceai acolo, persistă el.

— Aşadar, îţi închipui că mint.

Îşi roti pălăria pe degetul arătător osos.

— Nu m-ai înţeles bine, domnule Marlowe. Noi nu credem nimic. Noi doar cercetăm şi descoperim lucruri. E o operaţie obişnuită. Ar fi trebuit să ştii. Eşti de destulă vreme în branşa asta. Se ridică şi îşi puse pălăria pe cap. Anunţă-mă dacă pleci din oraş. Îţi rămân îndatorat.

I-am promis c-am s-o fac şi l-am întovărăşit până la uşă. Ieşi cu o uşoară plecăciune a capului şi cu un surâs discret şi trist. L-am urmărit cum mergea alene pe coridor şi cum a chemat liftul.

M-am întors la masa din bucătărie să văd dacă mai aveam cafea. Mai era cam două treimi de ceaşcă. Am pus lapte şi zahăr în ea şi-am luat ceaşca cu mine la telefon. Am chemat cartierul general al Poliţiei din centru şi-am cerut să-mi dea legătura cu Biroul de Detectivi, iar apoi cu locotenentul Floyd Greer.

— Locotenentul Greer nu-i în birou acum, spuse o

voce. Vrei să vorbeşti cu altcineva?

— De Soto e acolo?

— Cine?

Am repetat numele.

— Ce rang are şi în ce secţie lucrează?

— În secţia de detectivi în civil, sau aşa ceva.

— Aşteaptă o clipă.

Am aşteptat. Vocea graseiată se întoarse în curând şi spuse:

— Ce fel de glumă e asta? N-avem nici un De Soto aici. Cine e la telefon?

Am închis telefonul, mi-am băut cafeaua şi-am format numărul de telefon al biroului lui Derace Kingsley. Calmă şi politicoasă, domnişoara Fromsett îmi spune că tocmai sosise şi îmi dădu legătura cu el fără să murmure.

— Aha, zise el cu o voce puternică şi decisă, ca la începutul unei zile proaspete, ce-ai aflat la hotel?

— A fost într-adevăr la hotel. Şi Lavery a întâlnit-o acolo. Băiatul de serviciu care mi-a dat informaţiile l-a pomenit pe Lavery fără să-l fi îndemnat eu. Lavery a luat masa de seară cu ea apoi au plecat împreună în maşina care a dus-o la gară.

— Ar fi trebuit să-mi închipui că minte, spuse Kingsley încet. Mi-a făcut impresia că e surprins când i-am spus de telegrama din El Paso. M-am lăsat convins de impresiile mele. Altceva?

— Nimic altceva la hotel. M-a vizitat un poliţist azi-dimineaţă. M-a examinat cum au obiceiul, şi m-a prevenit să nu plec din oraş fără să-l anunţ. A încercat să afle de ce m-am dus la Puma Point. Nu i-am spus şi întrucât nu părea nici măcar să ştie despre existenţa lui Jim Patton, e clar că Patton n-a spus nimic nimănui.

— Jim are să încerce să facă tot posibilul şi să se poarte frumos, zise Kingsley. De ce m-ai întrebat aseară despre un nume… Mildred sau aşa ceva?

I-am spus pe scurt. I-am spus despre maşina lui

Muriel Chess şi despre hainele ei, cât şi unde fuseseră găsite.

— Asta-i rău pentru Bill, zise el. Cunosc Coon Lake bine, dar nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să folosesc acea veche magazie… sau măcar să mă gândesc la ea. Nu numai că-i rău, dar pare premeditat.

— Nu sunt de acord. Dacă ar fi cunoscut regiunea destul de bine, nu i-ar fi luat mult să caute un ascunziş potrivit. Bill era limitat în acţiuni de distanţă.

— S-ar putea. Ce intenţionezi să faci acum? m-a întrebat el.

— Să-l iau din nou la rost pe Lavery, fireşte.

Se declară de acord că era singurul lucru de făcut. Apoi adăugă:

— Această istorie, tragică cum este, nu ne priveşte, nu-i aşa?

— Afară de cazul când soţia dumneavoastră ştia ceva despre ea.

Vocea îi deveni tăioasă când îmi răspunse:

— Ascultă-mă, Marlowe, cred că pot să înţeleg că instinctele dumitale de detectiv te împing să faci legătura între tot ce s-a întâmplat într-un caz, dar nu te lăsa dus de asta. Viaţa nu e deloc aşa… cel puţin nu viaţa pe care am trăit-o eu. E mai bine să laşi afacerile familiei Chess pe seama poliţiei şi să-ţi foloseşti creierii lucrând pentru familia Kingsley.

— În regulă, am răspuns.

— N-am avut intenţia să fiu arogant, zise el.

Am râs din toată inima, mi-am luat rămas bun şi-am închis telefonul. Am terminat cu îmbrăcatul şi-am coborât la garaj ca să-mi iau Cryslerul. Am apucat-o din nou spre Bay City.

15

Am trecut de intersecţia cu Altair Street şi-am continuat să merg până când strada care o intersectase ajungea la marginea canionului şi se termina într-un spaţiu de parcare semicircular, având în jur un trotuar şi un gard alb de lemn. Am rămas în maşină o vreme reflectând, uitându-mă la ocean şi admirând desfăşurarea gri şi albastră a munţilor ce se întindeau spre Pacific.

Încercam să mă decid cum să-l tratez pe Lavery, delicat ca pe un fulg sau să-l pleznesc peste mutră şi să-i fac scandal. Am hotărât că n-aveam nimic de pierdut dacă foloseam metoda blândă. Dacă nu mergea – şi nu credeam c-avea să meargă – aveam să las natura să-şi urmeze cursul şi să demolăm mobilierul.

Aleea pavată care mergea prin spatele casei vreo jumătate de stradă, pe partea abruptă a străzii, era pustie. Dedesubtul ei, pe strada următoare de pe deal, câţiva copii se jucau cu un bumerang, alergând în urma lui, îmbrâncindu-se şi urlând unii la alţii, cum fac de obicei. Mai jos, pe deal, se afla o casă înconjurată de pomi şi de un zid de cărămidă roşie. În curtea din spate se zăreau rufe puse la uscat iar pe acoperiş doi porumbei se fâţâiau de colo-colo, dând din cap. Un autobuz albastru şi crem se urni din greu pe stradă şi ajunse în faţa casei de cărămidă unde se opri. Un om foarte bătrân se dădu jos cu mare grijă, se îndreptă din spate şi bătu de câteva ori în pământ cu un baston greu, înainte de-a începe urcuşul pe pantă.

Aerul era mai curat ca ieri. Dimineaţa era calmă. Am lăsat maşina pe loc şi am mers pe Altair Street la casa cu numărul 623.

Jaluzelele erau lăsate la ferestrele din faţă şi locuinţa avea un aer adormit. Am călcat pe muşchiul de pe peluză şi-am sunat. Am observat că-uşa era întredeschisă. Ieşise puţin din balamale, ca multe uşi, şi zăvorul se afla puţin deasupra spaţiului unde ar fi trebuit să fie. Mi-am amintit că ieri, când plecasem de acolo, uşa se înţepenea.

Am împins-o uşor, şi uşa s-a deschis înăuntru cu un clic slab. Camera din dosul ei era în întuneric, deşi câteva raze de lumină pătrundeau de la ferestrele ce dădeau spre apus. Nimeni nu răspunse la sunetul soneriei. Deci n-am mai sunat din nou. Am împins uşa puţin mai mult şi-am păşit înăuntru.

Odaia mirosea a cald şi a stătut, mirosul de dimineaţă într-o casă unde nu s-au deschis încă geamurile. Sticla de coniac *Vat 69,* de pe masa rotundă de lângă sofa, era aproape goală şi o alta plină aştepta alături. Vasul de bronz în care se ţinea gheaţa avea la fund puţină apă. Se folosiseră două pahare şi o jumătate de sifon.

Am închis uşa la loc, aşa cum o găsisem, şi-am tras cu urechea. Dacă Lavery era plecat, m-am gândit să risc şi să cercetez casa. N-aveam nici un fel de dovezi împotriva lui, dar ce aveam era destul ca să-l împiedice să cheme poliţia.

Timpul trecu în tăcere. Trecu în bâzâitul monoton al unui ceas electric de pe consolă, în zgomotul unui claxon îndepărtat pe Aster Drive, în zumzăitul de viespe al unui avion dincolo de dealuri şi deasupra canionului, în huruitul brusc al frigiderului din bucătărie.

Am înaintat în cameră şi am rămas pe loc, uitându-mă în jur şi trăgând cu urechea fără să aud altceva decât acele zgomote obişnuite ale casei care nu au nimic de-a face cu oamenii care locuiesc acolo. Am pornit-o pe covor spre arcada din spatele casei.

O mână înmănuşată apăru pe grilajul alb de metal de la capătul arcadei, unde scările începeau să coboare. Apăru şi se opri.

Se mişcă şi se văzu o pălărie de damă, apoi un cap. Femeia coborî calm scările. Ajunse în cameră, intră prin arcadă şi încă nu păru să mă vadă. Era o femeie subţirică la trup, de o vârstă incertă, cu păr şaten în dezordine, o gură rujată neglijent într-un roşu-aprins, cu prea mult fard pe obraji şi cu ochii înnegriţi de rimel. Un taior albastru de lână aspră arăta ca dracu împreună cu pălăria mov care se

chinuia să-şi menţină echilibrul pe marginea capului ei.

Mă văzu dar nu se opri şi nici nu-şi schimbă expresia câtuşi de puţin. Înainta încet în încăpere, ţinându-şi mâna dreaptă departe de trup. Mâna stângă purta mănuşa cafenie pe care o văzusem pe grilaj. Mănuşa de pe mâna dreaptă era încleştată de patul unui revolver mic.

Apoi se opri, trupul i se curbă şi un sunet rapid şi trist îi scapă de pe buze. Chicoti, un chicotit nervos şi ascuţit. Înainta hotărâtă cu arma îndreptată spre mine.

Am continuat să privesc revolverul şi să nu urlu.

Femeia se apropie. Când se află destul de aproape ca să poată vorbi confidenţial, îndreptă arma spre stomacul meu şi spuse:

— N-am venit decât să-mi încasez chiria. Casa pare să fie bine îngrijită. Nu-i nimic spart. A fost întotdeauna un chiriaş ordonat. N-am vrut să rămână prea mult în urmă cu chiria.

Un om cu o voce crispată şi nefericită o întrebă politicos:

— Cu câte luni e în urmă?

— Cu trei luni. Două sute patruzeci de dolari. Optzeci de dolari pe lună e o chirie foarte rezonabilă pentru o locuinţă atât de frumos mobilată ca asta. Am avut unele mici probleme cu primirea chiriei mai înainte, dar s-au încheiat întotdeauna foarte bine. A promis că-mi dă un cec azi-dimineaţă. La telefon. Vreau să spun c-a promis că mi-l dă azi-dimineaţă.

— La telefon, am zis. Azi-dimineaţă.

M-am fâţâit niţel, fără ca ea să observe. Mă gândeam să mă apropii destul de ea ca să-i dau una peste mână, s-o fac să schimbe traiectoria armei iar apoi să mă reped la ea mai înainte ca să aibă timp să îndrepte din nou revolverul spre mine. N-am avut niciodată mare noroc cu manevra asta, dar merita s-o încerc din când în când. Acum mi se părea ocazia cea mai bună.

M-am tras mai aproape de ea cu vreo zece centimetri, dar nu destul de aproape ca să încerc ceva.

— Sunteţi proprietara? am întrebat.

Nu m-am uitat direct la armă. Aveam o speranţă, o foarte vagă speranţă că doamna nu-şi dădea seama că avea revolverul îndreptat spre mine.

— Fireşte. Sunt doamna Fallbrook. Cine-ai crezut că sunt?

— Mi-am închipuit eu că sunteţi proprietara, am răspuns. Pomenind de chirie şi de altele. Dar n-am ştiut cum vă numiţi.

M-am mai apropiat cincisprezece centimetri. O manevră abilă. Ar fi păcat să nu-mi încerc tehnica.

— Pot să te întreb cine eşti dumneata?

— Am venit în legătura cu ratele de la maşină. Uşa era întredeschisă şi-am împins-o. Nu ştiu de ce-am făcut-o..

Am încercat să iau aerul unuia care vine de la întreprinderea de credit ca să încaseze rata la maşină. Puţin dur, dar gata să zâmbesc încântător.

— Vrei să spui că domnul Lavery a rămas în urmă cu plata ratelor la maşină? mă întrebă ea părând neliniştită.

— Nu prea mult, am răspuns consolator.

Eram gata acum. Puteam să ajung până la ea şi puteam să dispun de iuţeala necesară. Nu-mi rămânea decât să-i dau una peste mână şi să schimb direcţia armei. Am început să-mi ridic piciorul de pe covor.

— Ştii ceva? zise ea. Uite ce armă ciudată am găsit pe scări… Oribilă şi uleioasă, nu-i aşa? Iar mocheta de pe scări e de lână gri. Foarte scumpă.

Şi îmi întinse arma.

Mâna mi s-a îndreptat spre revolver, ţeapănă cum e coaja oului şi la fel de fragilă. Am luat arma. Doamna mirosi cu greaţă mănuşa care fusese încleştată în jurul patului armei. Continuă să vorbească pe acelaşi ton de logică dementă. Mi-am auzit genunchii troznind când m-am destins.

— Fireşte că-i mult mai simplu pentru dumneata. Vreau să spun în legătură cu maşina. O poţi lua înapoi

oricând, dacă n-ai altă cale. Dar nu-i deloc aşa de uşor să iei cu tine o casă frumos mobilată. Îţi ia timp şi bani ca să evacuezi un chiriaş. Iar apoi s-ar putea să fie la mijloc şi mult sânge-rău, când lucrurile încep să se spargă, uneori intenţionat. Covorul de pe mocheta asta mă costa două sute de dolari, luat de ocazie. Nu-i decât un covor de iută, dar ce nuanţă superbă, nu-i aşa? Nimeni n-ar bănui că-i de iută sau de ocazie. Ce caraghios, fiindcă după ce-l foloseşti, orice obiect devine de ocazie. Culmea e c-am venit pe jos ca să economisesc cauciucurile de la maşină, cum ne cere guvernul. Aş fi putut să iau autobuzul pentru o jumătate de drum, dar blestemata de maşina nu soseşte niciodată, afară de cazul când merge în direcţia opusă.

Nu i-am dat prea mare atenţie. Suna ca valurile mării care se spărgeau undeva departe, într-un loc invizibil. Mă preocupa arma.

I-am scos încărcătorul. Era gol. Am întors-o şi m-am uitat pe ţeava. Era şi ea goală. Am mirosit ţeava. Mirosea urât.

Am vârât arma în buzunar. Un revolver automat, cu şase gloanţe, calibrul 25, acum gol. Toate gloanţele trase. Gol, dar nu de mult timp. Nu de mai mult de-o jumătate de oră.

— Arma a fost folosită? întrebă doamna Fallbrook pe un ton agreabil. Sper sincer că nu.

— Există vreun motiv ca să fi fost folosită? am întrebat-o.

Vocea îmi era calmă, dar mintea îmi era confuză.

— Am găsit-o pe scară, zise ea. La urma urmei, oamenii folosesc arme de foc.

— Ce mare adevăr. Probabil că domnul Lavery avea o gaură în buzunar. Deci nu-i acasă?

— Oh, nu. Clătină din cap şi păru decepţionată. Şi nu găsesc că-i foarte frumos din partea lui. Mi-a promis cecul şi apoi a plecat…

— Când i-aţi telefonat? am întrebat-o.

— Păi, aseară.

Se încruntă, căci întrebările repetate nu-i plăceau.

— Trebuie să fi fost chemat undeva, am zis.

Îşi aţinti privirea în spaţiul dintre sprâncenele mele şatene.

— Ascultă, doamnă Fallbrook, am spus. Hai să lăsăm gluma, doamnă Fallbrook. Nu că nu m-ar amuza. Şi nu că mi-ar face plăcere. Sper că nu l-ai împuşcat, fiindcă a rămas trei luni în urmă cu chiria, nu-i aşa?

Se aşeză pe marginea unui scaun, îşi mişcă vârful limbii pe buzele rujate ale gurii subţiri.

— Vai, ce sugestie oribilă, răspunse ea mânioasă. Nu cred că eşti un om simpatic. Ai zis că arma n-a fost folosită?

— Toate armele au fost folosite cândva. Toate revolverele au fost încărcate odinioară. Acesta nu e încărcat acum.

— Păi, în acest caz… făcu un gest de nerăbdare şi îşi mirosi din nou mâna cu mănuşa pătată de ulei.

— Foarte bine, să zicem că m-am înşelat. N-a fost decât o glumă. Domnul Lavery nu era acasă şi ai cercetat locuinţa. Fiind proprietara, ai o cheie. E adevărat ce spun?

— N-am avut intenţia să mă amestec, zise ea, muşcându-şi un deget. Poate că n-ar fi trebuit s-o fac. Dar cred că am dreptul să ştiu cum stau lucrurile.

— Perfect, ai văzut. Şi eşti sigură că nu e aici?

— Nu m-am uitat sub pat şi nici în răcitor, răspunse ea rece. L-am strigat din capul scărilor când n-a răspuns la sonerie. Apoi am coborât în holul de jos şi l-am strigat din nou. Am aruncat până şi o privire în dormitor.

Îşi coborî ochii timid şi îşi suci mâna pe genunchi.

— Atunci aşa stau lucrurile, am zis. Dădu din cap fericită.

— Chiar aşa. Şi cum ai spus că te cheamă?

— Vance, am spus. Philo Vance[7].

---

7 *Philo Vance* e detectivul din romanele poliţiste scrise de S.S. Van Dine între anii 1930–1940 (n. tr.).

— Şi pentru ce companie lucrezi, domnule Vance?

— Momentan sunt şomer. Până când şeful poliţiei intră din nou la apă.

Păru surprinsă.

— Dar mi-ai spus c-ai venit pentru o rată la maşină.

— Asta nu-i decât o ocupaţie suplimentară. Ca să-mi ocup timpul.

Se ridică în picioare şi mă privi ferm. Îmi spuse pe un ton rece.

— În acest caz, cred c-ai face bine dacă ai pleca.

— M-am gândit să arunc o privire prin casă, dacă nu te deranjează. S-ar putea să descopăr ceva care ţi-a scăpat.

— Nu cred că va fi nevoie, răspunse ea. Asta-i casa mea. Şi-am să te rog să pleci acum, domnule Vance.

— Şi dacă nu plec, o să chemi pe cineva care are s-o facă. Ia loc, doamna Fallbrook. Am să arunc doar o privire. Arma asta, ştii, mi se pare ciudată.

— Dar ţi-am spus c-am găsit-o pe scară, replică ea furioasă. Nu ştiu nimic altceva în legătură cu ea. Nu ştiu absolut nimic despre arme de foc. N-am folosit niciodată una.

Deschise o poşetă mare, albastră, scoase o batistă din ea şi se şterse la nas.

— Asta-i povestea dumitale, am zis. Nu sunt obligat s-o cred.

Îmi întinse mâna stângă cu un gest patetic, asemenea soţiei necredincioase din vechile melodrame.

— Ah, n-ar fi trebuit să vin niciodată! strigă ea. A fost îngrozitor ce-am făcut! Îmi dau acum seama. Domnul Lavery are să fie furios.

— N-ar fi trebuit să-mi îngădui să descopăr că arma e goală. Până atunci aveai toate atuurile.

Bătu cu piciorul în podea. Era exact gestul care lipsea. Scena era perfectă.

— Eşti un tip absolut oribil! zbieră ea. Să nu

îndrăzneşti să mă atingi! Să nu faci un singur pas spre mine! N-am să mai rămân un minut în această casă împreună cu dumneata! Cum îţi permiţi să mă insulţi aşa…

Îşi ridică vocea în aer şi o întinse ca pe un elastic. Apoi îşi lăsă capul în jos, cu pălăria mov pe el, şi o rupse la fugă spre uşă. În timp ce trecea pe lângă mine întinse un braţ, ca şi cum ar fi voit să mă imobilizeze, dar nu era destul de aproape, iar eu am rămas nemişcat. Trânti uşa de perete şi ieşi în trombă din casă, luând-o în sus pe stradă. Uşa se mişcă încet la loc şi i-am auzit zgomotul de paşi rapizi când uşa s-a închis în clanţă.

Mi-am pipăit cu unghia dinţii şi mi-am dat un pumn încet în bărbie, trăgând în continuare cu urechea. N-am auzit nimic care să merite să mai trag cu urechea. Un revolver automat cu şase gloanţe, toate trase.

— Ceva, am zis eu cu voce tare, e în neregulă în scena asta.

Casa mi se părea anormal de liniştită. Am păşit pe covorul roz prin arcadă ca să ajung la capul scărilor. Am rămas pe loc şi-am tras iar cu urechea.

Am dat resemnat din umeri şi-am început să cobor încet scările.

16

Holul de jos avea câte o uşă la fiecare capăt şi alte două la mijloc, una lângă alta. Prima era a unui dulap de rufe, iar cealaltă era încuiată. Am mers până la capătul coridorului, şi am intrat în dormitorul de oaspeţi, cu jaluzelele lăsate, având aerul că nu fusese folosit. M-am întors la celălalt capăt al coridorului şi am intrat în celălalt dormitor, care avea un pat dublu, un covor bej, mobilă dreaptă dintr-un lemn uşor, o oglindă rotundă deasupra unei măsuţe de toaletă, şi cu o lampă cu lumina fluorescentă deasupra. Într-un colţ, pe o măsuţă cu suprafaţa de oglindă, se găseau un ogar de cristal iar alături o cutie, tot de cristal, cu ţigări.

Pe măsuţa toaletei era presărată pudră. Pe prosopul care atârna peste coşul de hârtii se vedeau petele lăsate de un ruj de culoare închisă. Pe pat se aflau perne cu adâncituri lăsate probabil de capete. De sub o pernă trăgea cu ochiul batista unei doamne. La capătul patului atârna o pijama neagră dintr-un material transparent. Un parfum de *chypre,* cam persistent, plutea în aer.

M-am întrebat ce părere trebuie să fi avut doamna Fallbrook de aceste lucruri.

M-am întors şi m-am privit în oglinda lungă a unui dulap în perete. Uşa era vopsită în alb şi avea o clanţă de cristal. Am întors clanţa cu batista şi m-am uitat înăuntru. Dulapul căptuşit de lemn de cedru era aproape plin cu haine bărbăteşti. Am detectat un miros plăcut şi prietenos de haine de tweed. Dulapul nu era totuşi plin până la refuz cu haine bărbăteşti.

Înăuntru atârna şi un taior de damă în alb şi negru, dar mai ales alb, pantofi albi cu negru, dedesubt, iar pe un raft deasupra o pălărie de pai cu o panglică în alb şi negru. Mai erau şi alte haine de damă, dar nu mi-am bătut capul cu ele.

Am închis uşa dulapului şi-am ieşit din dormitor, cu batista încă în mână pentru alte clanţe de dulap.

Uşa de lângă dulapul de rufe, cea încuiată, trebuie să fi dat în baie. M-am aplecat şi-am observat că în mijlocul clanţei era o deschizătură mică şi strâmtă. Mi-am amintit că astfel de uşi se încuiau împingând un buton care se afla în mijlocul clanţei dinăuntru, şi că deschizătura strâmtă era pentru o cheie de metal fără dinţi, care deschidea uşa pe dinafară dacă cineva ar fi leşinat în baie sau copiii se încuiau înăuntru şi se apucau de năzbâtii.

Cheia de la camera de baie se afla de obicei pe pervazul de sus al uşii de la dulapul de rufe. Dar nu de data asta. Am încercat cu briceagul, dar era prea subţire. M-am înapoiat în dormitor şi-am luat o pilă de unghii de pe măsuţa toaletei. S-a potrivit. Am deschis uşa camerei de baie.

Pijamalele crem ale unui bărbat zăceau peste un coş de rufe murdare. Pe jos am văzut o pereche de papuci verzi fără spate. Pe marginea chiuvetei se aflau o lamă de bărbierit şi un tub deschis cu cremă de ras. Fereastra de la camera de baie era închisă şi în aer plutea un miros puternic care nu semăna cu nici un alt miros.

Pe dalele vernil ale camerei de baie luceau viu şi metalic trei cartuşe goale iar în fereastra cu geam givrat se vedea o gaură clară. La stânga şi puţin deasupra ferestrei erau două zgârieturi în zid unde se zărea albul de sub vopsea şi unde ar fi putut pătrunde ceva, cum ar fi, de pildă, un glonţ.

Perdeaua din mătase impermeabilă verde şi albă de la cabina duşului atârna pe inele lucioase de crom şi era închisă. Am tras-o iar inelele au scos un sunet neplăcut, de zgârietură, care, nu ştiu de ce mi s-a părut scandalos de tare.

În timp ce mă aplecam, am simţit că-mi trosneşte uşor gâtul. Era acolo, n-avea unde să fie în altă parte. Ghemuit în colţ, sub două robinete lucioase, iar apa îi picura încet pe piept din duşul cromat de deasupra.

Ţinea genunchii îndoiţi, dar destinşi. Pe pieptul gol se vedeau două găuri albastru-închis, ambele destul de

aproape de inimă pentru a-l ucide. Sângele părea să se fi dus prin gaura de scurgere a apei.

Ochii aveau o expresie ciudat de vie şi de plină de aşteptări, ca şi cum ar fi mirosit cafeaua de dimineaţă şi ar fi ajuns la concluzia c-avea să fie bună.

O operaţie curată şi efectivă. Tocmai ai terminat de bărbierit şi te-ai dezbrăcat ca să faci un duş, şi te sprijini de perdeaua de la cabină, potrivind temperatura apei. Uşa din spate se deschide şi cineva intră în camera de baie. Acel cineva putea fi o femeie cu o armă. Te uiţi la armă şi doamna te împuşcă.

Primele trei gloanţe ratează ţinta. Pare imposibil la o distanţă atât de mică, dar s-a întâmplat. Poate că se întâmplă tot timpul. Nu prea sunt la curent.

N-ai unde să fugi. Poţi să te repezi la ea şi să-ţi încerci norocul, dacă eşti acel gen de om şi dacă ai practică. Aplecat însă peste robinetul de la duş, ţinând perdeaua închisă, n-ai cum să-ţi menţii echilibrul. Există de asemenea posibilitatea să îngheţi de frică, dacă eşti ca toţi ceilalţi oameni. Aşa că n-ai unde să te ascunzi, afară de cabina de duş.

Aşa că te ascunzi acolo. Te ascunzi cât poţi de adânc, dar locul e foarte mic şi aluneci când te sprijini de pereţii acoperiţi cu faianţă. N-ai mult spaţiu ca să te mişti şi nu mai ai mult de trăit. Apoi alte două împuşcături, poate chiar trei, şi aluneci pe lângă zid, iar ochii nu-ţi mai exprimă frică. Sunt doar ochii pustii ai morţilor.

Doamna întinde mâna şi opreşte apa de la duş. Încuie pe dinăuntru camera de baie. În drum spre ieşire, aruncă arma fără gloanţe pe mocheta scărilor. De ce să-şi facă griji? E probabil arma ta.

Adevărat? Trebuie să fie adevărat.

M-am aplecat şi l-am tras de braţ. Gheaţa n-ar fi putut fi mai rece sau mai rigidă. Am ieşit din camera de baie, lăsând uşa neîncuiată. Nu mai era nevoie. Le dădea de lucru poliţiştilor.

M-am dus în dormitor şi-am scos batista de sub

pernă. Era o bucăţică de linon cu o margine brodată în roşu. Două iniţiale mici erau cusute într-un colţ*: „A.F.”*

— Adrienne Fromsett, am spus.

Am râs. Era un râs cam sinistru.

Am scuturat batista ca să scot mirosul de *chypre* din ea, apoi am împăturit-o în foiţă şi-am băgat-o în buzunar. M-am dus sus în camera de toate zilele şi-am căutat prin biroul de lângă perete. Biroul nu conţinea scrisori interesante, numere de telefon sau cutii de chibrituri pline de revelaţii. Sau dacă ar fi conţinut, atunci mi-au scăpat vederii.

M-am uitat la telefon. Se afla pe o măsuţă lângă peretele unde era căminul. Avea un fir lung aşa încât domnul Lavery îşi putea îngădui să stea pe spate pe sofa, cu o ţigară între buzele lui catifelate şi bronzate, cu o băutură alcoolică rece pe măsuţa de alături, având timp berechet pentru o nostimă, lungă şi agreabilă conversaţie telefonică cu o amică. O discuţie alene, destinsă, plină de cochetărie şi de glume nevinovate, nici prea subtile, dar nici prea brutale, genul de conversaţie de care s-ar fi bucurat.

Ce păcat că ratase totul. M-am îndepărtat de telefon şi m-am îndreptat spre uşă, am aranjat zăvorul ca să pot intra din nou, am închis uşa ferm, trăgând-o după mine peste prag, până când clanţa s-a închis cu un clinchet. Am înaintat pe alee şi m-am uitat la locuinţa doctorului Almore.

Nimeni n-a urlat şi n-a ieşit în goană pe uşă. Nimeni n-a fluierat după poliţie. Totul era calm, însorit şi liniştit. Nici un motiv pentru a te agita. Nu-i decât Marlowe, care a mai dat peste un cadavru. A ajuns s-o facă foarte bine. Marlowe cadavru-pe-zi, aşa îl numesc oamenii. Duba morgii se ţine după el ca să ridice ce găseşte el pe drum.

Un tip destul de nostim, şi destul de onest.

M-am înapoiat la intersecţie, m-am suit în maşină, am pornit motorul, am dat înapoi, şi-am plecat de acolo.

17

Băiatul de serviciu de la Athletic Club se întoarse în trei minute făcându-mi un semn cu capul să-l urmez. Am suit la etajul patru, am dat un colţ şi mi-a arătat o uşă pe jumătate deschisă.

— La stânga, domnule. Cât se poate de tăcut. Câţiva dintre membrii dorm.

Am pătruns în biblioteca clubului. Avea cărţi în spatele unor uşi de sticlă şi reviste risipite pe o masă lungă în centru, ca şi un portret al fondatorului, luminat de un bec. Ocupaţia principală părea să fie însă dormitul. Biblioteci plasate perpendicular creau mici alcovuri, iar în alcovuri se aflau fotolii de piele cu spătarul înalt, de o mărime şi de o moliciune greu de crezut. În multe din aceste fotolii domni bătrâni cu feţe violete din cauza presiunii arteriale ridicate dormeau liniştiţi şi sforăiau subţire şi chinuit prin nările strânse.

Am săltat peste câteva picioare şi m-am furişat spre stânga. Derace Kingsley se afla în ultimul alcov în colţul îndepărtat al camerei. Avea două fotolii puse unul lângă altul, cu faţa spre colţ. Capul lui brunet şi mare de-abia se vedea peste spătarul unui fotoliu. M-am lăsat în fotoliul neocupat şi l-am salutat rapid.

— Vorbeşte încet, zise el. Camera asta e pentru odihna de după-amiază. Ce s-a întâmplat? Când te-am angajat, am sperat c-o să mă scuteşti de probleme, şi n-ai să mai adaugi altele la cele pe care le aveam. M-ai făcut să anulez o întâlnire de afaceri importantă.

— Ştiu, i-am răspuns, şi mi-am apropiat faţa de-a lui. Mirosea a whisky, un miros plăcut. Ea l-a împuşcat.

Sprâncenele i se arcuiră brusc şi faţa îi deveni impenetrabilă. Dinţii îi clănţăniră sec. Răsuflă uşor şi îşi strânse pumnul pe genunchi.

— Continuă, spuse el cu o voce de mărimea unui nasture mic.

M-am uitat înapoi peste spătarul fotoliului. Bătrânelul cel mai apropiat dormea buştean, suflând înainte şi înapoi părul fin din nări.

— Nici un răspuns acasă la Lavery, am spus. Uşa uşor deschisă. Ieri am observat însă că se înţepeneşte în ramă. Am împins-o şi s-a deschis. Camera în beznă, două pahare din care s-a băut. Casa foarte liniştită. În momentul următor, o doamnă subţirică şi brunetă, care îşi spune doamna Fallbrook, proprietara casei, a urcat scările, cu un revolver în mâna ei înmănuşată. A spus că l-a găsit pe scări. A spus c-a venit să ia chiria pe ultimele trei luni. A folosit cheia ei ca să intre. Concluzia e că s-a folosit de prilej ca să-şi bage nasul pretutindeni prin casă. I-am luat arma şi-am descoperit c-a fost recent folosită, dar nu i-am spus. A spus că Lavery nu era acasă. Am scăpat de ea înfuriind-o, şi-a plecat val-vârtej. S-ar putea să cheme poliţia, dar e mult mai probabil c-are să se ducă să prindă fluturi şi să uite tot ce s-a întâmplat, mai puţin chiria.

M-am oprit. Kingsley îşi întorsese capul spre mine şi-am văzut că fălcile i se încleştaseră la fel ca dinţii. Ochii îi păreau bolnavi.

— Am coborât la parter. Semne că o femeie îşi petrecuse noaptea acolo. Pijama, pudră, şi aşa mai departe. Uşa de la baie încuiată, dar am deschis-o. Trei cartuşe pe jos, două în perete şi unul în fereastră. Lavery în cabina duşului, gol şi mort.

— Dumnezeule! şopti Kingsley. Vrei să spui c-a avut o femeie la el aseară şi că ea l-a împuşcat azi-dimineaţă în timp ce făcea duş?

— Ce v-aţi închipuit că încercam să vă spun? l-am întrebat.

— Vorbeşte încet, bombăni el. E, fireşte, un şoc. De ce în cabina de duş?

— Vorbiţi încet, i-am spus. De ce nu în cabina de duş? Puteţi să vă gândiţi la un loc în care un bărbat ar putea fi surprins mai uşor?

— N-ai cum să ştii dacă l-a împuşcat o femeie, zise el.

Vreau să spun, n-ai cum să fii sigur, nu-i aşa?

— Nu, am spus. Aveţi dreptate. S-ar putea să fie altcineva care a tras intenţionat la întâmplare ca să lase impresia c-a fost opera unei femei. Camera de baie e la parter, la strada din spate şi nu cred că împuşcăturile dinăuntru ar fi putut fi uşor auzite de cineva din casă. Femeia care a petrecut noaptea acolo s-ar fi putut să plece… dar n-ar fi imposibil să nu existe nici o femeie. Aparenţele ar fi putut fi măsluite. L-ai fi putut împuşca dumneata?

— De ce Dumnezeu să-l împuşc? aproape că răcni el, strângându-şi genunchii în pumni. Sunt un om civilizat.

Nu mi s-a părut că merită să discutăm asta.

— Soţia dumneavoastră posedă o armă? l-am întrebat.

Îşi întoarse o faţă trasă şi tristă către mine şi spuse cu o voce găunoasă:

— Dumnezeule! Nu poţi să-ţi închipui aşa ceva!

— Are armă sau nu?

Pronunţă cuvintele fragmentat, aspru şi scurt:

— Da. Are. Un revolver automat.

— L-aţi cumpărat aici?

— Nu l-am cumpărat. L-am luat de la un tip beat la o petrecere în San Francisco acum doi ani. Îl vântura prin aer, cu convingerea că avea haz. Nu i l-am mai înapoiat. Îşi ciupi tare bărbia până când încheieturile degetelor să înălbiră. Probabil că nu-şi mai aminteşte cum sau unde l-a pierdut. Atât era de beat.

— Asta-i o poveste mult prea convenabilă, i-am spus. Aţi putea recunoaşte arma?

Se gândi mult, împingând bărbia înainte şi închizând ochii pe jumătate. M-am uitat din nou în spate peste fotolii. Unul din babalâcii ce sforăiau se trezise cu un strănut care aproape că-l aruncase din fotoliu. Tuşi, se scarpină la nas cu o mână subţire şi uscată şi scoase un ceas de aur din buzunarul vestei. Se uită Ia el trist, îl puse la loc, şi îşi reluă somnul.

Am băgat mâna în buzunar şi i-am dat lui Kingsley arma. O privi foarte deprimat.

— Nu ştiu, zise el încet. Seamănă cu ea, dar nu pot să fiu sigur.

— Are un număr de înregistrare pe cealaltă parte, am spus.

— Nimeni nu ţine minte numerele de înregistrare ale armelor.

— Am sperat că n-o să vi-l amintiţi, am spus. M-ar fi neliniştit foarte tare.

Îşi încleşta mâna pe revolver şi îl puse alături pe fotoliu.

— Canalia, spuse el încet. Presupun că s-a debarasat de ea.

— Nu mai înţeleg nimic. Motivele nu erau satisfăcătoare pentru dumneavoastră fiindcă sunteţi un om civilizat. Dar erau satisfăcătoare pentru soţie.

— Nu-i vorba de aceleaşi motive, se răsti el. Iar femeile sunt mult mai impetuoase decât bărbaţii.

— Aşa cum pisicile sunt mai impetuoase decât câinii.

— Ce vrei să spui?

— Că unele femei sunt mai impetuoase decât unii bărbaţi. Asta-i tot ce voiam să spun. Va trebui să găsiţi un motiv mai bun dacă vreţi ca soţia dumneavoastră să fi săvârşit crima.

Îşi întoarse capul destul ca să se uite direct la mine fără nici o urmă de amuzament în privire. La colţurile gurii îi apăruseră semicercuri albe.

— Nu cred că e momentul să glumim. Nu putem să dăm poliţiei această armă. Crystal avea un permis şi arma a fost înregistrată. Aşa că au să ştie numărul, chiar dacă eu nu-l ştiu. Nu le putem deci da revolverul.

— Dar doamna Fallbrook ştie că am revolverul.

Clătină din cap cu încăpăţânare.

— Va trebui să riscăm. Da, ştiu că-ţi asumi un risc. Intenţionez să te recompensez pentru asta. Dacă condiţiile

ar fi fost propice unei sinucideri, aş propune să pui arma la loc. Dar din câte îmi spui, nu-i cazul.

— Nu, nu e cazul. Ar însemna că a ratat primele trei gloanţe când a încercat să se sinucidă. Dar nu pot să muşamalizez o crimă, chiar dacă primesc o primă de zece dolari. Arma va trebui să se întoarcă la locul ei.

— Mă gândeam la mai mult decât zece dolari, spuse el calm. Mă gândeam la cinci sute de dolari.

— Şi ce vă aşteptaţi să cumpăraţi cu ei?

Se aplecă spre mine. Ochii îi erau serioşi şi trişti, dar nu duri.

— Mai există ceva în apartamentul lui Lavery, în afara armei, care să indice că soţia mea a fost acolo recent?

— O rochie alb cu negru şi o pălărie, pe care băiatul de serviciu de la hotelul din San Bernadino a spus că le purta. S-ar putea să mai fie o groază de lucruri de care n-am habar. Vor fi cu siguranţă amprente digitale. Spuneţi că nu i s-au luat niciodată amprentele, dar asta nu înseamnă că n-au să i se ceară ca să le compare. Dormitorul ei de acasă trebuie să fie plin de ele. Ca şi cabana de la Little Fawn Lake. Ca şi maşina.

— Ar trebui să luăm maşina… începu să spună.

L-am oprit.

— Nu foloseşte la nimic. Sunt prea multe locuri. Ce fel de parfum foloseşte?

Figura îi deveni inexpresivă.

— Oh. *„Gillerlain Regal, Şampania Parfumurilor”,* zise el fără emoţie. Uneori *Channel.*

— Dar dumneavoastră?

— Un fel de colonie de *chypre* cu lemn de santal.

— Dormitorul puţea a *chypre.* Am avut impresia că e ceva ieftin. Dar nu mă pricep.

— Ieftin? strigă el, profund jignit. Dumnezeule! Cum poate fi ieftin? Şaizeci de grame costă treizeci de dolari.

— Păi cel din dormitor mirosea a trei dolari cinci

kilograme.

Îşi trânti mâinile pe genunchi şi clătină din cap.

— Mă refer la bani, spuse el. Cinci sute de dolari. Îţi scriu un cec pe loc.

Am lăsat propunerea să cadă pe podea, învârtindu-se ca un fulg murdar. Unul din babalâcii din spatele nostru se ridică împiedicându-se şi ieşi bâjbâind obosit din încăpere.

Kingsley spuse grav.

— Te-am angajat să mă fereşti de scandal, şi fireşte, s-o fereşti şi pe soţia mea, dacă era nevoie. Fără să fie vina dumitale, şansa de a evita un scandal s-a dus. În momentul de faţă e în joc viitorul soţiei mele. Nu cred că ea l-a împuşcat pe Lavery. Nu am nici un motiv s-o cred. Absolut nici unul. Sunt perfect convins de ce spun. S-ar putea ca ea să fi fost acolo azi-noapte, iar această armă s-ar putea să-i aparţină. Nu înseamnă însă că ea l-a ucis. E la fel de neglijentă cu armele cum e cu toate celelalte lucruri. Oricine ar fi putut lua arma.

— Poliţiştii din oraş n-au să-şi bată capul să creadă asta, am răspuns. Dacă cel pe care l-am întâlnit e un tip onest, atunci au să aresteze prima persoană pe care o bănuiesc şi au să tabere pe ea cu bastoanele de cauciuc. Iar capul doamnei Kingsley va fi cu siguranţă primul pe care au să-l vadă când au să înceapă să ancheteze cazul!

Îşi încleşta mâinile. Disperarea lui avea un aer teatral, aşa cum are de obicei disperarea adevărată.

— Sunt de acord cu dumneavoastră până la un punct, am spus. Angajamentul din casa lui Lavery e mult prea bun, pentru a fi adevărat, la prima vedere. Soţia dumneavoastră şi-a lăsat acolo hainele pe care le purta şi care probabil pot fi identificate. Şi-a lăsat arma pe scară. Greu de crezut c-ar putea fi atât de proastă.

— Mă încurajezi niţel, spuse Kingsley obosit.

— Dar toate astea nu înseamnă nimic, am spus. Pentru că privim crima din punctul de vedere al calculelor, în timp ce oamenii care săvârşesc crime pasionale sau omoară din ură, săvârşesc crima şi nu le pasă. Tot ce-am

auzit despre doamna Kingsley indică o femeie nechibzuită şi ridicolă. În casă nu există nici un indiciu că omorul a fost premeditat. Din contră, totul indică o completă lipsă de premeditare. Dar chiar dacă n-ar exista nimic acolo care s-o implice pe soţia dumneavoastră, poliţia tot are să facă legătura între ea şi Lavery. Au să-i cerceteze trecutul, prietenii, amantele. Numele soţiei dumneavoastră are să apară cu siguranţă la anchetă, şi atunci când vor afla că dânsa a dispărut de-o lună, copoii au să-şi frece fericiţi mâinile slinoase. Fireşte, au să identifice arma şi…

Mâna i se repezi la arma din fotoliul de alături.

— Nu, am spus. Va trebui să le dăm arma. Marlowe s-ar putea să fie un tip foarte deştept şi foarte ataşat de dumneavoastră personal, dar nu-şi poate îngădui să ascundă o dovadă atât de vitală, ca arma crimei. Indiferent de ce fac, totul va decurge din premisa că soţia dumneavoastră este evident suspectă, deşi s-ar putea ca această evidenţă să fie falsă.

Gemu şi îmi întinse laba lui cu arma în ea. Am luat arma şi-am pus-o bine. Apoi am scos-o din nou şi i-am spus:

— Daţi-mi batista. Nu vreau s-o folosesc pe-a mea. Aş putea fi percheziţionat.

Îmi întinse o batistă albă apretată, cu care am şters arma peste tot cu mare grijă, iar apoi am vârât-o la loc în buzunar. I-am înapoiat batista.

— Amprentele mele nu sunt o problemă, am spus. Dar nu vreau ca ale dumneavoastră să rămână pe armă. Iată singurul lucru pe care îl pot face. Să mă întorc acolo, să pun arma la loc şi să chem poliţia. Îmi asum toate riscurile, şi-am să aştept să văd ce-are să se întâmple. Adevărul are să iasă la iveală. De ce mă aflam acolo şi ce făceam. În cazul cel mai rău, au s-o găsească pe soţia dumneavoastră şi-au să dovedească că ea l-a ucis. În cazul cel mai bun, au s-o găsească mai repede decât mine, şi-atunci am să-mi folosesc toată energia ca să dovedesc că nu ea l-a ucis, ceea ce, de fapt, înseamnă că va trebui să dovedesc că altcineva a făcut-o. Sunteţi de acord până

aici?

Clătină încet din cap. Apoi spuse:

— Da, iar oferta de cinci sute de dolari e încă în picioare. Ca să dovedeşti că nu l-a ucis Crystal.

— Nu mă aştept să-i câştig, i-am răspuns. Ar trebui să înţelegeţi asta. Cât de bine îl cunoştea domnişoara Fromsett pe Lavery? În particular?

Faţa i se strânse ca un cârcel. Degetele i se încleştară pe coapse. Nu spuse nimic.

— Mi s-a părut cam ciudată când i-am cerut adresa lui ieri dimineaţă, am zis. Răsuflă încet. Ca un gust prost în gură, am zis. Ca o romanţă perimată. Sunt prea brutal?

Nările îi fremătară şi răsuflarea lui avea un sunet ciudat. Apoi se destinse şi spuse calm:

— L-a cunoscut… destul de bine… Într-o anumită epocă. E o fată care face ce vrea când e vorba de altfel de lucruri. Lavery era un tip fascinant pentru unele femei, bănuiesc.

— Va trebui să vorbesc cu ea.

— De ce? întrebă el brusc.

În obraji îi apărură pete roşii.

— Nu vă priveşte. E treaba mea să pun tot felul de întrebări la tot felul de oameni.

— Atunci vorbeşte cu ea, zise el. De altminteri, ea îi cunoştea şi pe cei doi Almore. Pe soţia lui Almore, cea care s-a sinucis. Lavery o cunoştea şi el. Crezi că s-ar putea să existe o legătură cu acest caz?

— Nu ştiu. Sunteţi îndrăgostit de ea, nu-i aşa?

— M-aş căsători cu ea mâine, dacă aş putea, spuse el îndârjit.

Am dat din cap şi m-am sculat din fotoliu. Am aruncat o privire prin încăpere. La capătul celălalt, alţi doi babalâci continuau să sforăie. Restul băieţilor din fotoliile moi plecaseră la treburile lor.

— Mai e ceva, am spus, uitându-mă la Kingsley. Poliţaii devin foarte ostili dacă întârzii să-i chemi când e

vorba de-o crimă. Există o întârziere de data asta, şi are să existe şi altele. Aş vrea să mă întorc acolo, ca şi cum m-aş fi dus pentru prima oară. Cred c-am să reuşesc dacă nu mă dă de gol dama Fallbrook.

— Fallbrook? Nu-şi mai amintea bine la cine mă refeream. Cine dracu e… Ah, da, îmi amintesc.

— Nu-i cazul să vă amintiţi. Sunt aproape sigur că n-au să audă un cuvânt de la ea. Nu e genul de femeie care să vrea să aibă de-a face cu poliţia din proprie iniţiativă.

— Înţeleg, zise el.

— Atunci gândiţi-vă cum o să răspundeţi la întrebări. Au să vă pună întrebări înainte de-a vă spune că Lavery e mort, înainte de-a mi se îngădui să iau legătura cu dumneavoastră, din câte ştiu. Nu cădeţi în plasa lor. Dacă se va întâmpla astfel, n-am să mai pot descoperi nimic pentru că o să fiu la zdup.

— Ai putea să-mi dai un telefon de acolo, din casă, înainte să chemi poliţia, zise el rezonabil.

— Ştiu, dar faptul că n-am s-o fac va pleda în favoarea mea. Au să verifice imediat toate apelurile telefonice. Iar dacă am să vă chem din altă parte, ar însemna să recunosc c-am venit aici ca să vă previn.

— Înţeleg, spuse el. Te poţi bizui pe mine ca să tratez lucrurile cum trebuie.

Ne-am strâns mâna şi l-am lăsat acolo, stând în picioare.

18

Athletic Club se afla la un colţ şi cam la jumătate de stradă de Treloar Building. Am traversat strada şi-am mers în direcţia nord spre intrare. Terminaseră cu instalatul dalelor roz de beton pe trotuarul mai înainte acoperit cu bucăţi de cauciuc. Zona era înconjurată de un gard, având un pasaj de trecere strâmt care deservea clădirea. Trecerea era ticsită de funcţionari care se întorceau la birou după masa de prânz.

Biroul de recepţie al lui Gillerlain Company părea mai pustiu ca ieri. Aceeaşi blondă pufoasă opera într-un colţ la centrala telefonică. Îmi zâmbi precar; i-am răspuns întinzând un deget spre ea, simulând o armă în mână, în stilul bandiţilor din filmele western, care îşi rotesc cocoşul pistolului. Râse copios, dar fără să scoată un sunet. Se distra acum mai bine decât se distrase săptămâna.

Am arătat cu mâna spre biroul domnişoarei Fromsett, iar micuţa blondă dădu din cap, vârî o fişă în tablou şi vorbi în microfon. O uşă se deschise şi domnişoara Fromsett intră balansându-se elegant spre biroul ei unde se aşeză şi de unde mă privi calm şi curios.

— Ce doreşti, domnule Marlowe? Mă tem că domnul Kingsley nu e aici.

— Tocmai l-am văzut. Unde putem sta de vorbă?

— De vorbă?

— Vreau să vă arăt ceva.

— Ah, da? Se uită la mine gânditoare.

O mulţime de bărbaţi încercaseră să-i arate ceva, chiar şi gravuri. În alte împrejurări, n-aş fi ezitat să-mi încerc norocul, făcându-i curte.

— Treburi, i-am spus. Treburile domnului Kingsley.

Se ridică şi deschise portiţa care o despărţea de sala de aşteptare.

— Am putea atunci să mergem în biroul lui.

Am intrat în birou. Mi-a deschis uşa. În timp ce

treceam pe lângă ea, am mirosit parfumul de lemn de santal. Am spus:

— *„Gillerlain Regal, Şampania Parfumurilor”?*

Zâmbi vag şi continuă să ţină uşa deschisă.

— Din salariul meu?

— N-am pomenit nimic de salariul dumitale. Nu arăţi ca o femeie care trebuie să-şi cumpere ea parfumul.

— Ah, deci asta este. Iar dacă vrei să ştii, detest să mă parfumez când sunt la birou. El mă obligă.

Am păşit în camera lungă şi întunecată, ea s-a aşezat într-un fotoliu la capătul biroului. Eu m-am aşezat unde mă aşezasem ieri. Ne-am privit. Azi purta ceva de culoare crem, cu un jabou plisat la gât. Arăta ceva mai dezgheţată, dar departe de-a fi incendiantă.

I-am oferit una din ţigările lui Kingsley. A luat-o, a aprins-o cu bricheta lui şi s-a lăsat pe spate.

— N-are sens să ne pierdem timpul încercând să fim şmecheri, am spus. Cred că ai aflat între timp cine sunt şi cu ce mă ocup. Dacă n-ai ştiut-o ieri dimineaţă e doar fiindcă patronului îi place să facă pe ştabul.

Se uită la mâna care i se odihnea pe genunchi, apoi îşi ridică privirea şi spuse aproape timid:

— E un bărbat foarte bine, în ciuda pozei pe care o arborează, de om important. Şi dacă ai şti ce-a avut de suferit de pe urma acelei târfe – descrise un cerc cu ţigara – dar mai bine să nu pomenesc de asta. De ce voiai să mă vezi?

— Kingsley mi-a spus că i-ai cunoscut pe cei doi Almore.

— Pe doamna Almore. Am întâlnit-o de două ori.

— Unde ai întâlnit-o?

— În casa unor prieteni. De ce întrebi?

— În casa lui Lavery?

— Cred că n-ai de gând să devii obraznic, domnule Marlowe?

— Nu ştiu ce vrei să spui. Am să discut doar despre

afaceri, şi nu pe tonul diplomaţiei internaţionale.

— Perfect. Dădu uşor din cap. Da, acasă la Chris Lavery. Obişnuiam să merg acolo… uneori. Când avea câte o petrecere.

— Atunci Lavery îi cunoştea pe cei doi Almore, ori doar pe doamna Almore?

Se roşi uşor la faţă.

— Da, o cunoştea foarte bine.

— Cunoştea de asemenea o mulţime de alte femei… foarte bine. Nici nu mă îndoiesc. O cunoştea şi pe doamna Kingsley?

— Da, mai bine ca pe mine. Îşi spuneau pe numele mic. Ştii, doamna Almore s-a sinucis, cam acum un an şi jumătate.

— Există vreo îndoială în privinţa sinuciderii?

Îşi ridică sprincenele cu un gest ce mi se păru făcut, ca şi cum ar fi fost parte din întrebarea pe care i-o pusesem de formă.

— Ai vreun motiv deosebit ca să-mi pui acea întrebare astfel? Cu alte cuvinte, are vreo legătură… cu ceea ce te ocupi?

— Nu cred. Nu ştiu dacă are sau nu legătură. Ieri însă, doctorul Almore a chemat poliţia doar fiindcă m-am uitat la casa lui. Asta după ce-a aflat cu ajutorul plăcii de înmatriculare a maşinii cine eram. Poliţaiul s-a purtat foarte urât cu mine doar fiindcă mă aflam acolo. Nu ştia ce făceam şi nu i-am spus că-l vizitasem pe Lavery. Dar doctorul Almore trebuie s-o fi ştiut. Mă văzuse în faţa casei lui Lavery. Vrei să-mi spui şi mie de ce era nevoie să cheme poliţia? Şi de ce poliţaiul s-a crezut dator să-mi spună că ultima persoană care a încercat să-l şantajeze pe Almore a ajuns la puşcărie? Şi de ce poliţaiul s-a mai crezut dator să mă întrebe dacă rudele ei, adică ale doamnei Almore, m-au angajat? Dac-ai putea să-mi răspunzi la vreuna din aceste întrebări, aş fi în măsură să judec dacă sunt sau nu treaba mea.

Reflectă la cele spuse, aruncându-mi o privire rapidă

în timp ce reflecta, iar apoi se uită în altă parte.

— Am întâlnit-o pe doamna Almore doar de două ori, zise ea încet. Cred că pot însă să-ţi răspund la întrebări, la toate întrebările. Ultima oară când am întâlnit-o, a fost la o petrecere la Lavery acasă, cum am spus, unde era o mulţime de oameni. Se bea mult şi se discuta cu voce tare. Femeile nu erau împreună cu soţii lor, iar bărbaţii nu erau cu soţiile, presupunând că aveau soţii. Am dat acolo, de un tip numit Brownwell, care era foarte beat. Am auzit că e în marină acum. O cicălea pe doamna Almore în privinţa practicii medicale a soţului ei. Se părea că insinua că Almore era unul din acei doctori care aleargă toată noaptea c-o trusă de siringi şi fiole, ajutând beţivii din localitate să nu vadă elefanţi roz la micul dejun. Florence Almore i-a răspuns că nu-i pasă cum îşi câştiga soţul ei banii, atât timp cât avea o groază de bani, şi îi putea cheltui. Era şi ea cam beată şi nu prea simpatică, după părerea mea. Una din acele femei şirete şi elegante, care râd prea mult, se lăbărţează în fotolii şi îşi expun picioarele până sus. O tipă de un blond foarte deschis şi cu ochii nepermis de albaştri. Brownwell i-a răspuns că să nu-şi facă nici o grijă, o astfel de practică va fi întotdeauna o mină de aur. O vizită de cincisprezece minute la pacienţi şi un venit între zece şi cincizeci de dolari de vizită. Un lucru îl deranja însă, a spus el. Cum putea un doctor să obţină atâtea stupefiante fără să aibă relaţii? A întrebat-o pe doamna Almore dacă aveau mulţi gangsteri simpatici la masă. Florence i-a aruncat un pahar cu vin în faţă.

Am zâmbit acru, dar domnişoara Fromsett s-a reţinut. Îşi stinse ţigara în scrumiera masivă de sticlă şi cupru de pe biroul lui Kingsley şi mă privi grav.

— Mi se pare un gest potrivit, am spus. Afară de cazul că Brownwell avea pumni solizi, nu văd de ce Florence n-ar fi făcut-o.

— Mda. Câteva săptămâni mai târziu, Florence Almore a fost găsită moartă în garaj, la o oră foarte înaintată. Uşa garajului era închisă şi motorul maşinii mergea. Se opri şi îşi umezi discret buzele. Chris Lavery a

găsit-o. Se întorcea acasă, la o oră târzie din noapte. Florence zăcea pe podeaua de beton în pijama, cu capul sub o pătură care acoperea şi ţeava de eşapament a maşinii. Doctorul Almore nu era acasă. Nu s-a scris nimic în ziare, afară de faptul c-a murit subit. S-a muşamalizat bine.

Îşi ridică mâinile împreunate şi le lăsă apoi lent în poală. Am spus:

— Atunci a fost ceva în neregulă?

— Aşa s-a crezut, dar oamenii au întotdeauna bănuieli. Mai târziu am auzit ceva care ar fi putut fi o explicaţie. Am dat de acest Brownwell pe Vine Street, şi mi-a oferit să bem ceva. Nu-mi plăcea, dar aveam la dispoziţie o jumătate de oră. Am stat în fundul lui Levy's Bar, şi m-a întrebat dacă îmi aminteam de dama care îi aruncase băutura în faţă. Am răspuns că da. În continuare, conversaţia a mers cam aşa. Îmi amintesc foarte bine…

Brownwell: „— Amicul nostru Chris Lavery intră la apă dacă rămâne fără amante pe care le poate stoarce de bani”.

Am răspuns: „— Nu înţeleg ce vrei să spui”.

El a spus: „— Poate că nu vrei să înţelegi. În noaptea când a murit, doamna Almore fusese mai înainte la tripoul lui Lou Candy unde pierduse masiv la ruletă. S-a înfuriat şi-a spus că ruleta e aranjată, şi-a făcut scandal. Candy a trebuit s-o ducă cu forţa în biroul lui. A luat legătura cu doctorul Almore printr-un serviciu telefonic şi, după o vreme, doctorul a sosit. I-a făcut o injecţie cu una din siringile lui mici şi atât de obişnuite. Apoi a plecat, lăsându-l pe Candy s-o ducă acasă. Se pare că avea un caz foarte urgent. Aşa că amicul Candy a condus-o acasă. Infirmiera doctorului a sosit, chemată de acesta. Candy a dus-o pe Florence la etaj, iar infirmiera a pus-o la pat. Candy s-a întors la fisele lui. A trebuit să fie dusă pe sus la pat şi, totuşi, în aceeaşi noapte, s-a sculat şi-a coborât în garajul casei şi şi-a încheiat viaţa, aspirând gazele din ţeava de eşapament. Ce părere ai?” m-a întrebat

Brownwell.

Am spus: „— Nu ştiu absolut nimic. Dar dumneata de unde ştii?”

A spus: „— Cunosc un ziarist la fiţuica locală ce trece drept ziar. N-a avut loc nici o anchetă sau autopsie. Dacă au avut loc teste medicale, nimeni n-a pomenit de ele. N-au un adevărat procuror acolo. Directorii de pompe funebre fac cu schimbul pe procurorii, fiecare câte o săptămână. Fireşte, sunt cu toţii în slujba bandei de politicieni. Nu-i greu de aranjat aşa ceva într-un orăşel dacă cineva care dispune de influenţă trage sforile. Iar Candy dispunea de multă în acea vreme. Nu dorea publicitatea unei anchete şi nici doctorului nu-i plăcea ideea.”

Domnişoara Fromsett se opri din vorbit şi aşteptă să spun ceva. Cum am tăcut, a continuat:

— Îmi închipui că-ţi dai seama ce înseamnă asta pentru Brownwell.

— Fireşte. Almore a lichidat-o şi apoi, împreună cu Candy au aranjat să muşamalizeze afacerea. S-a făcut şi în locuri mai puţin pretenţioase în ce priveşte corectitudinea decât a fost Bay City vreodată. Dar asta nu-i întreaga poveste, nu-i aşa?

— Nu. Se pare că părinţii doamnei Almore au angajat un detectiv particular. Era un om care avea un birou de paznici de noapte şi fusese cel de-al doilea la locul sinuciderii în acea noapte, după Chris. Brownwell a spus că tipul trebuie să fi avut ceva informaţii, dar că n-a apucat să le folosească. A fost arestat pentru condus maşina în stare de ebrietate şi-a primit o pedeapsă privată de libertate.

— Asta-i tot? am spus.

— Iar dacă te miri de ce-mi amintesc aşa de bine, spuse ea, e fiindcă meseria mea îmi cere să ţin bine minte conversaţiile.

— Mă gândeam doar că tot ce mi-ai spus nu înseamnă mare lucru. Nu pricep cum îl putea afecta pe Lavery, chiar dacă el a fost cel care a găsit-o. Amicul

dumitale vorbăreţ, domnul Brownwell pare să creadă că ce s-a întâmplat i-a oferit cuiva o şansa să-l şantajeze pe doctor. Trebuie însă să fi existat dovezi, mai ales atunci când încerci să-l şantajezi pe cineva care a fost declarat nevinovat de către justiţie.

— Aşa cred şi eu, răspunse domnişoara Fromsett. Şi-aş dori să cred că şantajul n-a fost decât una din micile porcării pe care Chris Lavery avea obiceiul să le facă. Cred că asta aveam să-ţi spun, domnule Marlowe. Acum trebuie să plec.

Începu să se scoale de pe scaun. I-am spus:

— Nu încă. Am să-ţi arăt ceva…

Am scos din buzunar batista mică şi parfumată, care fusese sub perna lui Lavery, m-am aplecat şi-am lăsat-o să cadă pe birou în faţa ei.

19

S-a uitat la batistă, apoi la mine, a luat un creion şi a împins spre ea bucăţica de linon.

— Ce-i pe ea? Otravă de muşte? m-a întrebat.

— Am crezut că-i un fel de parfum de lemn de santal.

— O imitaţie ieftină. Repulsie e un cuvânt prea amabil pentru a o descrie. Şi de ce vrei să mă uit la această batistă, domnule Marlowe?

Se lăsă pe spate şi mă privi direct şi calm.

— Am găsit-o în casa lui Lavery, sub perna din dormitorul lui. Are iniţiale pe ea.

Despături batista folosind din nou capătul creionului, fără s-o atingă. Faţa i se contractă şi deveni gravă.

— Are două litere brodate pe ea, spuse ea cu o voce rece şi mânioasă, care se întâmplă să coincidă cu iniţialele mele. La asta te refereai?

— Exact, am spus. Probabil că avea o puzderie de amante cu aceleaşi iniţiale.

— Deci până la urmă, te-ai decis să fii impertinent, zise ea calm.

— E batista dumitale… sau nu?

Ezită. Întinse mâna peste birou foarte calm, luă o altă ţigară şi o aprinse cu un chibrit. Stinse chibritul scuturându-l uşor, şi urmărind flacăra ce înainta pe băţ.

— Da, e a mea, spuse ea. Trebuie să-mi fi căzut când am fost acolo. De mult. Te încredinţez că n-am pus-o sub perna de pe patul lui. Asta voiai să ştii? N-am spus nimic, iar ea a continuat: Trebuie s-o fi împrumutat vreunei femei căreia… căreia îi plăcea acest gen de parfum.

— Mi-am format o imagine a acelei femei. Şi nu prea se potriveşte cu cea pe care o am despre Lavery.

Şi-a arcuit uşor buza superioară. Era o buză superioară destul de lungă. Îmi plăceau buzele superioare lungi.

— Cred, zise ea, c-ar trebui să-ţi schimbi puţin ideea

pe care o ai despre Chris Lavery. Orice notă de rafinament pe care ai fi putut-o observa e o pură coincidenţă.

— Văd că nu vorbeşti prea frumos despre morţi, am răspuns.

O clipă rămase nemişcată şi mă privi de parcă n-aş fi spus nimic şi aştepta să mă audă spunând ceva. Un tremur uşor îi cuprinse gâtul şi apoi întregul trup. Mâinile i se încleştară şi ţigara se îndoi. O privi şi o aruncă în scrumieră cu o mişcare bruscă.

— A fost împuşcat la duş, am spus. Şi se pare că e opera unei femei care şi-a petrecut noaptea acolo. Tocmai se bărbierise. Femeia a lăsat arma pe scări şi această batistă pe pat.

Se mişcă imperceptibil în fotoliul ei. Privirea îşi pierduse orice expresie. Faţa îi devenise la fel de rece ca o sculptură.

— Şi aştepţi de la mine să-ţi dau informaţii în această privinţă? mă întrebă ea decepţionată.

— Ascultă, domnişoară Fromsett, aş dori să fiu politicos, distant şi subtil în ce priveşte toate aceste lucruri. Aş dori să mă angajez în acest joc măcar o dată, aşa cum cineva ca dumneata ar dori să fie jucat. Dar nimeni nu mă lasă, nici clienţii, nici poliţia şi nici cei împotriva cărora fac acest joc. Indiferent de cât de mult încerc să fiu cumsecade, termin întotdeauna prost şi gata să jignesc pe cineva.

Dădu din cap de parcă m-ar fi auzit cu greutate.

— Când a fost împuşcat? întrebă ea şi apoi tremură din nou uşor.

— Bănuiesc că azi-dimineaţă. Nu la mult timp după ce se sculase. Am spus că tocmai terminase de bărbierit şi se pregătea să facă un duş.

— Asta înseamnă c-a fost la o oră târzie, spuse ea. Sunt aici de la ora opt şi jumătate.

— Nu cred că l-ai împuşcat dumneata.

— Grozav de amabil din partea dumitale, zise ea. Dar e batista mea, nu-i aşa? Deşi nu e parfumul meu. Şi nu

cred că poliţia e foarte sensibilă la diferenţe în ce priveşte calitatea parfumului sau a altor lucruri.

— Nu este. Dar asta se aplică şi detectivilor particulari. Te amuză mult istoria asta?

— Dumnezeule, spuse ea şi îşi acoperi gura cu dosul mâinii.

— S-a tras în el de vreo cinci sau şase ori. Numai două gloanţe l-au nimerit. Era încolţit în cabina duşului. Mi s-a părut o scenă destul de oribilă. Denotă multă ură din partea cuiva. Sau o minte foarte calculată şi criminală.

— Era uşor să-l urăşti, spuse ea distrată. Şi otrăvitor de uşor să-l iubeşti. Femeile, chiar cele decente, fac greşeli atât de teribile în ce priveşte bărbaţii.

— Vrei să-mi spui că odinioară ai crezut că-l iubeai, dar că nu-l mai iubeşti acum şi că nu l-ai împuşcat dumneata.

— Da. Vocea îi devenise uşoară şi uscată, ca parfumul pe care nu dorea să-l folosească la birou. Sunt sigură c-ai să respecţi confidenţa mea. Râse scurt şi amar. Sărmanul, egoistul, ieftinul, oribilul, superbul şi nestatornicul individ! Mort, rece, lichidat! Nu, domnule Marlowe, nu l-am împuşcat eu.

Am aşteptat să-şi termine confesiunea. După o clipă, a spus liniştită:

— Domnul Kingsley e la curent?

Am dat afirmativ din cap.

— Şi poliţia, fireşte.

— Nu încă. Cel puţin nu ştiu de la mine. Eu l-am găsit. Casa nu era încuiată. Am intrat. L-am găsit.

Luă creionul şi îl înfipse în batistă.

— Domnul Kingsley ştie despre otreapa asta parfumată?

— Nimeni nu ştie cu excepţia dumitale şi a mea, şi a celui care a pus-o acolo.

— Ce amabil din partea dumitale, spuse ea ironic. Şi ce amabil să ai asemenea gânduri.

— Posezi o notă de superioritate şi de demnitate care îmi place, am spus, dar n-o exagera. Ce-ai vrea să gândesc? C-am scos batista de sub pernă, c-am mirosit-o, şi-am ţinut-o la vedere spunând: „Aha, iată iniţialele domnişoarei Fromsett şi aşa mai departe. Domnişoara Fromsett trebuie să-l fi cunoscut pe Lavery, poate chiar intim. Să zicem, între noi, c-a fost atât de intimă cu el pe cât poate mintea mea murdară să-şi imagineze. Dar ăsta e un parfum ieftin şi domnişoara Fromsett nu foloseşte parfum ieftin. Iar batista se află sub perna lui Lavery iar domnişoara Fromsett nu-şi ţine batistele sub perna unui bărbat. Aşadar, toată povestea asta n-are nimic de-a face cu domnişoara Fromsett. E doar o iluzie optică."

— Termină o dată! zise ea.

Am rânjit.

— Ce fel de persoană îţi închipui că sunt? se răsti ea.

— E prea târziu ca să-ţi mai spun.

Roşi delicat pe întreaga faţă de data asta.

— Ai vreo idee cine a făcut-o?

— Am idei, dar nu-s decât idei. Mă tem că poliţia are să socoate cazul destul de simplu. Unele din hainele doamnei Kingsley atârnă în dulapul lui Lavery. Şi când au să afle întreaga poveste, inclusiv ce s-a petrecut ieri la Little Fawn Lake, mă tem c-au să pună mâna pe cătuşe. Mai întâi însă trebuie s-o găsească pe doamna Kingsley. Dar asta n-o să fie prea greu pentru ei.

— Crystal Kingsley, spuse ea absentă. Sărmanul de el, trebuie să îndure şi asta.

— Nu neapărat, am spus. S-ar putea să existe o explicaţie cu totul diferită, ceva de care nu ştim nimic. Putea fi cineva ca doctorul Almore.

Îşi ridică brusc privirea şi clatină din cap.

— S-ar putea, am insistat. N-avem nimic care să dovedească contrariul. Era foarte nervos ieri ţinând seama că e un om care n-are de ce se teme. Dar, fireşte, nu numai cei vinovaţi se tem.

M-am sculat în picioare, am bătut cu degetul în

marginea biroului şi m-am uitat în jos la ea. Avea un gât frumos. Îmi arătă batista.

— Ce se întâmplă cu asta? mă întrebă ea mohorât.

— Dac-ar fi a mea, aş spăla-o pentru a înlătura acel parfum ieftin..

— S-ar putea să aibă importanţă, nu-i aşa? S-ar putea să aibă mare importanţă.

— Nu cred că are cea mai mică importanţă, am spus râzând. Femeile îşi uită întotdeauna batistele pe unde se duc. Un tip ca Lavery le strânge şi le ţine într-un sertar parfumat cu un săculeţ de ierburi mirosind a lemn de santal. Cineva s-ar putea să dea peste ele şi să ia una. S-ar putea ca el să le dea cuiva, pentru a se distra pe seama reacţiilor altor femei la vederea iniţialelor. Am impresia că era genul ăsta de canalie. La revedere, domnişoara Fromsett, şi mulţumiri c-aţi discutat cu mine.

Am pornit spre uşă, dar pe drum m-am oprit şi-am întrebat-o:

— Cunoşti cumva numele jurnalistului de la ziarul local care i-a furnizat lui Brownwell toate aceste informaţii?

A clătinat din cap.

— Sau numele părinţilor doamnei Almore?

— Nici asta, dar aş putea eventual să-l aflu pentru dumneata. Aş fi încântată s-o fac.

— Cum ai să procedezi?

— Astfel de informaţii apar de obicei în ferpare, nu-i aşa? Sunt aproape sigură c-a existat un ferpar în ziarele din Los Angeles.

— Ce amabil din partea dumitale.

Mi-am mişcat un deget pe marginea biroului şi-am privit-o din profil. Avea un ten pal ca de fildeş, ochii superbi, şi un păr cât se poate de fin şi la fel de negru ca noaptea.

Mi-am continuat drumul şi-am ieşit din birou. Blonda de la tabloul telefonic mă privi plină de speranţe, iar

buzele ei mici şi roşii se deschiseră, aşteptând altă glumă.

Cum nu mai aveam însă nici o rezervă de glume, am ieşit din cameră.

20

În faţa casei lui Lavery nu se afla nici o maşină a poliţiei, nimeni nu bătea trotuarul şi, când am împins uşa de la intrare, n-am mai simţit mirosul de ţigară de foi sau de ţigară obişnuită. Soarele se îndepărtase de ferestre şi o muscă bâzâia încet deasupra unuia din paharele de whisky. M-am dus până în fundul încăperii şi m-am aplecat peste balustrada care ducea la parter. Nimic nu se mişcă în casa domnului Lavery. Nici un zgomot cu excepţia picăturilor ce se auzeau slab din baie şi care cădeau pe umărul unui mort.

M-am dus la telefon şi-am căutat numărul secţiei de poliţie în cartea de telefon. Am format numărul şi, în timp ce aşteptam, am scos micul revolver automat din buzunar şi l-am pus pe masă, alături de telefon.

O voce bărbătească spuse:

— Poliţia din Bay City, Smoot la telefon.

Am răspuns:

— Cineva a fost împuşcat la această adresă: Altair Street, numărul 623. Un om pe nume Lavery locuieşte acolo. E mort.

— Altair Street, numărul şase-doi-trei. Cine eşti dumneata?

— Mă numesc Marlowe.

— Eşti în casă?

— Da.

— Nu te atinge de absolut nimic.

Am închis telefonul, m-am aşezat pe sofa şi-am aşteptat.

Nu prea mult. Undeva departe urlă o sirenă şi sunetul ei creştea pe măsură ce se apropia. Cauciucurile gemură la o cotitură, urletul se stinse într-un hârâit metalic, redus apoi la tăcere, în timp ce cauciucurile gemură din nou în faţa casei. Poliţia din Bay City făcea economie la cauciucuri. Pe alee răsunară paşi şi m-am dus

la uşa de la intrare şi-am deschis-o.

Doi poliţai în uniformă dădură buzna în cameră. Erau de mărime obişnuită, cu acele faţa trecute prin multe şi cu ochi bănuitori. Unul din ei purta o garoafă sub şapcă, în spatele urechii drepte. Celălalt era mai în vârstă, puţin încăruntţit şi încruntat. Au rămas în picioare, privindu-mă plictisiţi, apoi cel mai în vârstă a spus scurt:

— În regulă, unde e?

— Jos, în camera de baie, în dosul perdelei de la duş.

— Eddie, stai cu el aici.

Păşi rapid prin cameră şi dispăru. Partenerul lui mă privi cu atenţie şi vorbi din colţul gurii:

— Nu te gândi să faci vreo prostie, amice.

M-am aşezat la loc pe sofa. Poliţaiul cercetă din ochi încăperea. De jos se auzeau zgomote, paşi ce se deplasau. Poliţaiul care rămăsese cu mine zări brusc arma de lângă telefon. Se repezi la ea cu un gest violent, ca un jucător de fotbal.

— Asta-i arma crimei? aproape că urlă la mine.

— Aşa îmi închipui. S-a tras cu ea.

— Aha! Se aplecă asupra armei, dezvelindu-şi colţii la mine şi puse mâna pe tocul pistolului. Desfăcu cu degetul încuietoarea şi apucă patul revolverului negru. Ce anume ai zis? mă repezi el.

— Că aşa îmi închipui.

— Asta-i perfect, rânji el. E într-adevăr perfect.

— Nu-i chiar aşa de perfect, am spus.

Se trase puţin în spate. Mă privi cu mare atenţie.

— De ce l-ai împuşcat? mârâi el.

— M-am tot întrebat şi eu.

— Aha, un şmecher.

— Hai să stăm jos şi să aşteptăm pe cei de la secţia criminală, am spus. Îmi rezerv apărarea.

— Nu face pe nebunul cu mine, zise el.

— Nu fac deloc pe nebunul. Dacă l-aş fi împuşcat, n-aş fi aici. N-aş fi chemat poliţia. N-aţi fi găsit arma. Nu te

chinui prea tare cu acest caz. N-ai să-l anchetezi mai mult de zece minute.

Păru jignit. Îşi scoase şapca şi garoafa căzu pe podea. Se aplecă şi o luă, apoi o suci între degete şi o aruncă în dosul grilajului din faţa căminului.

— N-ar trebui să faci asta, i-am spus. S-ar putea s-o ia drept un indiciu şi să-şi piardă o groază de timp cu ea.

— La dracu! Se aplecă peste paravan, apucă garoafa din nou şi o vârî în buzunar. Eşti la curent cu toate, nu-i aşa, amice?

Celălalt poliţai urcă scările cu o expresie gravă. Rămase în mijlocul încăperii, se uită la ceasul de mână, scrise ceva în carnet, apoi se uită afară pe fereastra din faţă, trăgând de-o parte jaluzele.

Poliţaiul care rămăsese cu mine spuse:

— Pot să merg să mă uit?

— Nu-ţi bate capul, Eddie. Nu-i de domeniul nostru. Ai chemat procurorul?

— Am crezut că secţia criminală se va ocupa de caz.

— Mda, e adevărat. Căpitanul Webber va lua în primire totul şi ştii că-i place să lucreze cum vrea el. Se uită la mine şi spuse: Dumneata eşti Marlowe?

I-am spus că mă numeam Marlowe.

— E mare şmecher. Cunoaşte toate problemele, spuse Eddie.

Celălalt poliţist mă privi distrat, se uită distrat şi la Eddie, zări arma pe masa cu telefonul şi se concentra asupra ei, fără să fie câtuşi de puţin distrat.

— Mda, aia e arma crimei, spuse Eddie. N-am atins-o.

Partenerul lui dădu din cap.

— Văd că poliţia nu-i prea grăbită azi. Cu ce te ocupi, domnule? Eşti prieten de-al lui?

Arătă cu degetul mare spre podea.

— L-am văzut ieri pentru prima oară în viaţa mea. Sunt un detectiv particular din Los Angeles.

— Aha.

Mă privi cu atenţie. Celălalt poliţai se uită la mine foarte bănuitor.

— Dumnezeule, asta înseamnă că totul are să fie complicat.

Era prima observaţie inteligentă pe care o făcuse. I-am rânjit afectuos.

Partenerul lui se uită din nou pe fereastra din faţă.

— Peste drum e casa lui Almore, Eddie, zise el.

Eddie i se alătură şi se uită şi el.

— Chiar aşa. Poţi să citeşti placa cu numele lui. Ascultă, tipul ăsta de la parter ar putea fi…

— Ţine-ţi gura! spuse colegul lui şi lăsă să cadă jaluzeaua.

Amândoi se întoarseră şi mă priviră posaci.

O maşină sosi pe stradă, se opri, o uşă se închise cu zgomot şi alţi paşi se auziră pe aleea de la intrare. Cel mai în vârstă dintre poliţai deschise uşa celor doi poliţişti în civil, dintre care unul îmi era cunoscut.

21

Cel care intră primul era mic de statură pentru un poliţist, un om de vârstă mijlocie, cu o faţă subţire şi cu o expresie de permanentă oboseală. Avea nasul ascuţit şi îndoit niţel într-o parte, ca şi cum cineva l-ar fi pocnit când conducea o anchetă. Pălăria lui albastră, plată, îi stătea solid pe cap şi pe dedesubt se vedea un păr alb ca zăpada. Purta un costum de un maron urât şi ţinea mâinile în buzunarele hainei, cu degetele mari afară.

Bărbatul din dosul lui era Degarmo, poliţaiul solid cu păr blond deschis, cu ochii de un albastru metalic şi cu o figură sălbatică şi ridată, căruia nu-i plăcuse faptul că mă aflasem în faţa casei doctorului Almore.

Cei doi poliţişti în uniformă se uitară la bărbatul mai scund şi îl salutară ducând mâna la şepci.

— Cadavrul e la subsol, căpitane Webber. A fost împuşcat de două ori după câteva rateuri, se pare. E mort de câtva timp. Acest tip se numeşte Marlowe. E un detectiv particular din Los Angeles. Nu l-am interogat mai mult.

— Foarte bine, zise Webber aspru. Avea o voce bănuitoare, îşi plimbă o privire bănuitoare asupra feţei mele şi dădu uşor din cap. Sunt căpitanul Webber, zise el. Iar acesta e locotenentul Degarmo. O să ne uităm la cadavru mai întâi.

Traversă camera. Degarmo se uită la mine de parcă nu m-ar fi văzut niciodată şi îl urmă. Coborâră la parter, însoţiţi de cel mai în vârstă dintre cei doi poliţişti. Poliţaiul numit Eddie schimbă cu mine câteva priviri.

— Casa asta e exact peste drum de locuinţa doctorului Almore, nu-i aşa? am spus.

Faţa lui îşi pierdu orice expresie. Nu c-ar fi avut mult de pierdut.

— Mda. Ei şi?

— Nimic, am răspuns.

Rămase tăcut. Vocile de dedesubt ne parveneau stins şi neclar. Poliţaiul trase cu urechea şi spuse pe un ton mai

prietenos:

— Mai ţii minte cazul ăla?

— Doar puţin.

— Au muşamalizat frumos afacerea, zise el şi râse. Au făcut-o ghem şi-au ascuns-o în fundul unui raft. Raftul de sus, din camera de baie. Acela unde nu poţi ajunge fără să te caţeri pe un scaun.

— Aşadar au muşamalizat-o. Mă întreb de ce.

Poliţaiul mă privi încruntat.

— Erau motive serioase la mijloc, amice. Să nu-ţi închipui că n-au fost. Cât de bine l-ai cunoscut pe acest Lavery?

— Nu prea bine.

— Îl ţineai sub observaţie?

— Mă ocupam niţel de el. L-ai cunoscut? am întrebat.

Poliţaiul numit Eddie clătină din cap.

— Nu. Nu ţin minte decât că un tip din această casă a găsit-o pe nevasta lui Almore în garaj în noaptea aceea.

— S-ar putea ca Lavery să nu fi fost aici pe atunci.

— De cât timp e aici? zise el.

— Nu ştiu.

— Cam de un an şi jumătate, zise poliţaiul gânditor. Ziarele din Los Angeles au pomenit ceva despre el?

— Doar un paragraf în secţia de *„Noutăţi din district”,* am răspuns, mai mult ca să mă aflu în treabă.

Se scărpina în ureche, apoi ascultă atent. Nişte paşi urcau scara. Faţa îi deveni inexpresivă, se îndepărtă de mine şi se îndreptă din spate.

Căpitanul Webber se grăbi să ajungă la telefon, făcu un număr, vorbi în aparat, apoi îndepărtă telefonul de la ureche şi se uită înapoi peste umăr.

— Cine-i procuror săptămâna asta, Al?

— Ed Garland, răspunse locotenentul voinic cu o voce impasibilă.

— Cheamă-l pe Ed Garland, spuse Webber la telefon. Spune-i să vină aici imediat. Şi spune-le celor de la

serviciul antropometric să se grăbească. Lăsă arma din mână şi latră tare: Cine s-a atins de arma asta?

— Eu, i-am răspuns.

Se apropie, calcând precar pe călcâie, ajunse în faţa mea şi mă împunse cu bărbia lui mică şi ascuţită. Ţinea delicat arma într-o batistă.

— Nu ştii că nu trebuie să atingi o armă aflată la locul crimei?

— Fireşte că ştiu. Dar când am luat-o în mână n-am ştiut c-a avut loc o crimă. N-am ştiut că arma a fost folosită. Zăcea pe scară şi-am crezut că a fost lăsată acolo.

— O poveste verosimilă, spuse Webber decepţionat. Dai deseori de astfel de lucruri în treburile dumitale?

— De ce fel de lucruri?

Continuă să mă privească fix şi nu-mi răspunse.

— Cum să fac să-ţi spun versiunea mea asupra evenimentelor? am zis.

Se cambra şi îmi arătă brusc toată ostilitatea.

— Ce-ar fi să răspunzi la întrebări aşa cum ţi le pun eu?

Nu i-am răspuns. Webber se întoarse brusc şi se adresă celor doi poliţişti în uniformă:

— Băieţi, vă puteţi întoarce la maşina voastră şi luaţi mai târziu legătura cu dispecerul.

Cei doi îl salutară şi ieşiră, închizând uşa încet până se înţepeni, şi atunci deveniră foarte nervoşi. Webber aşteptă până când maşina lor se îndepărtă. Apoi îşi aţinti din nou privirea lui tristă şi rea asupra mea.

— Vreau să-ţi văd actele de identitate, spuse el.

I-am înmânat portvizitul şi-a scormonit prin el. Degarmo s-a aşezat într-un fotoliu, şi-a încrucişat picioarele şi s-a uitat pierdut în tavan. Apoi a scos un chibrit din buzunar şi-a început să-i mestece partea de jos. Webber mi-a înapoiat portvizitul. L-am pus înapoi în buzunar.

— Oamenii din meseria dumitale ne cauzează o

groază de neplăceri, spuse el.

— Nu neapărat, am răspuns.

Îşi ridică vocea. Fusese destul de ridicată şi mai înainte.

— Am spus că ne cauzează o groază de neplăceri şi o groază de neplăceri e exact ce-am vrut să spun! Dar te asigur de un lucru. N-ai să cauzezi nici o neplăcere în Bay City!

Nu i-am răspuns. Împunse în aer cu degetul mare.

— Ai venit dintr-un mare oraş. Îţi închipui că eşti deştept şi îţi închipui că eşti dur. Nu-ţi face griji. Ştim cum să ne ocupăm de dumneata. Suntem un orăşel, dar suntem foarte bine organizaţi. Aici nu există intrigi politice. Lucrăm direct şi lucrăm rapid. Nu-ţi face griji în privinţa noastră, dom'le.

— Nu-mi fac griji, am răspuns. N-am de ce să-mi fac griji, încerc doar să câştig şi eu un dolar în mod cinstit.

— Şi nu încerca să faci pe şmecherul cu mine, zise Webber. Nu-mi place.

Degarmo îşi coborî ochii din tavan şi îşi îndoi un deget ca să-şi privească unghia. Vorbi cu un glas foarte plictisit:

— Ascultă, domnule căpitan, tipul de la parter se numeşte Lavery. E mort. L-am cunoscut puţin. Alerga după fuste.

— Ei şi? îl repezi Webber fără să-şi îndepărteze privirea de la mine.

— Întreaga punere în scenă indică prezenţa unei femei, zise Degarmo. Ştii cu ce se ocupă aceşti detectivi particulari. Cazuri de divorţ. Propun să-l vârâm în afacere în loc să încercăm să-l speriem.

— Dacă îl sperii, spuse Webber, aş dori s-o ştiu. Nu văd nici un semn că-i speriat.

Se apropie de fereastră şi ridică jaluzelele. Lumina se revărsă în odaie aproape orbitor după lunga perioadă de întuneric. Reveni călcând apăsat, mă împinse cu un deget subţire şi dur şi spuse:

— Vorbeşte.

— Lucrez pentru un om de afaceri din Los Angeles, am spus, care nu-şi poate îngădui să aibă o groază de publicitate neplăcută. D-asta m-a angajat. Acum o lună soţia lui a dispărut şi mai târziu clientul meu a primit o telegramă în care se spunea c-a plecat împreună cu Lavery. Lavery însă a negat. Clientul meu l-a crezut suficient pentru a intra la idee. Se pare că doamna e cam necugetată. S-ar fi putut să fi intrat în contact cu oameni dubioşi şi apoi în încurcături. Am venit aici ca să-l văd pe Lavery iar el a negat c-ar fi plecat cu ea. L-am crezut doar pe jumătate, iar mai târziu am primit o dovadă concludentă că fusese împreună cu ea la un hotel din San Bernadino în noaptea când se presupunea că ea a plecat de la cabana de pe munte unde stătea. Cu această informaţie la îndemână am venit să-l confrunt din nou pe Lavery. Nimeni n-a răspuns când am sunat şi uşa era întredeschisă. Am intrat, m-am uitat de jur-împrejur, am găsit arma şi-am cercetat casa. L-am găsit. Exact cum e acum.

— N-aveai nici un drept să cercetezi casa, zise Webber rece.

— Fireşte că nu, i-am dat eu dreptate. Dar nici nu aveam de gând să ratez această ocazie.

— Cum se numeşte cel pentru care lucrezi?

— Kingsley. I-am dat adresa din Beverly Hills. E directorul unei companii de cosmetice în Treloar Building, pe Clive Street. Gillerlain Company.

Webber se uită la Degarmo. Degarmo scrise ceva pe un plic. Webber citi mesajul, se uită la mine şi spuse:

— Şi altceva?

— M-am dus la cabana de pe munte unde stătuse soţia lui. Locul se numeşte Little Fawn Lake, lângă Puma Point, la vreo şaizeci de kilometri de San Bernadino, sus pe munte.

M-am uitat la Degarmo. Scria încet. S-a oprit o clipă şi mâna păru să-i atârne în aer ţeapănă, apoi o lăsă să cadă din nou pe plic şi îşi reluă scrisul. Am continuat:

— Cam acum o lună, soţia îngrijitorului de la cabana lui Kingsley, sus pe munte, s-a certat cu soţul, şi l-a abandonat, sau aşa a crezut toată lumea. Ieri a fost găsită înecată în lac.

Webber închise ochii şi se clătină pe călcâie. Apoi spuse destul de încet:

— De ce îmi spui toate astea? Vrei să insinuezi că există o legătură cu ce s-a întâmplat aici?

— Există o legătură în timp. Lavery a fost sus la cabană. Nu ştiu de nici o altă legătură, dar m-am gândit s-o menţionez pe asta.

Degarmo stătea foarte calm şi se uita la podea. Faţa i se contractase şi părea mai fioroasă ca niciodată. Webber spuse:

— Această femeie care s-a înecat… E vorba de-o sinucidere?

— Sinucidere sau crimă. A lăsat un bilet de adio. Femeia se numea Chess. Bill şi Muriel Chess, soţia lui.

— Nu vreau să fiu amestecat, se răsti Webber. Ne rezumăm la ce avem aici.

— Nu aveam nimic aici, am spus, uitându-mă la Degarmo. Am fost aici de două ori. Prima dată, am discutat cu Lavery şi n-am aflat nimic. A doua oară n-am mai discutat cu Lavery şi tot n-am aflat nimic.

— Am să-ţi pun o întrebare şi vreau un răspuns cinstit, zise Webber încet. Poate că n-ai să ai chef, dar dacă nu ţi-o pun acum, ţi-o voi pune mai târziu. Vreau să primesc, în orice caz, răspunsul. Ai cercetat casa şi-ai făcut-o, îmi închipui, destul de minuţios. Ai dat de ceva care să sugereze că soţia lui Kingsley ar fi putut fi aici?

— Nu-i o întrebare onestă, am răspuns, căci implică o concluzie din partea martorului.

— Vreau un răspuns, spuse el încruntat. Nu eşti la tribunal.

— Răspunsul este „da”. Am văzut haine de damă în dulapul de la parter care mi-au fost descrise ca fiind acelea purtate de doamna Kingsley la San Bernadino în noaptea

când l-a întâlnit pe Lavery acolo. Descrierea n-a fost cu totul exactă. Un taior alb şi negru, dar cu mult alb, o pălărie de pai cu o panglică alb şi negru.

Degarmo a bătut cu degetul în plicul pe cale îl ţinea în mână.

— Dumneata eşti un tip nemaipomenit atunci când lucrezi pentru un client. Asta înseamnă că femeia a fost aici când crima a fost comisă, fiind pe deasupra femeia cu care se presupune c-a fugit. Nu cred că va trebui să ne batem mult capul ca să găsim criminalul, domnule căpitan.

Webber mă aţintise cu o privire lipsită de expresie, cu excepţia unui aer bănuitor. Am recunoscut cu o mişcare a capului că Degarmo avea dreptate.

— Presupun că voi doi nu sunteţi nişte fraieri. Acele haine sunt făcute de comandă şi e uşor să le dai de urmă. V-am scutit să vă bateţi capul o oră, dându-vă aceste amănunte, poate chiar mai puţin decât ia o convorbire telefonică.

— Ce mai ai de spus? mă întrebă Webber calm.

Până să apuc să-i răspund, în faţa casei se opri o maşină, apoi o alta. Webber se îndreptă în grabă spre uşă şi o deschise, în odaie intrară trei oameni; unul cu păr tăiat scurt şi cârlionţat, altul masiv, ambii ţinând în mână truse negre de piele groasă. În dosul lor se afla un bărbat înalt şi subţire. Îmbrăcat într-un costum gri închis şi cu o cravată neagră. Avea ochii foarte vii şi o faţă prelungă.

Webber îi făcu semn cu degetul bărbatului cu păr cârlionţat şi îi spuse:

— Jos, în sala de baie, Busoni. Vreau cât mai multe amprente din toată casa, mai ales cele ce par a fi lăsate de-o femeie. Are să fie o treabă lungă.

— Am să mă ocup de toate, mârâi Busoni.

Împreună cu bărbatul masiv traversară odaia şi coborâră scările.

— Am un cadavru pentru dumneata, Garland, îi spuse Webber celui de-al treilea bărbat. Hai să coborâm ca să te uiţi la el. Ai chemat duba?

Bărbatul cu ochii vii dădu din cap cu o mişcare scurtă şi împreună cu Webber coborâră la parter în urma celorlalţi doi.

Degarmo puse de-o parte plicul şi creionul. Se uită la mine inexpresiv.

— Crezi c-ar trebui să pomenesc de conversaţia noastră de ieri, sau e o tranzacţie personală?

— N-ai decât să vorbeşti ce vrei. Avem datoria să păzim cetăţenii.

— Atunci vorbeşte dumneata. Aş dori să am amănunte despre cazul Almore.

Se înroşi uşor şi privirea îi deveni rea.

— Mi-ai spus că nu-l cunoşti pe Almore.

— Nu l-am cunoscut ieri şi nici n-am ştiut nimic despre el. De atunci însă am aflat că Lavery o cunoscuse pe doamna Almore, cea care s-a sinucis, că tot Lavery i-a descoperit cadavrul, şi că Lavery a fost bănuit cel puţin de-a fi încercat să-l şantajeze pe doctor, sau de-a fi în situaţia de a-l şantaja. De asemenea, dumneata şi colegul aţi fost interesaţi de faptul că locuinţa lui Almore e peste drum de această casă. Iar unul dintre voi a mai remarcat că afacerea a fost frumos muşamalizată, sau ceva în genul ăsta.

Degarmo spuse încet şi hotărât:

— Am să-l concediez pe idiotul ăsta. Trăncăneşte întruna. Nişte cretini!

— Atunci asta nu înseamnă nimic?

Îşi privi ţigara.

— Care „asta”?

— Presupunerea că Almore şi-a omorât soţia şi-a dispus de destulă influenţă pentru a aranja lucrurile.

Degarmo se sculă, se apropie de mine şi se aplecă înainte:

— Vrei să repeţi ce-ai spus? zise el încet.

Am repetat.

M-a lovit peste faţă cu dosul mâini. Capul îmi zvâcni

într-o parte. Îmi simţeam faţa umflată şi mare.

— Repetă, zise el încet.

Am repetat. Mâna lui mă lovi peste faţă din cealaltă direcţie.

— Repetă.

— Nici vorbă. Nu pentru a treia oară. S-ar putea ca de data asta să nu mă nimereşti.

Mi-am frecat bărbia.

Rămase aplecat spre mine, cu buzele întinse şi subţiri şi cu o lucire bestială în ochii lui foarte albaştri.

— De fiecare dată când vorbeşti aşa cu un poliţist, ştii la ce te aştepţi, zise el. Încearcă din nou şi n-am să folosesc doar dosul mâinii cu tine.

Mi-am muşcat buzele şi mi-am frecat bărbia.

— Dacă îţi vâri nasul în treburile noastre, ai să te trezeşti într-o fundătură, cu pisicile uitându-se la tine.

Nu i-am răspuns. Se îndepărtă şi îşi reluă locul, respirând din greu. Am încetat să-mi mai frec bărbia şi mi-am muşcat degetele încet, ca să mă eliberez de tensiunea din ele.

— Am să ţin minte, în ce ne priveşte pe amândoi.

22

Era aproape seara când m-am întors la Hollywood şi m-am dus la biroul meu. Clădirea se golise de oameni şi coridoarele erau tăcute. Uşile erau deschise şi femeile de serviciu trudeau cu aspiratoare, mături şi cârpe de şters praful.

Am descuiat uşa biroului meu şi-am ridicat un plic care se afla în faţa deschizăturii pentru scrisori din uşă, şi l-am pus pe birou fără să mă uit la el. Am împins în sus ferestrele şi m-am aplecat în afară, privind luminile aprinse devreme şi lucind bizar, mirosind aerul cald şi puţind a mâncarea ce venea de la ventilatorul cafenelei de alături.

Mi-am scos haina şi cravata, m-am aşezat la birou, am scos sticla din sertarul adânc şi mi-am oferit o băutură. N-a ajutat la nimic. Am mai băut una, cu acelaşi rezultat.

Între timp, Webber trebuie să-l fi văzut pe Kingsley. Înseamnă că se dăduse o alarmă generală în ce priveşte soţia lui, iar dacă nu se dăduse încă n-avea să întârzie mult. Lucrurile păreau foarte clare poliţiei. O afacere nesuferită între două persoane nesuferite, prea mult amor, prea multă băutură, prea multă intimitate, toate încheindu-se cu o ură sălbatică, un impuls criminal şi apoi moarte.

Mi s-a părut că acest raţionament e cam simplist.

Am luat plicul şi l-am deschis. Nu avea marcă. Înăuntru era o notă cu acest conţinut:

„Domnule Marlowe, Părinţii lui Florence Almore sunt doamna şi domnul Eustace Grayson, cu locuinţa actuală la Rossmore Arms, pe South Oxford Street, numărul 640.

Am verificat această informaţie sunând la numărul de telefon din carte. Cu stimă, Adrienne Fromsett”.

Un scris elegant, la fel de elegant ca şi mâna care îl scrisese. Am dat plicul de-o parte şi-am mai băut o duşcă. Am început să mă simt mai puţin fioros. Am împins lucrurile de pe birou. Mâinile îmi erau grele, fierbinţi şi stângace. Am tras o linie pe colţul biroului şi m-am uitat la

dâra lăsată. M-am uitat apoi la praful de pe deget şi l-am şters. M-am uitat la ceas. M-am uitat în gol.

Am împins sticla şi m-am dus la chiuvetă ca să clătesc paharul. Când am terminat, m-am spălat pe mâini şi mi-am turnat apa rece pe faţă, apoi m-am uitat în oglindă. Roşeaţa de pe obrazul stâng dispăruse, dar arăta puţin umflat. Nu prea tare, dar destul ca să mă enervez din nou. M-am pieptănat şi m-am uitat la firele cărunte. Ajunsesem să am o groază de fire cărunte. Faţa de sub chica de păr părea bolnavă. O faţă care nu mi-a plăcut deloc.

M-am întors la birou şi-am recitit nota domnişoarei Fromsett. Am netezind-o pe cristalul biroului, am mirosit-o, am continuat s-o netezesc, apoi am împăturit-o şi-am pus-o în buzunarul de la haină.

Am rămas foarte calm, ascultând liniştea crescândă a serii din dosul ferestrelor deschise. Apoi, foarte încet, m-am liniştit şi eu în deplin acord cu seara.

23

Clădirea Rossmore Arms era o masă lugubră de cărămizi roşu-închis, construită în jurul unei curţi enorme. Holul de la intrare era tăcut, plin de catifea şi conţinea o droaie de plante verzi în butoiaşe şi un canar plictisit într-o colivie cât un coteţ de câine; mirosea a praf stătut în mochetă, şi a parfum greţos de gardenii ofilite demult.

Soţii Grayson aveau un apartament în aripa nordică, la etajul cinci, în faţă. Stăteau împreună într-o cameră ce părea intenţionat demodată cu douăzeci de ani în urmă. Avea fotolii mari, cu perne adânci, clanţe de aramă în formă de ou, o oglindă enormă într-o ramă aurită, o măsuţă cu suprafaţa din marmură, vârâtă într-un colţ şi draperii de catifea grena la ferestre. Mirosea a tutun iar dincolo de acest miros am simţit pe cel al friptorii de miel şi cel de *broccoli*[8].

Soţia lui Grayson era o femeie plinuţă care odinioară ar fi putut avea ochi albaştri ca ai unui nou-născut. Acum se decoloraseră însă şi erau acoperiţi de ochelari şi puţin cam proeminenţi. Avea păr alb, cârlionţat. Stătea şi cârpea ciorapi, avea gleznele groase, încrucişate şi picioarele ajungeau cu greutate la podea; în poală ţinea un coş mare din răchită.

Grayson era un bărbat înalt, cam încovoiat de spate, cu o faţă gălbuie, umeri înalţi, sprâncene mari şi lipsit de bărbie. Partea superioară a feţei indica seriozitate. Partea inferioară îţi spunea doar la revedere. Purta ochelari şi citise nemulţumit şi nervos ziarul de seară. Îl căutasem în anuarul oraşului. Era contabil şi îşi arăta meseria la perfecţie. Avea chiar cerneală pe degete iar în buzunarul vestei deschise, se aflau patru creioane.

Îmi reciti cu atenţie cartea de vizită pentru a şaptea oară, mă măsura din cap până în picioare şi spuse încet:

— Ce doreşti să afli de la noi, domnule Marlowe?

— Mă interesează un tip pe nume Lavery. Fiica

---

8 Legumă verde din familia conopidei (n. tr.).

dumneavoastră a fost soţia doctorului Almore. Lavery e cel care a găsit-o în noaptea când… a murit.

Amândoi îşi ciuliră urechile, ca nişte câini de vânătoare, în clipa când am ezitat intenţionat să pronunţ ultimele cuvinte. Grayson se uită la soţia lui şi aceasta clătină din cap.

— N-avem chef să discutăm despre asta, răspunse Grayson prompt. E mult prea dureros pentru noi.

Am aşteptat o clipă şi am luat acelaşi aer lugubru ca şi ei. Apoi am spus:

— Vă înţeleg. Nu vreau să vă fac să suferiţi. Aş dori, totuşi, să intru în legătură cu cel pe care l-aţi angajat să cerceteze cazul.

Se uitară din nou unul la altul. De data asta, doamna Grayson nu mai dădu din cap. Grayson întrebă:

— De ce?

— Ar fi bine dacă v-aş relata o parte din povestea mea.

Le-am spus de ce fusesem angajat, fără să menţionez însă numele lui Kingsley. Le-am povestit incidentul cu Degarmo în faţa casei doctorului Almore, petrecut cu o zi mai înainte.

Deveniră din nou atenţi. Grayson spuse brusc:

— Vrei să-mi spui că erai necunoscut doctorului Almore, şi că deşi n-ai avut niciodată de-a face cu el a chemat totuşi poliţia doar fiindcă te aflai în faţa casei sale?

— Exact, am spus. Fusesem acolo cel puţin o oră. Adică, maşina mea fusese.

— Asta-i foarte ciudat, zise Grayson.

— Aş spune că-i un om foarte nervos, am răspuns. Iar Degarmo m-a întrebat dacă „familia ei”, adică dumneavoastră, părinţii, m-aţi angajat. Avea aerul că nu se prea simţea în siguranţă.

— Ce vrei să spui prin siguranţă?

Grayson nu a privit când a pus întrebarea. Şi-a aprins din nou pipa cu un gest lent, apoi a îndesat tutunul în

fundul ei cu un creion mare de metal şi a aprins-o din nou.

Am dat indiferent din umeri şi nu i-am răspuns. Mi-a aruncat o privire rapidă, apoi s-a uitat în altă parte. Doamna Grayson nici măcar nu mă privise, dar nările ei fremătau.

— De unde ştia cine eşti dumneata? mă întrebă Grayson deodată.

— A copiat numărul de înmatriculare, a chemat Auto Clubul apoi s-a uitat în anuarul oraşului să vadă cine sunt. Eu unul aşa aş fi procedat şi l-am urmărit prin fereastră făcând exact aceleaşi gesturi.

— Aşadar, poliţia lucrează pentru el, spuse Grayson.

— Nu neapărat. Dacă însă au comis o greşeală prima oară, nu vor să fie descoperită acum.

— Greşeală!

Aproape că râse strident.

— Înţeleg, am spus. Subiectul e puţin penibil, dar puţin aer proaspăt are să ne ajute. Aţi fost întotdeauna convinşi că Almore a ucis-o, nu-i aşa? De asta aţi angajat un detectiv.

Doamna Grayson îşi ridică brusc privirea, apoi lăsă capul în jos şi împături o altă pereche de ciorapi. Grayson nu spuse nimic.

— Aţi avut cumva vreo dovadă sau a fost doar faptul că-l uraţi pe Almore? am întrebat.

— Au existat dovezi, răspunse Grayson cu amărăciune şi cu o voce mai limpede, de parcă s-ar fi hotărât totuşi, să discute despre caz. Trebuie să fi existat. Ni s-a spus că existau. Dar nu le-am aflat niciodată. Poliţia s-a ocupat să muşamalizeze totul.

— Am auzit că l-au arestat pe detectiv şi l-au băgat la închisoare pentru că a condus în stare de ebrietate.

— Ce-ai auzit e exact.

— Dar nu v-a spus niciodată ce dovezi avea?

— Nu.

— Nu-mi place treaba asta, am spus. Am impresia că

tipul pe care l-aţi angajat nu se hotărâse ca să facă: să vă furnizeze informaţiile sau să le ţină pentru a-l şantaja pe doctor.

Grayson se uită din nou la soţia lui. Aceasta spuse calm:

— Domnul Talley nu mi-a lăsat această impresie. Dar nu poţi să fii niciodată sigur, nu-i aşa?

— Aşadar, îl cheamă Talley. Asta era unul din lucrurile pe care speram să mi le spuneţi.

— Care erau celelalte lucruri? întrebă Grayson.

— Cum pot să dau de Talley şi ce v-a determinat să aveţi bănuieli. Trebuie să fi fost ceva, căci altminteri nu l-aţi fi angajat pe Talley fără să vă poată dovedi că şi el avea îndoieli.

Grayson zâmbi subţire şi delicat. Îşi duse un deget la bărbie şi o frecă cu un deget lung şi îngălbenit de tutun.

— Droguri, spuse doamna Grayson.

— În sensul strict al cuvântului, spuse Grayson, ca şi cum cuvântul i-ar fi indicat libertatea de-a vorbi. Almore era, şi rămâne, un doctor care prescrie droguri. Fiica noastră ne-a lămurit în privinţa asta. Almore a fost furios.

— Ce vreţi să spuneţi printr-un doctor de droguri domnule Grayson?

— Vreau să spun un doctor a cărui practică se bazează mai ales pe oameni care trăiesc pe lama de cuţit a crizei de nervi, ca rezultat al beţiei şi al unei vieţi destrăbălate. Oameni cărora trebuie să li se dea droguri şi sedative tot timpul. Soseşte însă clipa când un doctor cu principii etice refuză să-i mai trateze şi-i trimite la o clinică. Dar nu doctorul Almore. Astfel de doctori au să continue să prescrie droguri atât timp cât banii curg, cât pacienţii rămân în viaţă şi destul de conştienţi, chiar dacă în timpul tratamentului, bărbaţii sau femeile, devin sclavii drogului. O practică foarte bănoasă, spuse el pe un ton moralizator, şi, bănuiesc, şi primejdioasă pentru doctor.

— Nu mă îndoiesc deloc, am spus. E o groază de bani în această practică. Cunoaşteţi pe cineva numit Candy?

— Nu. Dar ştim cine a fost. Florence l-a bănuit a fi sursa narcoticelor lui Almore.

— Posibil, am răspuns. Probabil că nu dorea să dea prea multe reţete pe numele lui. L-aţi cunoscut pe Lavery?

— Nu l-am văzut niciodată. Ştiam însă cine era.

— V-a trecut vreodată prin minte că Lavery s-ar fi putut să-l şantajeze pe doctorul Almore?

Era o idee nouă pentru el. Îşi trecu mâna prin creştetul capului, apoi pe faţă şi o lăsă în sfârşit pe genunchiul osos. Clătină din cap.

— Nu. De ce ar trebui s-o ştim?

— A fost primul care a descoperit cadavrul. Ceea ce l-a izbit pe Talley trebuie să-i fi sărit în ochi şi lui Lavery.

— E Lavery un astfel de om?

— N-am idee. N-are o sursă de venit vizibilă şi nici serviciu. Se învârte peste tot, mai ales după femei.

— E o posibilitate, spuse Grayson. Astfel de lucruri pot fi făcute foarte discret. Zâmbi trist: Am dat peste astfel de lucruri în meseria mea. Împrumuturi fără acoperire, a căror scadenţă a trecut demult. Investiţii aparent fără bază, făcute de oameni de la care nu te-ai aştepta la investiţii fără acoperire. Datorii serioase care ar fi trebuit să fie trecute la capitolul pierderilor şi n-au fost trecute din frica de-a nu atrage atenţia fiscului. Oh, da, astfel de lucruri se pot aranja cu uşurinţă.

M-am uitat la doamna Grayson. Mâinile ei nu încetaseră o clipă să lucreze: terminase de cârpit şase perechi de ciorapi. Labele lungi şi osoase ale picioarelor lui Grayson uzau repede ciorapii.

— Ce s-a întâmplat cu Talley? I s-a înscenat un proces fără motiv?

— Nu cred că există cea mai mică îndoială în această privinţă. Soţia lui era foarte decepţionată. A spus că i s-a dat să bea o băutură cu droguri când se afla într-un bar împreună cu un poliţist. A spus că o maşină a poliţiei îl aştepta, vizavi de bar, ca să pornească maşina şi că la ieşirea din bar, a fost ridicat pe loc. A mai spus că la

închisoare n-a fost anchetat decât foarte superficial.

— Asta nu înseamnă mare lucru. Talley i-a spus aceste lucruri soţiei sale când a fost arestat. Era de aşteptat să-i spună aşa ceva.

— Îmi vine greu să cred că poliţia e coruptă, zise Grayson. Dar astfel de lucruri se întâmplă şi o ştim cu toţii.

— Dacă au comis o greşeala neintenţionată în anchetarea morţii fiicei dumneavoastră, n-ar fi fost încântaţi la gândul că Talley i-ar fi putut da de gol, am spus. Mulţi dintre ei şi-ar putea pierde slujba. Dacă au crezut că Talley nu urmărea decât un şantaj, atunci n-aveau să-şi bată prea mult capul cu felul în care l-au arestat. Unde e Talley acum? Important la urma urmei e să aflăm dacă a existat o dovadă serioasă, dacă a avut-o sau era pe cale s-o aibă, şi mai ales să aflăm ce căuta.

— Nu ştim unde se află, zise Grayson. A primit o pedeapsă de şase luni care a expirat însă de mult.

— Ce se întâmplă cu soţia lui?

Grayson se uită la nevastă-sa care spuse scurt:

— Westmore Street, numărul 1618, în Bay City. Eustace şi cu mine i-am trimis nişte bani. O duce greu…

Am notat adresa, m-am aplecat pe scaun şi am spus:

— Cineva l-a împuşcat pe Lavery azi-dimineaţă în camera de baie.

Mâinile plinuţe ale doamnei Grayson se opriră pe marginea coşului de cusut. Grayson rămase cu gura căscată. Înghiţi în sec încet, ca în prezenţa morţilor. Greu de găsit o mişcare mai lentă decât cea cu care îşi duse din nou pipa la gură.

— Fireşte, e greu să-ţi închipui… zise el şi lăsă fraza neterminată deocamdată, în timp ce sufla un nor de fum mic şi palid, adaugă;… că doctorul Almore ar avea ceva de-a face cu asta.

— Sunt tentat să cred că are de-a face, am spus. Hotărât, locuieşte la o mică distanţă de locul crimei. Poliţia crede că soţia clientului meu l-a împuşcat. Au dovezi solide împotriva ei când au să dea de ea. Dar dacă Almore are

sau nu de-a face cu acest caz, atunci legătura va trebui să iasă din ancheta asupra morţii fiicei dumneavoastră. Iată de ce încerc să descopăr ceva în acest caz.

— Un om care a comis deja o crimă nu va ezita decât douăzeci şi cinci la sută ca să mai comită una, spuse Grayson.

Vorbea ca şi cum ar fi reflectat mult la asta.

— Poate că da. Care ar fi motivul presupus al primei crime?

— Florence era nechibzuită, spuse el trist. O fată nechibzuită şi dificilă. Era cheltuitoare şi extravagantă, făcându-şi tot timpul noi prieteni dubioşi, trăncănind prea mult şi prea tare şi purtându-se în general prosteşte. O astfel de soţie poate fi foarte primejdioasă pentru un om ca Albert S. Almore. Dar nu cred că acesta a fost motivul principal, nu-i aşa, Lettie?

Se uită la soţie care, însă, nu-i întoarse privirea. Doamna înfipse un ac într-un ghem rotund de lână şi rămase tăcută. Grayson oftă şi continuă:

— Suntem tentaţi să credem că doctorul avea o legătură cu infirmiera de la biroul lui şi că Florence l-a ameninţat cu un scandal public. Nu-şi putea îngădui aşa ceva, nu credeţi? Un scandal poate duce uşor la un altul.

— Cum a comis crima? am întrebat.

— Cu morfină, fireşte. Era expert în administrarea ei. Iar când ea a intrat într-o comă avansată, a dus-o în garaj şi-a dat drumul la motorul maşinii. Ştii că nu s-a făcut autopsie. Iar dacă s-ar fi făcut, putea admite că i-a făcut o injecţie în noaptea aceea.

Am dat din cap iar el s-a aplecat satisfăcut, trecându-şi mâna pe faţă şi lăsând-o apoi să cadă pe genunchiul osos. Părea să fi studiat şi acest gest destul de bine.

M-am uitat la ei. Doi oameni în vârstă, stând acolo liniştiţi dar tot mai plini de ură, la un an şi jumătate după accident. Le-ar fi plăcut dacă Almore l-ar fi ucis pe Lavery. Ar fi fost încântaţi. I-ar fi făcut să se simtă bine.

După o pauză am spus:

— Credeţi multe din aceste lucruri pentru că aşa doriţi. Există însă întotdeauna posibilitatea ca fiica dumneavoastră să se fi sinucis şi că muşamalizarea a avut drept scop să-l apere pe Candy şi tripoul lui, iar pe de altă parte să prevină o anchetare a lui Almore în cadrul unei şedinţe publice.

— Prostii, spuse Grayson furios. El a omorât-o, nici vorbă. Florence era în pat, dormea.

— N-a veţi de unde să ştiţi acest lucru. S-ar fi putut ca să fi luat drogul chiar ea. În acel caz, efectul drogului n-avea să dureze. E cu putinţă să se fi trezit la miezul nopţii, să se fi privit în oglindă şi să fi văzut diavoli arătând-o cu degetul. Astfel de lucruri se întâmplă.

— Cred că ai reţinut ce trebuia, spuse Grayson.

M-am sculat în picioare. Le-am mulţumit la amândoi, m-am îndreptat spre uşă, apoi am spus:

— Ce altceva aţi mai făcut după arestarea lui Talley?

— Am intrat în legătură cu un procuror numit Leach, bombăni Grayson. N-am realizat nimic. N-a găsit nimic care să justifice o acţiune a lui. N-a fost nici măcar interesat de ipoteza cu drogurile. Tripoul lui Candy a fost însă închis cam la o lună după aceea. S-ar putea să fi fost rezultatul acestei vizite.

— N-a fost altceva decât o manevră a poliţiei din Bay City. O să daţi de Candy în altă parte, dacă ştiţi unde să căutaţi. Cu tot echipamentul tripoului intact.

Am pornit spre uşă din nou iar Grayson se urni din fotoliu şi mă urmă. Faţa lui gălbuie se înroşise.

— N-am vrut să te insult, spuse el. N-ar trebui să ne chinuim gândindu-ne la asta tot timpul.

— Cred c-aţi fost amândoi foarte răbdători, am spus. A mai fost şi altcineva vârât în această afacere care n-a fost pomenit pe nume?

Clătină din cap şi se uită înapoi la soţie. Mâinile îi rămăseseră nemişcate, ţinând un ciorap pe ciuperca de cîrpit. Îşi ţinea capul lăsat într-o parte. Avea aerul că ascultă ceva, dar nu pe noi.

— Aşa cum mi s-a relatat incidentul, infirmiera de la cabinetul doctorului a pus-o la pat pe doamna Almore în acea noapte. E aceeaşi persoană cu care se bănuieşte că doctorul avea o legătură sentimentală?

— Stai o clipă, zise doamna Grayson brusc. N-am văzut-o niciodată. Dar avea un nume frumos. Lasă-mă să mă gândesc o clipă.

Am lăsat-o să se gândească o clipă.

— Mildred şi nu mai ţin minte celălalt nume, spuse ea şi îşi închise brusc gura.

Am respirat adânc.

— S-ar putea ca numele să fie Mildred Haviland, doamnă Grayson?

Zâmbi încântată şi dădu din cap.

— Fireşte, Mildred Haviland. Mai ţii minte, Eustace?

Eustace nu mai ţinea minte. Ne privi ca un cal care a nimerit într-un alt grajd. Deschise uşa şi spuse:

— Ce importanţă mai are?

— Aţi spus că Talley era un om mic de statură? am persistat eu. Sunteţi siguri că nu era o matahală violentă, cu apucături arogante?

— Oh, nu, zise doamna Grayson. Domnul Talley e un om de statură potrivită, de o vârstă mijlocie, cu păr şaten şi cu o voce foarte calmă. Are un fel de expresie îngrijorată. Vreau să spun, arată de parcă ar fi avut-o întotdeauna.

— Se pare c-a avut nevoie de ea, am zis.

Grayson îmi întinse o mână osoasă pe care i-am strâns-o. Am avut sentimentul că dau mâna cu o bară.

— Dacă pui mâna pe el, spuse şi-şi muşcă cu furie pipa, vino să ne vezi şi-o să te plătim pentru munca făcută. Vreau să spun, dacă pui mâna pe Almore.

I-am răspuns că ştiam la cine se referea, dar că n-aveam să-i cer nici un ban.

M-am întors pe coridorul liniştit. Liftul funcţiona fără ajutorul cuiva şi avea pe jos o mochetă de un roşu închis.

Mirosea a oameni bătrâni, ca trei văduve care beau ceai.

24

Casa de pe Westmore Street era un bungalow mic de lemn, în dosul unei case mai mari. Nu se vedea nici un număr pe casa mică, dar cea din faţă avea zugrăvit pe ea numărul 1618 alături de uşă şi o lumină discretă în dosul anunţului. O alee de ciment strâmtă ducea pe sub ferestre la casa din spate. Locuinţa avea o verandă mică, cu un scaun pe ea. Am păşit pe verandă şi-am sunat la sonerie.

N-a răsunat în adâncurile casei. În dosul plasei de la intrare, uşa era deschisă iar înăuntru nu se vedea nici o lumină. O voce arţăgoasă spuse din beznă:

— Ce e?

M-am adresat întunericului.

— Domnul Talley e acasă?

Vocea deveni indiferentă şi fără inflexiuni.

— Cine-l caută?

— Un prieten.

Femeia din beznă scoase un sunet vag care ar fi putut semăna cu un râs. Sau poate doar înghiţise în sec.

— Foarte bine, zise ea. Asta cât mai e?

— Nu-i o notă de plată, doamnă Talley. Sunteţi doamna Talley, bănuiesc?

— Pleacă de-aici şi lasă-mă în pace, spuse vocea. Domnul Talley nu-i acasă. N-a mai fost de mult acasă. N-are să mai fie acasă.

Mi-am vârât nasul în plasa de la intrare şi-am încercat să privesc în cameră. Am văzut conturul vag al mobilierului. Din direcţia de unde venise vocea am întrezărit silueta unei sofale. O femeie era întinsă pe ea. Părea că stă pe spate şi se uită la tavan. Era complet nemişcată.

— Sunt bolnavă, spuse vocea. Am avut destule necazuri. Pleacă de-aici şi lasă-mă în pace.

— Tocmai am terminat de discutat cu soţii Grayson, am spus.

Urmă o scurtă tăcere, dar nici o mişcare, apoi un suspin.

— Nu-i cunosc.

M-am sprijinit de rama uşii cu plasă şi m-am uitat înapoi pe aleea strâmtă spre stradă. Peste drum se afla o maşină cu luminile de parcare aprinse. Mai erau şi alte maşini parcate pe stradă. Am spus:

— Ba da, îi cunoaşteţi, doamnă Talley. Lucrez pentru ei. Încă speră. Dar dumneata? Dumneata nu vrei să te alegi cu nimic?

— Vreau să fiu lăsată în pace, strigă vocea.

— Am nevoie de informaţii, am spus. Şi-am să le obţin. În mod liniştit, dacă pot. Sau făcând tapaj, dacă nu se poate în mod liniştit.

— Un alt copoi, nu-i aşa?

— Ştii că nu sunt copoi, doamnă Talley. Soţii Grayson n-ar fi discutat cu un copoi. Dă-le un telefon şi întreabă-i.

— Nu-i cunosc, răspunse vocea. Iar dacă i-aş cunoaşte, n-am telefon. Cară-te, copoiule. Sunt bolnavă. Sunt bolnavă de-o lună.

— Mă numesc Marlowe. Philip Marlowe. Sunt un detectiv particular din Los Angeles şi am vorbit cu soţii Grayson. Am găsit ceva, dar trebuie să vorbesc cu soţul dumitale.

Femeia de pe sofa râse stins şi sunetul aproape că nu ajunse până la mine.

— Ai găsit ceva. Mi se pare o arie cunoscută. Îţi jur! Ai găsit ceva! George Talley găsise şi el ceva… odinioară.

— Poate găsi din nou dacă ştie cum să-şi joace cărţile.

— Dacă asta trebuie să facă, atunci nu-ţi mai bate capul cu el.

M-am sprijinit de rama uşii şi m-am scărpinat în barbă. Pe stradă, cineva făcu un semn cu o lanternă. Nu

ştiu de ce. Lanterna se aprinse din nou. Părea să fie lângă maşina mea.

Conturul pal al feţei de pe sofa se mişcă şi dispăru. În locul lui apăru părul. Femeia se întorsese cu faţa la perete.

— Sunt obosită, spuse ea, cu o voce înăbuşită căci se adresa peretelui. Sunt groaznic de obosită. Întinde-o, dom'le. Fii bun şi întinde-o!

— Pot să vă ajut cu nişte bani?

— Nu simţi mirosul de ţigări de foi?

Am tras aer adânc în piept. N-am simţit nici un miros de ţigări de foi.

— Nu.

— Au fost aici. Au fost aici două ore. Dumnezeule, cât sunt de obosită de toate astea. Lasă-mă în pace!

— Ascultă, doamnă Talley…

Se întoarse pe sofa şi conturul vag al feţei apăru din nou. Aproape că-i puteam vedea ochii.

— Nu mă bate la cap, spuse ea. Nu te cunosc. Nu vreau să te cunosc. N-am ce să-ţi spun. Chiar dacă aş avea tot nu ţi-aş spune. Locuiesc aici, dom'le, dacă asta se poate numi o locuinţă, în orice caz, e tot ce mi-a rămas. Vreau să am puţină linişte şi să mă odihnesc. Aşa că întinde-o şi lasă-mă în pace.

— Îngăduiţi-mi să intru. Putem discuta situaţia. Sunt convins că pot să vă dovedesc…

Se întoarse brusc pe sofa şi îşi puse picioarele pe podea. Vocea îi deveni mânioasă.

— Dacă nu te cari, am să încep să urlu. Chiar acum! Acum!

— Am înţeles, am spus grăbit. Am să vă las cartea mea de vizită între uşi. Ca să nu uitaţi cine sunt. S-ar putea să vă răzgândiţi.

Am scos cartea de vizită şi-am vârât-o în crăpătura dintre uşi.

— Atunci, vă doresc noapte bună, doamnă Talley.

Nu mi-a răspuns. Ochii ei mă priveau din cameră, vag

strălucitori în întuneric. Am coborât de pe verandă şi-am apucat-o pe aleea strâmtă, spre stradă.

Vizavi, motorul torcea lin în maşina cu luminile de parcare aprinse. Motoarele torceau lin în mii de maşini, pe mii de străzi, pretutindeni.

M-am suit în Chyslerul meu şi-am pornit maşina.

25

Westmore era o stradă care mergea de la nord la sud în partea proastă a oraşului. M-am îndreptat spre nord. La primul colţ, am trecut hurducăind peste nişte şine de cale ferată abandonate şi am ajuns pe o stradă cu terenuri pline de fier vechi. În dosul gardurilor de lemn, scheletele dezmembrate ale unor maşini vechi zăceau în poziţii groteşti, ca un câmp de luptă modern. În lumina lunii, maldărele de părţi de maşini ruginite păreau enorme. Maldăre ce se înălţau până sus, cu poteci între ele.

În oglinda retrovizoare apărură faruri. Apoi crescură. Am apăsat pe accelerator, am scos cheile din buzunar şi am deschis buzunarul maşinii. Am scos dinăuntru un revolver calibrul 38 şi l-am pus alături, lângă picior.

Dincolo de terenul cu fier vechi se afla o fabrică de cărămizi. Coşul mort al cuptorului înalt domina maidanul. Grămezi de cărămizi întunecate, o clădire joasă de lemn cu o firmă pe ea, totul pustiu, nici o mişcare, nici o lumină.

Maşina din urma mea se apropie. Urletul înăbuşit al unei sirene sfâşie tăcerea nopţii. Sunetul se răspândi până la periferia unui teren de golf neglijat, se întinse spre răsărit şi apus peste fabrica de cărămizi. Am accelerat din nou, dar era inutil. Maşina din urmă înainta foarte repede şi farul uriaş şi colorat de pe acoperiş lumina brusc şi orbitor drumul.

Maşina mă ajunse şi încercă să-mi taie drumul. Am frânat brusc Chryslerul, am trecut în dosul maşinii poliţiei şi am descris un semicerc, la câţiva centimetri de cealaltă maşină. Am ambreiat în direcţia opusă. În dosul meu am auzit huruitul brutal al schimbărilor de viteză, scrâşnetul unui motor înfuriat, în timp ce farul roşu se rotea şi mătura cu lumina lui curtea vastă a fabricii de cărămizi.

Era inutil. Erau din nou în urma mea şi se apropiau rapid. Nu mi-a venit nici o idee cum să scap de acolo. Doream să ajung într-un loc unde erau case, şi oameni care să iasă şi să privească şi poate să-şi amintească mai

târziu.

N-am reuşit. Maşina poliţiei mă ajunse din urmă şi o voce aspră răcni:

— Trage la marginea drumului dacă nu vrei să fii împuşcat!

Am tras la marginea drumului şi-am pus frâna de mână. Am vârât revolverul la loc în buzunarul maşinii şi l-am închis. Maşina poliţiei se opri brusc înaintea aripii din stânga maşinii mele. Un tip gras se dădu jos răcnind:

— Ce, nu mai recunoşti sirena poliţiei? Dă-te jos din maşină!

M-am dat jos şi am rămas în picioare în lumina lunii. Grasul avea o armă în mână.

— Arată-mi permisul de conducere! zbieră el cu o voce ascuţită ca lama unui cuţit.

Am scos permisul de conducere şi i l-am înmânat. Celălalt poliţai din maşina se strecură afară din spatele volanului, se apropie de mine şi îmi luă permisul. Îl lumină cu lanterna şi îl citi:

— Îl cheamă Marlowe, zise el. Culmea, tipul e detectiv particular. Ce părere ai, Cooney?

— A, da? spuse Cooney. Atunci cred că n-am să am nevoie de asta. Îşi vârî arma în toc şi îl încuie. Cred că mă pot ocupa uşor de el. Cred că sunt în stare.

— Mergea cu optzeci şi cinci pe oră. A băut, nici vorbă.

— Vezi dacă miroase a băutură, zise Cooney.

Celălalt poliţai se aplecă înainte cu un rânjet politicos.

— Aş dori să-ţi miros răsuflarea, privatule.

L-am lăsat să-mi miroasă răsuflarea.

— Păi, zise el înţelept, nu-i chiar beat mort. Trebuie s-o recunosc.

— E o noapte răcoroasă pentru vară. Oferă-i băiatului o băutură, Dobbs.

— Bună idee, zise Dobbs. Se îndreptă spre maşina lor

şi se întoarse cu o sticlă de un sfert de litru de whisky. O ridică în aer. Era plină pe trei sferturi. Nimeni nu bea serios pe aici. Îmi întinse sticla. Cu omagiile noastre, amice.

— Să zicem că n-am chef să beau, am răspuns.

— Să nu zici asta! răcni Cooney. Am putea crede că ai chef să fii tăbăcit bine.

Am luat sticla, am deşurubat dopul şi-am mirosit-o. Lichidul dinăuntru mirosea a whisky. Doar whisky.

— Nu vă puteţi folosi de manevra asta tot timpul, am spus.

— E opt şi douăzeci şi şapte de minute. Notează asta, Dobbs.

Dobbs se duse la maşina lor şi scrise ceva în foaia de raport. Am ridicat sticla şi i-am spus lui Cooney:

— Insişti să beau asta?

— Nu. Poate c-ai vrea să-ţi dansez din buric.

Am ridicat sticla, mi-am blocat gâtlejul şi mi-am umplut gura cu whisky. Cooney se repezi şi îmi dădu un pumn în stomac. Am scuipat whiskyul şi m-am aplecat cu respiraţia tăiată. Am dat drumul la sticlă.

M-am aplecat s-o iau şi-am văzut genunchiul mare al lui Cooney ridicându-se în faţa mea. M-am ferit, m-am îndreptat din spate şi l-am pocnit în nas cu toată puterea de care dispuneam. Mâna stângă îi acoperi faţa, scoase un urlet şi mâna dreaptă i se repezi la tocul pistolului. Dobbs se repezi la mine din cealaltă parte şi făcu o mişcare scurtă cu braţul. Bâta lui mă lovi din spate peste genunchiul stâng, piciorul îmi paraliză şi m-am prăbuşit la pământ, scrâşnind din dinţi şi scuipând whisky.

Cooney îşi luă mâna de pe faţa însângerată.

— Dumnezeule! strigă el cu o voce groasă şi oribilă. Sânge! Îmi curge sânge!

Răcni dement şi se pregăti să-mi tragă una cu piciorul.

M-am rostogolit destul ca să nu mă lovească decât în

umăr. M-a durut destul de rău şi acolo. Dobbs se vârî între noi şi spuse:

— Ajunge, Charley. Hai să nu exagerăm…

Cooney făcu trei paşi înapoi, bălăbănindu-se, se aşeză pe scara maşinii poliţiei şi îşi luă capul în mâini. Bâjbâi după o batistă şi se şterse atent pe faţă.

— Doar un minut, spuse el prin batistă. Doar un minut, amice. Doar un minut şi-atât…

— Calmează-te, spuse Dobbs. Ajunge. Nu încurca lucrurile.

Balansa bâta încet pe lângă picior. Cooney se sculă de pe scara maşinii şi înainta împleticindu-se. Dobbs întinse mâna şi îl împinse înapoi cu un gest blând. Cooney încercă să-i îndepărteze mâna.

— Vreau sânge, mârâi el. Vreau neapărat să văd mult sânge!

— Nici vorbă, răspunse Dobbs tăios, Calmează-te. Am obţinut ce doream.

Cooney se întoarse şi se îndreptă spre cealaltă parte a maşinii lor. Se sprijini de maşină, bombănind prin batistă. Dobbs îmi spuse:

— În picioare, amice.

M-am sculat şi mi-am frecat dosul genunchiului. Nervul din picior zvâcnea ca o maimuţă nebună;

— Intră în maşină, zise Dobbs. În maşina noastră.

M-am dus şi m-am suit în maşina poliţiei.

— Condu cealaltă maşină, Charley, zise Dobbs.

— Am s-o fac ferfeniţă! răcni Cooney.

Dobbs ridică sticla de whisky de pe jos, o aruncă peste gard şi se strecură alături de mine în maşină. Apăsă pe accelerator.

— Asta are să te coste. N-ar fi trebuit să-l loveşti.

— Şi de ce nu?

— E un om cumsecade, zise Dobbs. Puţin cam violent.

— Dar n-are haz, am răspuns. N-are deloc haz.

— Păstrează asta pentru tine. Maşina poliţiei începu

să se mişte. Ai să-i răneşti amorul propriu.

Cooney se trânti în Chryslerul meu, porni motorul şi ambreie de parcă ar fi dorit să distrugă maşina. Dobbs ocoli uşor maşina mea şi o luă spre nord de-a lungul curţii fabricii de cărămizi.

— Are să-ţi placă noua noastră închisoare, zise el.

— Pe ce motiv sunt arestat?

Reflectă o clipă, conducând uşor maşina c-o mână şi uitându-se în oglinda retrovizoare să se asigure că Cooney ne urma.

— Exces de viteză. Opunere la arest. A.B.R. Cum spunem noi, adică „a băut rău”.

— Ce se întâmplă cu lovitura în stomac, piciorul tras în umăr, faptul c-am fost silit să beau alcool sub ameninţarea cu bătaia, apoi ameninţat cu o armă şi lovit c-o bâtă în timp ce eram dezarmat? Nu poţi să foloseşti nimic din astea în raport?

— Nu-ţi bate capul, zise el plictisit. Nu-ţi închipui că asta a fost ideea mea de-a mă distra?

— Am crezut c-au curăţat oraşul, am spus. Am crezut că s-au îngrijit ca oamenii cumsecade să se poată plimba noaptea fără să poarte o vestă împotriva gloanţelor.

— S-a mai curăţat, dar nu-l vor nici prea curat. Asta ar putea îndepărta afacerile necinstite.

— Nu pomeni de asta, i-am răspuns. Rişti să-ţi pierzi cartea de membru în sindicatul poliţiei.

— Să-i ia dracu, spuse el şi râse. În două săptămâni intru în armată.

Întreaga întâmplare se încheiase pentru el. Nu însemna nimic. A luat-o drept ceva normal. Nici măcar nu-i părea rău.

26

Locul cu celule era aproape nou. Zidurile de oţel, ca şi uşa vopsite într-un gri de crucişător, erau pline de urme proaspete de tutun mestecat, ce desfigura ici şi colo aspectul nou al stabilimentului. Becul de deasupra era vârât în tavan şi apărat de un panou de sticlă groasă şi givrată. De o parte a celulei se aflau două paturi suprapuse, şi un tip sforăia în cel de deasupra, învelit într-o pătură cenuşiu-închisă. Întrucât dormea la o oră atât de devreme şi nu puţea a whisky, ca şi alegerea patului de deasupra pentru a nu-mi fi în cale, m-au făcut să cred că aveam de-a face cu un client închis acolo demult.

M-am aşezat pe patul de dedesubt. Mă cercetaseră de arme, dar nu-mi goliseră buzunarele. Am scos o ţigară şi mi-am frecat umflătura fierbinte din dosul genunchiului. Durerea radie până la gleznă. Whiskyul pe care îl scuipasem pe faţa hainei mirosea a stătut. Am ridicat haina şi-am suflat fum de tutun în ea. Fumul pluti în jurul pătratului de sticlă luminată din tavan, închisoarea părea foarte tăcută. O femeie urlă undeva, foarte departe, în altă aripă a închisorii. Locul unde mă aflam era tăcut ca o biserică.

Femeia continuă să urle, indiferent unde se găsea. Urletul ei avea un sunet ascuţit, subţire, ireal, ca urletul coioţilor la lumina lunii, deşi îi lipsea nota de bocet a coioţilor. După o vreme, urletul încetă.

Între timp, am fumat două ţigări şi-am pus mucurile în mica toaletă din colţ. Omul din patul de deasupra continuă să sforăie. Nu-i puteam vedea decât părul uleios ce-i ieşea de sub pătură. Dormea pe burtă. Dormea dus. Era grozav.

M-am aşezat din nou pe pat. Era făcut din nişte plăci de oţel, acoperite de o saltea subţire şi tare. Două cearceafuri de un cenuşiu închis stăteau împăturite frumos pe el. Ce închisoare nostimă! Se afla la etajul al doisprezecelea al noii primării. Era o primărie foarte

nostimă. Bay City era un oraş foarte nostim. Oamenii de acolo aveau această impresie. Dacă aş fi locuit şi eu acolo, aş fi crezut şi eu la fel. M-aş fi uitat la golful albastru şi splendid, la faleză, la clubul de yacht, la străzile liniştite, la casele vechi, melancolice, sub pomi, la casele noi cu peluze de un verde viu, cu garduri de plasă şi cu puieţi în faţa aleii de la garaj. Cunoşteam o fată care locuia pe Strada 25. Era o stradă nostimă. Era o fată nostimă. Îi plăcea Bay City.

Nu s-ar fi gândit niciodată la mahalalele de negri şi de mexicani care se întindeau la sud de jalnicele regiuni ale traficului feroviar interurban. Şi nici la bombele de prin port, la sud de faleză, la sălile de dans oribile şi puţind a sudoare de pe marginea şoselei, la localurile unde se fuma marijuana, la feţele înguste şi şirete ce spionau pe deasupra ziarelor în holurile mult prea liniştite ale hotelurilor, la hoţii de buzunare, escrocii, puşlamalele, derbedeii care atacau beţivii, la peştii şi cocotele masculine de pe promenada pavată cu lemn.

M-am apropiat de uşă. Vizavi nu se vedea nici o mişcare. Luminile de pe coridor ardeau slab iar celulele erau învăluite în tăcere. Afacerile de la închisoare mergeau foarte prost.

M-am uitat la ceas. Nouă şi cincizeci şi patru de minute. Venise vremea să merg acasă, să-mi pun papucii şi să joc o partidă de şah. Venise vremea să beau ceva rece şi să fumez o pipă calmă şi îndelungată. Venise vremea să stau cu picioarele în sus şi să nu mă gândesc la nimic. Venise vremea să încep să casc peste revista pe care o citeam. Venise vremea să fiu o fiinţă omenească, un proprietar de casă, un om care nu avea altceva de făcut decât să se odihnească, să respire aerul nopţii şi să-şi liniştească creierii pentru a doua zi.

Un bărbat într-o uniformă gri-albastră de închisoare înainta pe coridorul dintre celule, citind numerele de pe uşi. Se opri în faţa celulei mele, descuie uşa şi mă privi dur, cu expresia pe care sunt convinşi că trebuie s-o poarte veşnic, veşnic, veşnic. Sunt poliţai, frate, sunt dur, ai grijă

ce faci, frate, sau te tăbăcesc de-ai să te târăşti pe mâini şi pe genunchi, frate, aşa că dă-i drumul şi spune-ne adevărul, frate, hai, să nu uităm că suntem brutali, că suntem poliţai şi că facem ce vrem cu golani ca tine.

— Afară! spuse el.

Am ieşit din celulă, iar el a încuiat-o la loc, mi-a făcut semn cu degetul mare să-l urmez şi-am pornit-o spre o uşă lată de oţel pe care a descuiat-o, de care am trecut, pe care a încuiat-o la loc, în timp ce cheile scoteau un clinchet plăcut de inelul de oţel. După o vreme, am intrat printr-o altă uşă de oţel, vopsită să pară de lemn pe dinafară şi într-un gri de crucişător pe dinăuntru.

Degarmo stătea la birou, discutând cu sergentul de gardă. Îşi întoarse spre mine ochii lui de un albastru metalic şi spuse:

— Cum o duci?

— Bine.

— Cum îţi place închisoarea noastră?

— Îmi place mult.

— Căpitanul Webber vrea să-ţi vorbească.

— Mi-ar face plăcere.

— Nu ştii şi alte cuvinte în afară de „plăcere”?

— Nu acum. Şi nu aici.

— Şchiopătezi puţin. Te-ai împiedicat de ceva?

— Mda. M-am împiedicat de-o bâtă de poliţist. A sărit şi m-a lovit în dosul genunchiului stâng.

— Ce păcat, zise Degarmo inexpresiv. Ia-ţi lucrurile de la biroul de primire.

— Le-am luat, căci nu le-am dat niciodată.

— Atunci e bine.

— Fireşte, am spus. E bine.

Sergentul de serviciu îşi înălţă capul cu păr des şi încâlcit şi ne privi lung.

— Ar trebui să vezi năsucul lui Cooney. Dacă vrei să vezi ceva plăcut. I s-a întins pe faţa ca marmelada pe pâine.

— Ce s-a întâmplat? zise Degarmo distrat. A fost într-o încăierare?

— N-am de unde să ştiu, răspunse sergentul de serviciu. Poate că a fost aceeaşi bâtă care a sărit şi l-a pocnit şi pe el.

— Pentru un sergent de serviciu trăncăneşti prea mult, spuse Degarmo.

— Un sergent de serviciu trăncăneşte întotdeauna prea mult, la dracu! spuse sergentul de serviciu. D-asta nu-i locotenent în secţia de crime.

— Vezi cum suntem noi aici? zise Degarmo. O familie mare şi fericită.

— Cu zâmbete mari pe faţă, zise sergentul de serviciu, cu braţele larg deschise în semn de bun-venit şi cu câte un bolovan în fiecare mână.

Degarmo îmi făcu semn cu capul şi-am ieşit din încăpere.

27

Căpitanul Webber îşi împinse peste birou nasul ascuţit şi strâmb spre mine şi spuse:

— Ia loc.

Am luat loc în fotoliul de lemn cu spătar rotund şi mi-am mutat piciorul stâng de la marginea tăioasă a scaunului. Era un birou larg, ordonat, într-un colţ al clădirii. Degarmo stătea la capătul biroului cu picioarele încrucişate, frecându-şi călcâiul şi uitându-se pe fereastră.

— Ţi-ai făcut cu mâna dumitale, continuă Webber. Mergeai cu optzeci şi cinci pe oră într-o zonă rezidenţială şi-ai încercat să te sustragi poliţiei care ţi-a semnalat cu sirena şi cu farul să te opreşti. Ai folosit un limbaj insultător şi-ai lovit un poliţist în faţă.

N-am spus nimic. Webber luă un chibrit de pe birou, îl rupse în două şi aruncă bucăţelele peste umăr.

— Sau mint, ca de obicei? mă întrebă el.

— N-am citit raportul poliţiei, am răspuns. Mergeam probabil cu optzeci şi cinci pe oră într-o zonă rezidenţială sau, oricum, în oraş. Maşina poliţiei era parcată în faţa unei case pe care o vizitasem. M-a urmărit când am plecat şi n-am ştiut pe atunci că era o maşină a poliţiei. N-avea nici un motiv întemeiat să mă urmărească şi nu mi-a plăcut manevra lor. Am condus mai repede, dar n-am încercat decât să ajung într-o parte mai bine luminată a oraşului.

Degarmo îşi mută privirea ca să se uite Ia mine fix, posomorât şi inexpresiv. Webber scrâşni din dinţi nerăbdător. Spuse:

— După ce ţi-ai dat seama că era o maşină a poliţiei, ai făcut stânga împrejur în mijlocul străzii şi-ai încercat din nou să scapi. E adevărat?

— E adevărat, am spus. Va trebui să vorbim foarte cinstit pentru a explica ce s-a petrecut.

— Nu mă tem de o discuţie scurtă şi onestă, spuse Webber. Am obiceiul să mă specializez în astfel de discuţii deschise.

— Poliţaii care m-au arestat erau parcaţi în faţa casei unde locuieşte soţia lui George Talley. Erau acolo încă dinaintea sosirii mele. George Talley e un fost detectiv particular din oraş. Voiam să-l văd. Degarmo ştie de ce voiam să-l văd.

Degarmo scoase un chibrit din buzunar şi începu să-i sugă liniştit capul. Dădu afirmativ din cap, fără să-şi schimbe expresia. Webber nu-l privi.

— Eşti un om prost Degarmo, am spus. Tot ce faci e prostesc şi făcut prosteşte. Când te-ai legat de mine ieri în faţa casei lui Almore ai făcut pe nebunul când nu exista nici un motiv să faci pe nebunul. M-ai făcut să fiu curios când nu exista nimic să mă facă să fiu curios. A trebuit să faci şi aluzii ca să-mi arăţi cum îmi puteam satisface curiozitatea dacă asta devenea un lucru important. Pentru a-ţi apăra prietenii n-aveai decât să-ţi ţii gura până când acţionam. N-aş fi acţionat de loc, şi ai fi fost scutit de aceste neplăceri.

— Ce dracu are asta de-a face cu faptul c-ai fost arestat la numărul 1200 pe Westmore Street? zise Webber.

— Are de-a face cu cazul Almore, am răspuns. George Talley s-a ocupat de cazul Almore, până când a fost arestat şi acuzat că era beat la volan.

— Păi eu nu m-am ocupat niciodată de cazul Almore! se răsti Webber. Şi nici nu ştiu care l-a înjunghiat primul pe Iuliu Cezar. Vino la obiect, te rog.

— Vin la obiect. Degarmo cunoaşte cazul Almore şi nu-i place să discute despre el. Până şi băieţii din maşina poliţiei ştiu de el. Cooney şi Dobbs n-au nici un motiv să mă urmărească, afară de cazul că o vizitasem pe soţia unui om care se ocupase de cazul Almore. Nu mergeam cu optzeci şi cinci de kilometri pe oră când a început să mă urmărească. Am încercat să scap de ei pentru că mi-a trecut prin minte că aveau să mă bată fiindcă fusesem la Talley acasă. Degarmo m-a făcut să mă gândesc la asta…

Webber se uită brusc la Degarmo. Ochii duri şi

albaştri ai lui Degarmo se uitau la peretele din faţa lui.

— Şi nu l-am lovit pe Cooney peste nas, am spus, decât după ce m-a forţat să beau whisky iar apoi m-a pocnit în stomac în timp ce-l beam, ca să se verse pe haină şi să miros a băutură. Asta nu-i prima oară când auzi de manevra lor, nu-i aşa?

Webber rupse un alt chibrit. Se lăsă pe spate şi se uită la încheieturile mici şi încordate ale mâinilor. Apoi îl privi din nou pe Degramo şi spuse:

— Dac-ai să ajungi vreodată şeful poliţiei, poate mă ţii şi pe mine la curent cu ce faci.

— La naiba, detectivul ăsta nu s-a ales decât cu câteva zgârieturi. Am glumit un pic cu el. Dacă nu ştie să aprecieze o glumă…

— Tu le-ai spus lui Cooney şi Dobbs să meargă acolo? întrebă Webber.

— Păi, da, e adevărat, zise Degarmo. Nu văd de ce trebuie să ne batem capul cu aceşti tipi curioşi care vin aici ca să răscolească gunoiul, să-şi justifice ocupaţia şi să escrocheze doi fraieri bătrâni de o groază de bani. Tipii de genul ăsta merită o lecţie bună.

— Asta-i deci părerea ta? întrebă Webber.

— Asta-i părerea mea! răspunse Degarmo.

— Mă întreb de ce-au nevoie oamenii ca tine, zise Webber. În acest moment cred că ai nevoie de puţin aer curat. Vrei să iei puţin aer curat, locotenente?

Degarmo deschise gura încet.

— Vreţi să spuneţi să mă car?

Webber se aplecă înainte şi bărbia lui ascuţită şi mică păru să taie aerul ca pupa unui crucişător.

— Vrei să fii aşa de amabil?

Degarmo se sculă lent, cu pete roşii în obraji. Îşi lăsă o mână grea pe birou şi se uită la Webber. Urmă un moment de tăcere încordată. Spuse:

— În regulă, domnule căpitan. Dar vă înşelaţi…

Webber nu-i răspunse. Degarmo se îndreptă spre uşă

şi ieşi.

Webber aşteptă ca uşa să se închidă înainte de-a vorbi din nou.

— Pretinzi că poţi să faci legătura între afacerea Almore de acum un an şi jumătate şi împuşcarea lui Lavery la el acasă, azi? Ori e doar un paravan de minciuni fiindcă ştii foarte bine că soţia lui Kingsley l-a împuşcat pe Lavery?

— Cazul a fost legat de Lavery încă dinainte de-a fi împuşcat. Într-un fel cam ciudat, poate doar superficial. Dar destul ca să te pună pe gânduri.

— Am studiat acest caz ceva mai serios decât îţi închipui, spuse Webber cu răceală. N-am avut niciodată nimic de-a face direct cu moartea soţiei lui Almore şi nici măcar nu eram şeful detectivilor pe vremea aceea. Dacă nu l-ai cunoscut pe Almore mai înainte de ieri dimineaţă, sunt convins c-ai auzit multe despre el de atunci.

I-am povestit exact tot ce auzisem atât de la domnişoara Fromsett cât şi de la soţii Grayson.

— Atunci crezi că Lavery s-ar fi putut să-l fi şantajat pe doctorul Almore? mă întrebă el când am încheiat. Şi că treaba asta e legată de moartea lui?

— Nu-i decât o posibilitate. Nu mi-aş face meseria dacă aş ignora-o. Legăturile care există, dacă există, între Lavery şi Almore, s-ar putea să fi fost adânci şi primejdioase, sau simple relaţii, sau chiar şi mai puţin. Din câte ştiu sigur, e cu putinţă să nu-şi fi adresat cuvântul niciodată. Dar dacă n-a existat nimic ciudat în cazul Almore, de ce să fii atât de brutal cu cineva care arată interes faţă de el? S-ar putea să fie doar o coincidenţă că George Talley a fost arestat pentru beţie la volan tocmai când începuse să se ocupe de caz. S-ar putea să fie doar o coincidenţă că Almore a chemat un poliţai pentru că m-am uitat îndelung la casa lui şi că Lavery a fost împuşcat mai înainte să am şansa să discut din nou cu el. Dar nu-i o coincidenţă că cei doi poliţişti supravegheau casa lui Talley astă-seară, dispuşi şi capabili să-mi producă neplăceri dacă

mă duceam acolo.

— Cred că ai dreptate, spuse Webber. N-am terminat anchetarea acelui incident. Vrei să faci o plângere?

— Viaţa-i prea scurtă ca să scriu plângeri împotriva poliţiştilor.

S-a crispat puţin.

— Atunci să uităm ce s-a întâmplat şi să trecem totul pe seama unei lecţii, spuse el. Şi, din câte am înţeles, nici măcar n-ai fost acuzat oficial, aşa că eşti liber să pleci când vrei. În locul tău, l-aş lăsa pe căpitanul Webber să se ocupe de cazul Lavery şi de orice legătură, fie ea cât de îndepărtată, pe care ar putea s-o aibă cu cazul Almore.

— Ca şi de orice legătură, fie ea cât de îndepărtată, pe care s-ar putea s-o aibă cu o femeie numită Muriel Chess, care a fost găsită ieri înecată într-un lac de munte lângă Puma Point?

— Crezi că există o astfel de legătură? întrebă el şi ridică din sprâncene.

— S-ar putea să n-o cunoşti sub numele de Muriel Chess. Presupunând c-ai cunoscut-o, s-ar fi putut s-o fi întâlnit sub numele de Mildred Haviland, fosta infirmieră a doctorului Almore. Cea care a dus-o la culcare pe doamna Almore în noaptea când a fost găsită moartă în garaj şi care, presupunând că au existat dovezi compromiţătoare, ar fi fost în măsură să le ştie şi să fie mituită ori forţată să plece din oraş curând după eveniment.

Webber luă două chibrituri şi le rupse. Ochii lui mici şi tăioşi erau aţintiţi asupra mea.

— În acel moment, am continuat, dai de o coincidenţă fundamentală, singura pe care sunt dispus s-o recunosc în această afacere. Mildred Haviland a întâlnit un om numit Bill Chess la un bar din Riverside şi, pentru motive cunoscute doar de ea, s-a căsătorit cu el şi s-a dus să trăiască împreună la Little Fawn Lake. Iar Little Fawn Lake e proprietatea unui om a cărui nevastă fusese intimă cu Lavery, cel care a descoperit cadavrul doamnei Almore. Asta-i, după mine, o coincidenţă adevărată. Nu poate fi

nimic altceva, ci doar o coincidenţă de bază, fundamentală. Tot restul decurge din ea.

Webber se sculă de la birou, se apropie de vasul cu apă rece şi bău două pahare. Strânse în mână paharul de carton, îl făcu ghemotoc şi-l aruncă într-un coş maron de metal de sub rezervorul cu apă rece. Se apropie de fereastră şi rămase în picioare, uitându-se la golf. Asta avea loc mai înainte de măsurile de camuflaj şi în golful cu iahturi se vedeau o mulţime de lumini.

Se înapoie încet la birou şi îşi reluă locul. Începu să se scarpine în nas. Era pe cale să ia o hotărâre. Vorbi lent:

— Nu văd ce sens are să faci legătura între ceva care s-a petrecut acum şi o întâmplare de acum un an şi jumătate.

— În regulă, atunci, am spus. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Trebuie să plec.

— Te doare rău piciorul? mă întrebă el când m-am aplecat să-l frec.

— Destul de rău, dar are să-mi treacă.

— Activitatea poliţiei, spuse el aproape blând, ridică mari probleme. Seamănă mult cu politica. Are nevoie de oameni cu cele mai înalte principii, dar nu oferă nimic care să atragă astfel de oameni. Aşa că trebuie să lucrăm cu cei pe care îi găsim şi avem tot felul de necazuri.

— Ştiu asta, i-am răspuns. Am ştiut-o întotdeauna. Nu port ranchiună nimănui. Noapte bună, căpitane Webber.

— Stai o clipă, spuse el. Ia loc o clipă. Dacă vrei să vâri şi afacerea Almore în moartea lui Lavery, hai să punem cărţile pe masă şi să vedem ce-avem.

— Era vremea ca cineva să facă asta, am spus, şi m-am aşezat din nou.

28

— **Î**mi închipui că unii oameni cred că suntem nişte şnapani, spuse Webber calm. Presupun că-şi închipuie că dacă cineva îşi omoară soţia, mă caută la telefon şi-mi spune: „Salut, căpitane, am un cadavru în camera de toate zilele şi îmi stă în cale. Şi mai am şi cinci sute de dolari la îndemână”. Iar eu îi răspund: „Perfect. Stai pe loc până vin c-o pătură.”

— Nu-i chiar aşa de rău, am răspuns.

— Ce voiai să discuţi cu Talley când te-ai dus aseară să-l vezi?

— Ştia ceva în legătură cu moartea lui Florence Almore. Părinţii ei l-au angajat ca să continue investigaţia, deşi el nu le-a spus niciodată ce anume ştia.

— Şi-ai crezut c-are să-ţi spună ţie? mă întrebă Webber sarcastic.

— Merita în orice caz să încerc.

— Este de asemenea posibil să te fi purtat brutal cu Degarmo fiindcă şi el s-a purtat brutal cu tine.

— S-ar putea să fie oarecum adevărat.

— Talley era un şantajist de mâna a doua, spuse Webber dispreţuitor. A încercat asta de mai multe ori. Orice mijloc de-a ne scăpa de el era justificat. Aşa c-am să-ţi spun eu ce ştia. Avea un pantof de seară pe care îl luase din piciorul lui Florence Almore.

— Un pantof de seară?

Zâmbi discret.

— Exact, un pantof de seară. Era un pantof de seară verde, de catifea, cu mici pietre preţioase pe toc. Era făcut de comandă de către un tip din Hollywood, specializat în pantofi de scenă şi alte lucruri de genul ăsta. Întreabă-mă de ce era important pantoful.

— De ce era important pantoful, domnule căpitan?

— Florence avea două perechi, identice comandate în acelaşi timp. Se pare că nu-i ceva neobişnuit. În cazul când

un pantof se strică sau un beţiv te calcă pe picior… Se opri şi zâmbi vag. Se pare că o pereche n-a fost purtată niciodată.

— Cred c-am început să-mi dau seama despre ce e vorba, am răspuns.

Se aplecă pe spate şi bătu în braţele fotoliului. Aştepta.

— Aleea care duce de la intrarea laterală a casei la garaj e din beton nefinisat, am spus. Foarte nefinisat. Să presupunem că Florence n-a intrat în casă pe picioarele ei, ci a fost dusă pe sus. Şi să mai presupunem că cel care a dus-o pe sus i-a pus pantofii în picioare şi-a folosit unul care n-a fost purtat niciodată.

— Ei şi?

— Şi să mai presupunem că Talley a observat asta în timp ce Lavery telefona doctorului care era plecat să-şi facă vizitele. Aşa c-a luat pantoful nepurtat, considerându-l o dovadă că Florence Almore a fost asasinată.

Webber dădu afirmativ din cap.

— Ar fi constituit o dovadă dacă l-ar fi lăsat pe loc ca să-l găsească poliţia. După ce l-a luat, era doar o dovadă ca Talley era o canalie.

— S-a făcut o analiză a monoxidului de carbon din sângele ei?

Îşi puse mâinile pe birou şi le privi.

— Da. Şi-a fost monoxid de carbon. De asemenea, poliţiştii care au anchetat cazul s-au declarat mulţumiţi de aparenţe. N-a existat nici un semn de violenţă. S-au declarat mulţumiţi că doctorul Almore nu-şi omorâse soţia. Poate că s-au înşelat. Am sentimentul că ancheta a fost cam superficială.

— Cine a condus ancheta?

— Cred că ştii răspunsul la întrebare.

— Când a sosit poliţia nimeni n-a băgat de seamă că lipsea un pantof?

— Când a sosit poliţia nu lipsea nici un pantof.

Trebuie să-ţi aminteşti că doctorul Almore se întorsese acasă, ca urmare a telefonului dat de Lavery, mai înainte de sosirea poliţiei. Tot ce ştim despre pantoful lipsă e de la Talley. S-ar fi putut să fi luat pantoful nepurtat din casă. Uşa laterală nu era încuiată. Servitoarele dormeau. Obiecţia la această presupunere e că n-avea de unde să ştie că există un pantof nepurtat pe care să-l ia. Îl cred totuşi capabil de-aşa ceva. Era un ticălos şiret şi băgăcios. Dar mi-e greu să-l acuz că ştia tot.

Am rămas uitându-ne unul la altul şi reflectând la cele spuse.

— Afară de cazul, spuse Webber încet, că acea infirmieră a lui Almore a fost complice cu Talley în planul de-al şantaja pe doctor. E posibil. Există lucruri care pledează în favoarea acestei teorii. Există însă şi mai multe împotriva ei. Ce te face să afirmi că femeia care s-a înecat în lacul de pe munte ar fi această infirmieră?

— Două motive, fiecare neconvingător dacă e luat separat, dar extrem de convingătoare împreună. Un tip brutal care arată şi se comportă ca Degarmo a mers acolo acum câteva săptămâni ca să arate o poză a lui Mildred Haviland care semăna cu Muriel Chess. Avea părul diferit, ca şi sprâncenele, dar exista o asemănare destul de mare. Nimeni nu i-a dat prea mult ajutor, îşi spunea De Soto şi-a afirmat că-i un poliţist din Los Angeles. Nu există nici un poliţist la Los Angeles numit De Soto. Când Muriel Chess a auzit de asta, a părut speriată. C-avem de-a face cu Degarmo e uşor de stabilit. Cel de-al doilea motiv e un lănţuc de gleznă făcut din aur, cu o inimioară pe el, găsit ascuns într-o cutie cu zahăr pudră în cabina lui Bill Chess. A fost găsit după moartea lui Muriel Chess, după ce soţul ei a fost arestat. Pe spatele inimioarei era gravat: *„Al, lui Mildred. 28 iunie, 1938. Cu toată dragostea”.*

— S-ar putea să fie un alt Al şi o altă Muriel, spuse Webber.

— Nu eşti convins de asta, domnule căpitan.

Se aplecă înainte şi făcu o gaură în aer cu degetul

mare.

— Ce-ţi propui să dovedeşti cu toate astea, în fond?

— Îmi propun să dovedesc că soţia lui Kingsley nu l-a împuşcat pe Lavery. Că moartea lui e legată de cazul Almore. Şi de Mildred Haviland. Şi, posibil, de doctorul Almore. Vreau să dovedesc că soţia lui Kingsley a dispărut din cauză că s-a întâmplat ceva care a speriat-o îngrozitor şi că s-ar putea să aibă sau nu informaţii culpabile, dar că n-a omorât pe nimeni. Dacă reuşesc să dovedesc asta, mi s-au promis cinci sute de dolari. Cred că e legal să încerc.

— Fireşte că e, spuse Webber şi dădu din cap. Şi sunt omul care are să te ajute, dacă găsesc un motiv ca s-o fac. N-am dat încă de doamna Kingsley, dar n-a trecut prea mult timp. Însă nu te pot ajuta să dai vina pe unul din băieţii mei.

— Te-am auzit spunându-i Al lui Degarmo. Eu însă mă gândeam la Almore. Îl cheamă Albert.

Webber se uită la degetul mare.

— N-a fost niciodată căsătorit cu ea, răspunse el calm. Degarmo a fost. Pot să te încredinţez că i-a făcut zile fripte. Unele din lucrurile rele pe care le face se datoresc căsătoriei cu ea.

N-am spus un cuvânt. După o clipă am zis:

— Încep să înţeleg lucruri de a căror existenţă n-am ştiut. Ce fel de femeie era?

— Deşteaptă, abilă şi depravată. Ştia cum să se poarte cu bărbaţii. Ştia cum să-şi facă toanele cu ei. Degarmo e în stare să te omoare dacă spui ceva urât despre ea chiar şi acum. Femeia a divorţat, dar amorul nu s-a terminat pentru el.

— Degarmo ştie c-a murit?

Webber rămase liniştit multă vreme înainte de a-mi răspunde.

— Degarmo n-a pomenit nimic de asta. Dar ce avea să facă dacă era aceeaşi femeie?

— Dar n-a găsit-o el în lacul de pe munte, din câte ştiu.

M-am sculat şi m-am aplecat peste biroul lui.

— Ascultă, domnule căpitan, nu glumeşti cu mine, nu-i aşa?

— Nu. Câtuşi de puţin. Aşa sunt unii bărbaţi, şi unele femei reuşesc să-şi facă mendrele cu ei. Dacă îţi închipui că Degarmo s-a dus sus la lac ca s-o caute fiindcă voia să-i facă rău, atunci să ştii că baţi câmpii.

— Nu m-am gândit la asta. Ar fi fost cu putinţă cu condiţia ca Degarmo să fi cunoscut regiunea foarte bine. Criminalul cunoştea regiunea bine.

— Ţine aceste lucruri între noi, zise el. Aş dori să rămână confidenţiale.

Am dat din cap, dar nu i-am promis. I-am spus noapte bună şi-am plecat. M-a urmărit cu privirea când am ieşit din cameră. Părea jignit şi trist.

Chryslerul se afla în parcajul poliţiei alături de clădire, cu cheia în contact şi cu aripile intacte. Cooney nu-şi ţinuse promisiunea. Am plecat înapoi la Hollywood şi m-am dus la apartamentul meu din blocul Bristol. Era târziu, aproape de miezul nopţii.

Holul verde şi ivoriu era tăcut, cu excepţia unui telefon care suna într-una din odăi. Suna insistent şi tot mai tare în timp ce mă apropiam de uşă. Am descuiat. Era telefonul meu.

Am traversat camera în beznă până la telefonul care se afla pe marginea biroului de stejar de lângă perete. Trebuie să fi sunat de cel puţin zece ori până să apuc să răspund.

Am ridicat receptorul şi-am răspuns. La telefon era Derace Kingsley.

Vocea îi părea încordată, fragilă şi obosită.

— Pentru numele lui Dumnezeu, unde dracu ai fost? se răsti el. Încerc de ore să dau de dumneata.

— În regulă. Sunt aici. Ce s-a întâmplat?

— Mi-a telefonat.

Am strâns telefonul în mână, am tras aer în piept şi l-am lăsat să iasă foarte încet.

— Continuaţi, am spus.

— Nu sunt departe de dumneata. Am să fiu acolo în cinci sau şase minute. Pregăteşte-te de plecare. Apoi închise telefonul.

Am rămas pe loc cu telefonul în aer la jumătatea distanţei dintre ureche şi aparat. Apoi l-am pus la loc foarte încet şi m-am uitat la mâna care îl ţinuse. Era încă deschisă, dar ţeapănă, ca şi cum ar fi ţinut încă aparatul.

29

La miezul nopţii am auzit o bătaie discretă în uşă. M-am dus şi-am deschis. Kingsley părea mare cât un cal, îmbrăcat într-un palton bej de sport; în jurul gâtului avea un fular verde şi galben, vârât sub gulerul ridicat neglijent. Purta trasă peste frunte, o pălărie maron închis, de sub borul căreia ochii lui semănau cu ai unui animal bolnav.

Domnişoara Fromsett îl întovărăşea. Purta pantaloni, sandale şi un palton verde-închis. Era fără pălărie şi părul ei avea un luciu bizar. În urechi îi atârnau cercei făcuţi dintr-o pereche de mici gardenii artificiale, una peste alta, câte două în fiecare ureche. *„Gillerlain regal, Şampania Parfumurilor”* pătrunse în cameră o dată cu ea.

Am închis uşa şi le-am făcut semn să ia loc. Am spus:

— O băutură are s-ajute probabil.

Domnişoara Fromsett se aşeză într-un fotoliu. Îşi încrucişa picioarele şi se uită după ţigări. Găsi una şi o aprinse cu o mişcare largă şi pretenţioasă, apoi zâmbi trist unui colţ din tavan.

Kingsley rămase nemişcat în mijlocul odăii încercând să-şi muşte bărbia. M-am dus în bucătărioară şi-am amestecat trei băuturi. Le-am adus în cameră şi le-am dat. Am luat-o pe-a mea lângă masa de şah.

— Ce-ai mai făcut şi ce-ai păţit la picior? întrebă Kingsley.

— M-a buşit un poliţai. Un cadou al Secţiei de Poliţie din Bay City. E un tratament pe care ţi-l servesc regulat acolo. Cât despre unde am fost… am fost la închisoare pentru condus în stare de ebrietate. Şi după expresia de pe faţa dumneavoastră, cred c-am să mă întorc acolo în curând.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, mă repezi el. N-am nici cea mai vagă idee. Nu-i momentul să glumim.

— Perfect. Să lăsăm gluma. Ce-aţi auzit, şi unde se află?

Se aşeză pe scaun cu paharul în mână; îşi încorda

degetele de la mâna dreaptă, apoi o vârî în palton. O scoase ţinând în ea un plic, un plic lung.

— Va trebui să-i duci asta, spuse el. Cinci sute de dolari. Voia mai mult, dar n-am reuşit să strâng decât atât. Am încasat un cec de la un club de noapte. N-a fost prea uşor. Trebuie să plece din oraş.

— Din ce oraş?

— De undeva din Bay City. Nu ştiu precis. Are să te întâlnească la un restaurant numit „Salonul Păunului”, pe Arguello Boulevard, pe Strada 8, sau prin apropiere.

M-am uitat la domnişoara Fromsett. Privea colţul tavanului, de parcă n-ar fi venit decât de formă.

Kingsley îmi aruncă plicul care căzu pe masa de şah. M-am uitat înăuntru. Era plin de bani, evident. Partea asta a poveştii era uşor de crezut. Am lăsat plicul pe masa lucioasă, intarsiată în pătrate cafenii şi bronz-deschis.

— De ce nu-şi încasează un cec personal? am întrebat. Orice hotel i l-ar onora. Multe i-ar avansa chiar bani. Contul ei la bancă e blocat sau ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi permit să vorbeşti aşa, spuse Kingsley furios. Are neplăceri. Nu ştiu ce fel de neplăceri. Afară de cazul c-a fost emis un ordin de arestare. E adevărat?

I-am răspuns că nu ştiam. N-avusesem prea mult timp la îndemână ca să ascult transmisiile prin radio ale poliţiei.

— N-are să rişte să încaseze un cec, spuse Kingsley. Mai înainte nu era o problemă. Dar acum e o problemă.

Îşi ridică încet privirea spre mine şi mă fixă cu o expresie complet goală.

— În regulă, nu merită să încercăm să înţelegem ce se întâmplă atunci când nu-i nimic de înţeles. Aşadar, e la Bay City? Aţi vorbit cu ea?

— Nu. Domnişoara Fromsett a vorbit cu ea. Crystal a telefonat la birou. Era după orele de birou şi poliţaiul ăla, de la plajă, căpitanul Webber, se afla la mine. Fireşte, domnişoara Fromsett n-a vrut ca soţia mea să vorbească cu mine în acel moment. I-a cerut să telefoneze din nou. N-

a lăsat numărul de telefon unde putea fi chemată.

M-am uitat la domnişoara Fromsett care îşi coborî privirea din tavan şi şi-o fixă pe vârful capului meu. Ochii ei nu spuneau nimic. Erau ca nişte perdele trase. Kingsley continuă:

— N-am vrut să vorbesc cu ea. Iar ea n-a vrut să vorbească cu mine. Nu vreau s-o văd. Cred că nu mai există nici o îndoială că ea l-a împuşcat pe Lavery. Webber părea foarte sigur de asta.

— Nu înseamnă nimic, am răspuns. Una spune şi alta gândeşte. Nu-mi place ideea că are poliţia pe urmă. A trecut multă vreme de când lumea asculta convorbirile poliţiei la radio ca să se distreze. Aşadar, a telefonat din nou. Ce s-a întâmplat mai departe?

— Era aproape ora şase şi jumătate, zise Kingsley. A trebuit să rămânem la birou şi să aşteptăm telefonul ei. Spune-i ce s-a întâmplat.

Întoarse capul spre secretară.

— Am răspuns la telefon în biroul domnului Kingsley, spuse domnişoara Fromsett. El se află alături, dar n-a vorbit. Soţia lui mi-a spus să trimit banii la restaurantul cu Păunul şi-a întrebat cine avea să-i aducă.

— Părea speriată?

— Câtuşi de puţin. Complet calmă. Aş putea spune de un calm glacial. Şi-a făcut toate socotelile. Şi-a dat seama că persoana care i-ar aduce banii ar putea fi cineva pe care n-o cunoaşte. Părea să-şi dea seama că Derry, adică domnul Kingsley, n-avea să-i aducă el.

— N-ai decât să-i spui Derry, am zis. Am să-mi dau seama la cine te referi.

— O să fie la „Salonul Păunului” timp de cincisprezece minute, după ora exactă, oră de oră. Mi-am imaginat că dumneata vei fi acela care să-i aducă banii. Va trebui să porţi fularul lui Derry. L-am descris. Derry ţine unele haine la birou şi-am dat de el acolo. E foarte uşor de recunoscut.

Lucru foarte adevărat. Fularul era de un verde ca

fasolea turnat peste un galben de gălbenuş de ou. La fel de uşor de recunoscut ca atunci când aş fi intrat în restaurant cu o roabă roşie, albă şi albastră.

— Pentru cineva descreierat să comportă destul de bine.

— N-avem timp de pierdut, răspunse Kingsley iritat.

— Aţi mai spus asta, i-am răspuns. Ce îndrăzneală din partea dumneavoastră să vă închipuiţi c-am să accept să merg acolo cu nişte bani s-o ajut să fugă, atunci când ştiu că o caută poliţia.

Îşi încleşta mâna pe genunchi şi îşi încleşta şi faţa într-un rânjet strâmb.

— Recunosc că e cam riscant. Ce ai totuşi de gând?

— Ne face pe toţi trei complici după săvârşirea crimei. Poate că nu va fi prea greu pentru soţul ei şi secretară lui particulară ca să iasă basma curată, dar ce-am să păţesc eu n-are să semene cu visurile de vacanţă ale nimănui.

— Am să te recompensez, spuse el. Şi nu suntem complici dacă ea n-a săvârşit nici o crimă.

— Sunt gata să presupun asta. Altfel, nici n-aş discuta cu dumneavoastră. Iar, pe deasupra, dacă ajung la concluzia că ea a săvârşit crima, am s-o dau pe mâna poliţiei.

— N-are să discute cu dumneata, spuse el.

Am luat plicul şi l-am vârât în buzunar.

— Are să discute dacă vrea banii. M-am uitat la ceasul de mână. Dacă plec imediat, aş putea ajunge acolo înainte de ora unu şi un sfert. Trebuie s-o cunoască cu ochii închişii toţi cei din restaurant, după atâtea ore. Asta e bine ştiut.

— Şi-a vopsit părul şaten închis, spuse domnişoara Fromsett. Asta ar trebui să te ajute s-o identifici.

— Nu mă ajuta decât să-mi închipui că nu-i decât o clientă nevinovată.

Mi-am terminat băutura şi m-am sculat. Kingsley

dădu pe gât paharul, se ridica, îşi scoase fularul de la gât şi mi-l întinse.

— Ce-aţi făcut ca să primesc vizita poliţiei la birou? m-a întrebat.

— Am folosit nişte informaţii furnizate foarte amabil de domnişoara Fromsett. Iar asta a dus la căutarea unui tip numit Talley, care s-a ocupat de cazul Almore. Asta a dus la neplăceri. Poliţia pândea casa.

— Talley era un detectiv angajat de soţii Grayson, am adăugat, uitându-mă la femeia înaltă şi brunetă. Poate că dumneata vei reuşi să-i explici despre ce e vorba. Nu mai contează, în orice caz. N-am timp de dat amănunte acum. Vreţi să mă aşteptaţi aici?

— Mergem la mine acasă şi aşteptăm acolo un telefon de la dumneata, spuse Kingsley, clătinând din cap.

Domnişoara Fromsett se ridică şi căscă.

— Nu. Sunt prea obosită, Derry. Mă duc acasă să mă culc.

— Ai să vii cu mine, se răsti el. Trebuie să mă ajuţi ca să nu înnebunesc.

— Unde locuieşti, domnişoară Fromsett? am întrebat-o.

— La Bryson Tower, pe Sunset Place. Apartamentul 716. De ce întrebi?

Mă privi curioasă.

— S-ar putea să intru în legătură cu dumneata mai încolo.

Figura lui Kingsley arată foarte enervată, deşi avea încă ochii unui animal bolnav. Mi-am trecut fularul în jurul gâtului şi m-am dus în bucătărie ca să sting lumina. Când m-am întors, amândoi se aflau lângă uşă. Kingsley îşi pusese un braţ în jurul umerilor ei. Părea foarte obosită şi cam plictisită.

— Aşadar, sper… începu el, apoi făcu un pas înainte şi îmi întinse mâna. Eşti un tip cumsecade, Marlowe.

— Căraţi-vă, am spus. Căraţi-vă! Cât mai departe de

aici!

Mi-au aruncat o privire ciudată şi-au plecat.

Am aşteptat până am auzit liftul sosind şi oprindu-se, uşile deschizându-se şi închizându-se la loc, apoi zgomotul liftului care cobora. Am plecat şi eu, am coborât scările până la parcajul din subsol şi-am trezit din nou din somn Chryslerul.

30

„**S**alonul Păunului” era un local strâmt, alături de un magazin de cadouri în a cărui vitrină străluceau în lumina lămpilor mici animale de sticlă, plasate pe o tavă. „Păunul” avea o faţadă de cărămidă lucioasă şi o lumină pala înconjura păunul de pe vitraliu montat în zid. Am ocolit un paravan chinezesc, m-am uitat de-a lungul barului, apoi m-am aşezat la marginea unui separeu mic. Lumina era chihlimbarie, pielea scaunelor era de un roşu chinezesc iar mesele din separeu erau din plastic lustruit. Într-un separeu, patru soldaţi melancolici beau bere cu ochii cam sticloşi şi evident plictisiţi. În faţa lor, un grup de două fete şi doi tipi îmbrăcaţi strident făceau mare tapaj. N-am văzut pe nimeni care să fi corespuns ideii pe care mi-o făcusem despre Crystal Kingsley.

Un chelner scofâlcit, cu ochii răi şi faţa ca un os supt puse un şerveţel cu un păun pe el, pe masa din faţa mea şi îmi servi un cocktail cu rom bacardi. L-am sorbit şi m-am uitat la cadranul chihlimbariu al ceasului de la bar. Tocmai trecuse de unu şi jumătate.

Unul din tipii cu cele două fete se sculă brusc, se îndreptă spre uşă şi ieşi. Celălalt tip spuse:

— De ce l-ai insultat?

O voce ascuţită de fată răspunse:

— L-am insultat? Îmi place asta! Mi-a făcut avansuri!

Vocea tipului vorbi plină de reproş:

— Dar nu trebuia să-l insulţi, nu-i aşa?

Unul dintre soldaţi râse brusc şi tare, apoi îşi şterse râsul de pe faţă cu o mână bronzată, şi mai bău din bere. Mi-am frecat dosul genunchiului. Era fierbinte şi se umflase, dar senzaţia de paralizie dispăruse.

Un băiat mexican, mic de statură, cu faţa albă şi ochi negri enormi intră cu ziarele de dimineaţă şi se strecură pe lângă separeuri, încercând să vândă câteva, mai înainte ca barmanul să-l dea pe uşă afară. Am luat un ziar şi m-am uitat să văd dacă erau cumva crime interesante. Nu erau.

L-am împăturit şi mi-am ridicat privirea în timp ce o fată subţirică, cu păr şaten, îmbrăcată în pantaloni negri ca noaptea, o bluză galbenă şi un palton gri apăru de undeva şi trecu pe lângă separeu fără să mă privească. Am încercat să mă decid dacă faţa ei îmi era familiară, sau doar un tip standard de frumuseţe mlădioasă şi cam dură pe care o văzusem de zeci de mii de ori. A ieşit pe uşa de la stradă, dând ocol paravanului. Peste două minute, băieţelul mexican se întoarse, aruncă o privire rapidă barmanului şi se fofila până ajunse înaintea mea.

— Dom'le, zise el, iar ochii lui mari străluciră de intenţii poznaşe. Îmi făcu un semn cu mâna să-l urmez şi se strecură din nou afară.

Mi-am terminat băutura şi l-am urmat. Fata în palton gri, bluză galbenă şi pantaloni negri stătea înaintea magazinului de cadouri şi se uita în vitrină. M-am dus şi m-am instalat lângă ea.

Mă privi din nou. Avea o faţă albă şi obosită. Părul îi pare mai întunecat decât şaten-închis. Îşi mută privirea şi se adresă vitrinei.

— Dă-mi banii, te rog.

Respiraţia ei formă o mică pată de ceaţă pe vitrină.

— Trebuie să ştiu cine eşti.

— Ştii cine sunt, spuse ea încet. Câţi bani ai adus?

— Cinci sute.

— Nu-i de ajuns. Nici pe departe. Dă-mi-i repede. Aştept de-o veşnicie ca să vină cineva cu ei.

— Unde putem discuta?

— N-am nimic de discutat. Dă-mi banii şi ia-o în direcţia opusă.

— Nu-i aşa de simplu. Mi-am asumat un risc făcând asta. Vreau să am cel puţin satisfacţia că ştiu ce se întâmplă în ce mă priveşte.

— La dracu! replică ea acerb. De ce n-a venit chiar el? N-am chef să discut! Vreau să plec cât mai repede!

— N-ai vrut să vină el. A priceput că n-ai vrut nici

măcar să vorbeşti cu el la telefon.

— E adevărat, spuse ea rapid şi îşi lăsă capul pe spate.

— Dar va trebui să discuţi cu mine. Nu sunt aşa de înţelegător ca el. Fie cu mine, fie cu poliţia. N-ai cum să scapi de asta. Sunt detectiv particular şi trebuie să-mi asigur oarecare apărare.

— Aha, ce nostim din partea lui. A angajat un detectiv particular şi aşa mai departe. Vocea avea o notă de uşor dispreţ.

— A făcut şi el ce-a putut. Nu i-a fost prea uşor să ştie ce să facă.

— Despre ce vrei să discuţi?

— Despre dumneata, ce-ai făcut, unde-ai fost şi ce planuri ai. Cam astfel de lucruri. Mărunte, dar importante.

Respiră din nou pe geamul magazinului şi aşteptă ca ceaţa răsuflării să dispară.

— Cred c-ar fi mult mai bine, spuse ea cu aceeaşi voce rece şi goală, dacă mi-ai da banii şi-ai lăsa lucrurile să se desfăşoare de la sine.

— Nu.

Îmi aruncă o altă privire piezişă şi atentă. Dădu nerăbdătoare din umeri prin paltonul ei gri.

— Foarte bine, dacă aşa vrei. Locuiesc în clădirea Granada, la două străzi spre nord, pe Strada 8. Apartamentul 618. Dă-mi cinci minute. Prefer să plec singură.

— Am maşină.

— Prefer să plec singură.

Se întoarse brusc şi se îndepărtă. Merse până la colţul străzii, traversă bulevardul şi dispăru pe stradă sub un şir de pomi. M-am dus şi m-am aşezat în Chrysler, şi i-am dat un avans de zece minute mai înainte de-a porni maşina.

Granada era o clădire urâtă pe un colţ. Uşa de sticlă de la intrare era la nivelul străzii. Am dat colţul şi-am văzut

un glob albicios cu semnul „Garaj” pictat pe el. Intrarea la garaj era pe o pantă ce ducea la subsolul tăcut şi mirosind a cauciucul maşinilor parcate în rând. Un tânăr negru, înalt şi slab, ieşi dintr-o gheretă de sticlă şi se uită la Chrysler.

— Cât mă costă să-mi las aici maşina o vreme? Mă duc la etaj.

Rânji dubios şi spuse:

— E cam târziu, patroane. Maşina trebuie curăţată. Un dolar.

— Cum îndrăzneşti…

— Un dolar, răspunse el impasibil.

Am ieşit din maşină. Mi-a dat un tichet. I-am dat un dolar. Fără să-l mai întreb, mi-a spus că liftul se afla în dos, lângă closetul bărbaţilor.

M-am dus până la etajul şase, m-am uitat la numerele de pe uşi, am ascultat tăcerea şi am simţit aerul plajei la capătul coridorului. Clădirea părea destul de decentă. În fiecare apartament locuiau câteva doamne, încântate de-a fi acolo. Aşa se explică dolarul dat tânărului negru înalt şi slab. Un excelent judecător de caractere, băiatul ăla!

Am ajuns la uşa apartamentului 618, am rămas o clipă pe loc, apoi am lovit uşor cu piciorul în uşă.

31

Purta încă paltonul gri. Se îndepărtă de uşă şi-am trecut pe lângă ea, intrând într-o cameră cu două paturi ce se închideau în perete şi cu un minimum de mobilier neinteresant. O lampă mică pe o măsuţă de lângă fereastră arunca o lumină galbenă, ştearsă. Fereastra din dosul ei era deschisă.

— Ia loc şi vorbeşte, spuse fata.

Închise uşa şi se aşeză într-un scaun-balansoar destul de jalnic, în partea opusă a încăperii. M-am aşezat pe o sofa cu perne tari. La capătul sofalei se afla o draperie de un verde decolorat, ce atârna peste o arcadă. Ducea la debara şi la baie. La capătul ei se vedea o uşă închisă. Ducea la bucătărioară. Asta era tot.

Fata îşi încrucişa gleznele, îşi lăsă capul pe spatele scaunului şi mă privi pe sub genele lungi. Sprâncenele îi erau subţiri şi arcuite, şatene ca şi părul. Avea o faţă calmă, plină de taine. Nu arăta ca faţa unei femei care acţiona inutil.

— Mi-am făcut cu totul altă idee despre dumneata de la Kingsley, am spus.

Buzele i se încordară puţin. Nu răspunse.

— Ca şi de la Lavery. Asta demonstrează că vorbim limbi diferite cu persoane diferite.

— N-am timp de pierdut cu astfel de baliverne, spuse ea. Ce vrei să ştii?

— Kingsley m-a angajat ca să te găsesc. M-am ocupat de asta. Bănuiesc că ştii.

— Da. Damicela din biroul lui mi-a spus la telefon. Mi-a mai spus că va veni un tip numit Marlowe. Mi-a vorbit de un fular.

Mi-am scos fularul de la gât, l-am împăturit şi l-am vârât în buzunar. I-am spus:

— Aşa că sunt puţin la curent cu activitatea dumitale. Dar nu prea mult. Ştiu că ţi-ai lăsat maşina la Hotelul Prescott la San Bernadino unde l-ai întâlnit pe Lavery. Ştiu

c-ai trimis o telegramă din El Paso. Ce-ai făcut după aceea?

— Nu vreau de la dumneata decât banii pe care mi i-a trimis. Nu văd de ce activitatea mea te poate interesa.

— Ne pierdem vremea, am spus. Problema e dacă vrei sau nu banii.

— Am fost la El Paso, spuse ea cu o voce obosită. M-am gândit pe atunci să mă căsătoresc cu el. Aşa c-am trimis telegrama. Ai văzut-o?

— Da.

— După aceea m-am răzgândit. I-am cerut să plece acasă şi să mă lase în pace. Mi-a făcut o scenă.

— A plecat acasă şi te-a lăsat în pace?

— Da. De ce nu?

— Ce-ai făcut după aceea?

— M-am dus la Santa Barbara şi-am stat acolo câteva zile. De fapt, mai mult de-o săptămână. Apoi la Pasadena. Acelaşi lucru. Apoi la Hollywood. Apoi am venit aici. Asta-i tot.

— Ai fost singură tot timpul?

Ezită puţin, apoi spuse:

— Da.

— N-ai fost cu Lavery nici un moment?

— Nu după ce-a plecat acasă.

— Care a fost planul?

— Care plan?

Vocea îi deveni uşor arogantă.

— Planul de-a merge în toate aceste locuri fără să sufli un cuvânt. N-ai ştiut că va fi foarte neliniştit?

— Oh, te referi la soţul meu, spuse ea rece. Am fost foarte neliniştită în ce-l priveşte. Avea să creadă că sunt în Mexic, nu-i aşa? Cât priveşte planul general, trebuia să mă decid ce să fac. Viaţa mea devenise un balamuc fără ieşire. Trebuia să fiu undeva singură şi să încerc să lămuresc lucrurile.

— Înainte de asta, am spus, ai petrecut o lună la Little Fawn Lake încercând, de asemenea, să lămureşti

lucrurile de una singură. Nu-i aşa?

Se uită în jos la pantofi, apoi la mine şi dădu din cap în semn de asentiment. Părul şaten cârlionţat îi căzu peste obraji, îşi ridică mâna stingă, îşi dădu părul pe spate, şi îşi frecă tâmpla cu un deget.

— Se pare că am nevoie de locuri noi, spuse ea. Nu neapărat locuri interesante. Doar locuri necunoscute. Fără legătură cu mine. Locuri unde pot fi complet singură. Ca la un hotel.

— Şi cum merge cu acest plan?

— Nu prea bine. Dar n-am să mă întorc la Derace Kingsley. Vrea să mă întorc?

— Nu ştiu. Dar de ce te-ai întors în orăşelul unde locuia Lavery?

Îşi muşcă încheietura mâinii şi mă privi lung.

— Voiam să-l văd din nou. Sunt nehotărâtă în privinţa lui. Nu-l mai iubesc şi totuşi, poate că, într-un fel, îl iubesc. Dar nu cred c-aş dori să mă căsătoresc cu el. Are sens ce spun?

— Partea asta are sens. Dar lipsitul de acasă şi locuitul prin hoteluri dubioase nu are sens. Ţi-ai trăit viaţa ani de zile cum ai vrut, nu-i aşa?

— Trebuia să fiu singură, să lămuresc unele lucruri, spuse ea puţin disperată şi îşi muşcă din nou încheietura mâinii. Fii bun, dă-mi banii şi pleacă de-aici!

— Fireşte. Imediat. Dar eşti sigură că n-ai avut şi alt motiv pentru a merge la Little Fawn Lake în acea perioadă? Un motiv legat de Muriel Chess, de pildă?

Păru surprinsă. Dar oricine poate părea surprins.

— Dumnezeule, ce motiv să am? Acea idioată cu mutra ei inexpresivă nu înseamnă nimic pentru mine.

— M-am gândit c-ai fi putut să te fi certat cu ea în legătură cu Bill Chess.

— Bill? Bill Chess?

Păru şi mai surprinsă. Chiar prea surprinsă.

— Bill pretinde că i-ai făcut avansuri.

Îşi lăsă capul pe spate şi râse fals şi ireal.

— Dumnezeule, beţivul ăla cu mutra lui oribilă? Deveni din nou serioasă. Ce s-a întâmplat? Ce-i cu misterul ăsta?

— S-ar putea să fie un beţiv c-o mutră oribilă, am spus. Poliţia însă îl bănuieşte a fi un criminal. Ucigaşul soţiei sale care a fost găsită înecată în lac. După o lună.

Îşi umezi buzele, îşi lăsă capul pe-o parte, cu privirea aţintită asupra mea. Era o scenă calmă şi scurtă. Răsuflarea umedă a Pacificului se strecură în cameră şi în jurul nostru.

— Nu mă miră, spuse ea încet. La asta s-a ajuns în cele din urmă. Se certau uneori îngrozitor. Crezi că are de-a face cu plecarea mea?

— Există o posibilitate, am spus, dând din cap.

— N-am avut absolut nimic de-a face cu ei, spuse ea serios, clătinând din cap înainte şi înapoi. A fost exact cum ţi-am povestit. Nimic altceva.

— Muriel e moartă, am spus. Înecată în lac. Nu te deranjează prea mult, nu-i aşa?

— N-am cunoscut-o decât foarte puţin, răspunse ea. Te asigur. Se ţinea de-o parte. La urma urmei…

— Nu cred că ştii că pe vremuri lucrase la cabinetul doctorului Almore?

Părea complet uimită.

— N-am călcat niciodată în cabinetul doctorului Almore, spuse ea lent. Mi-a făcut câteva vizite. La ce te referi?

— Muriel Chess era o femeie care se numea în realitate Mildred Haviland şi fusese infirmieră în cabinetul doctorului Almore.

— Ce coincidenţă ciudată, spuse ea curioasă. Ştiu că l-a întâlnit pe Bill într-un bar în Riverside. Nu mai ţin minte cum, sau în ce împrejurări, ori de unde venea. Cabinetul doctorului Almore, deci? Nu văd ce poate să însemne, nu-i aşa?

— Nu înseamnă nimic, am spus. O pură coincidenţă. Se întâmplă. Dar înţelegi de ce-a trebuit să discut cu dumneata! Muriel a fost găsită înecată, dumneata ai plecat, iar Muriel era Mildred Haviland care fusese asociată cu doctorul Almore la un moment dat, ca şi Lavery, care locuieşte peste drum de doctor. Lavery părea s-o cunoască pe Muriel din altă parte?

Reflectă la întrebare, apoi îşi muşcă uşor buza.

— A întâlnit-o acolo, spuse ea în cele din urmă. S-a purtat de parcă n-ar fi cunoscut-o dinainte.

— Nici n-avea de gând s-o facă, ţinând seama ce fel de tip era, am spus.

— Nu cred că Chris avea ceva de-a face cu doctorul Almore. O cunoştea pe soţia doctorului Almore. Nu cred că îl cunoştea câtuşi de puţin pe doctor. Aşa că n-avea cum să cunoască infirmiera de la cabinetul doctorului Almore.

— Aşadar, nu-i nimic în asta care m-ar putea ajuta, am spus. Dar înţelegi de ce-a trebuit să discut cu dumneata... Cred că pot să-ţi dau banii acum.

Am scos plicul, m-am sculat şi i l-am pus pe genunchi. Îl lăsă acolo. M-am aşezat la loc.

— Joci foarte bine rolul, i-am spus. Nevinovăţia în încurcătură, cu o notă de duritate şi amărăciune. Oamenii s-au înşelat mult asupra dumitale. Şi-au închipuit că eşti o cretină descreierată, fără minte şi fără control. Dar s-au înşelat teribil.

Se uită fix la mine ridicând din sprâncene. Nu vorbi. Apoi, un zâmbet şiret îi săltă colţul gurii. Întinse mâna după plic, îl bătu pe genunchi şi îl puse alături pe masă. În tot acest timp continuă să mă fixeze.

— Ai jucat excelent şi rolul damei Fallbrook, i-am spus. Când mă gândesc la asta, cred c-a fost totuşi niţel exagerată. Dar la timpul respectiv, mi s-a părut perfect. Acea pălărie mov ar fi arătat superb pe păr blond, dar părea oribilă pe păr şaten nepieptănat, cu acel machiaj urât, care avea aerul c-a fost executat pe întuneric de către cineva c-o mână scrântită, o persoană cu apucături

nervoase. Totul a fost jucat foarte bine. Iar atunci când mi-ai pus arma în mână ca… ce fraier am putut să fiu.

Strâmbă din nas şi îşi vârî mâinile în buzunarele adânci ale paltonului. Bătu cu tocul în podea.

— Dar de ce te-ai mai întors? De ce ţi-ai asumat asemenea riscuri ziua în amiaza mare, la mijlocul dimineţii?

— Îţi închipui că l-am împuşcat pe Chris Lavery? întrebă ea calmă.

— Nu-mi închipui, o ştiu.

— De ce m-am întors? Asta vrei să ştii?

— Nu mai contează, am spus.

Râse. Un râs ascuţit şi rece.

— Avea toţi banii mei. Îmi golise poşeta. Mi-a luat totul, până şi bijuteriile. De-asta m-am întors. Nu există nici cel mai mic risc. Ştiam cum trăia. Era de fapt mai sigur să mă întorc. De pildă, să duc în casă ziarul şi sticla cu lapte. Oamenii îşi pierd capul în astfel de situaţii. Dar nu eu l-am omorât şi nu văd de ce-aş fi făcut-o. E mult mai sigur să-ţi păstrezi capul.

— Înţeleg, am spus. Aşa că fireşte, l-ai împuşcat cu o seară mai înainte. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, nu c-ar mai conta acum. Se bărbierea. Tipii cu bărbi negre şi cu amice găsesc uneori timp seara ca să se bărbierească înainte de-a merge la culcare, nu-i aşa?

— Am auzit de astfel de lucruri, spuse ea aproape veselă. Şi ce-ai de gând să faci acum?

— Eşti o ticăloasă lipsită de scrupule. Ce-am să fac? Am să te dau pe mâna poliţiei, fireşte. Va fi o mare plăcere.

— Nu cred. Zvârli cuvintele, aproape ritmat. Te întrebi de ce ţi-am dat revolverul fără cartuşe? De ce nu? Aveam un altul în poşetă. Ca ăsta.

Mâna dreaptă ieşi din buzunarul paltonului şi se îndreptă spre mine.

I-am rânjit. Nu cred că era cel mai sincer rânjet de pe lume, dar era un rânjet.

— Nu mi-a plăcut niciodată scena asta, am spus. Detectivul înfruntă criminalul. Criminalul scoate o armă şi o îndreaptă spre detectiv. Criminalul îi povesteşte detectivului întreaga istorie sordidă, cu intenţia de a-l împuşca. Îşi pierde astfel o groază de timp folositor, chiar dacă la urmă îl împuşcă pe detectiv. Atât doar că ucigaşul n-o face. Se întâmplă întotdeauna ceva care previne crima. Nici zeilor nu le place această scenă. Au reuşit s-o rateze cu regularitate.

— Dar nu de data asta, spuse ea încet înaintând uşor spre mine pe covor; să presupunem că jucăm scena altfel. Să presupunem că nu-ţi spun nimic, că nu se petrece nimic şi că te împuşc…

— Scena continuă să nu-mi placă, am spus.

— Nu pari să-ţi fie frică, spuse ea şi îşi linse încet buzele îndreptându-se spre mine foarte discret, fără ca paşii ei să facă vreun zgomot pe covor.

— Nu mă tem, am spus minţind. E mult prea târziu, prea linişte, fereastra e deschisă şi revolverul are să facă prea mult zgomot. Drumul până la stradă e prea lung şi nu ştii să tragi cu arma. Ai să ratezi probabil. Cum l-ai ratat şi pe Lavery de trei ori.

— Ridică-te, spuse ea.

M-am ridicat.

— Am să fiu prea aproape ca să mai ratez. Mă împinse cu arma în piept. Uite aşa nu mai pot rata, nu crezi? Stai liniştit. Pune-ţi mâinile pe umeri şi nu te mişca. Dacă le mişti cât de puţin, te împuşc.

Mi-am pus mâinile pe umeri. M-am uitat în jos la armă. Limba mi se îngroşase, dar o puteam mişca încă.

Mă percheziţiona cu mâna stângă dar nu găsi vreun revolver asupra mea. Mâna coborî şi îşi muşcă buza, uitându-se la mine. Arma îmi intra în piept.

— Va trebui să te întorci, îmi spuse ea, la fel de politicoasă de parcă am fi fost la croitor pentru o probă.

— E ceva în neregulă în aproape tot ce faci, am spus. Hotărât, nu ştii să manevrezi arma. Eşti mult prea aproape

de mine, şi detest să menţionez asta, dar mai e şi amănuntul cu siguranţa armei care e încă la locul ei. Ai uitat şi de asta.

Aşa că se apucă să facă două lucruri în acelaşi timp: un pas lung înapoi ca să cerceteze cu degetul mare siguranţa, fără ca să mă slăbească din ochi. Două lucruri foarte simple pentru care n-ai nevoie decât de câteva secunde. Nu i-a plăcut ce i-am spus. Nu i-a plăcut că îi anticipam gândurile. Clipa de confuzie o zăpăci.

Scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat. Am coborât mâna dreaptă şi i-am buşit faţa de pieptul meu. Am lovit-o cu mâna stângă peste încheietura mâinii ei drepte, izbind cu pumnul la baza degetului mare. Arma îi sări din mână şi căzu pe podea. Faţa i se zbătu împinsă în pieptul meu şi cred c-a vrut să ţipe.

Apoi a încercat să mă lovească cu piciorul şi îşi pierdu complet echilibrul. Mâinile ei mă atacară ca nişte gheare. Am apucat-o de încheietura mâinii şi am început să i-o sucesc la spate. Era foarte voinică, dar eu eram mai voinic decât ea. Aşa că se hotărî să se lase moale şi întregul trup îi alunecă din mâna care îi ţinea capul. Începu să cadă şi-a trebuit să mă aplec şi eu cu ea.

Am auzit zgomotele vagi ale luptei noastre pe podeaua de lângă sofa, răsuflări forţate iar dacă o stinghie din podea a troznit, atunci n-am auzit-o. Am crezut că aud o perdea trasă brusc pe bara de metal. N-am fost sigur şi n-am avut timp să reflectez la problemă. O siluetă se înalţă brusc în stânga, în afara razei mele de vedere. Mi-am dat seama că era un bărbat şi că era un bărbat masiv.

Asta a fost tot ce mi-am dat seama. Scena explodă în foc şi beznă. Nu-mi amintesc să fi fost lovit la cap. Foc şi beznă şi cu puţin înainte de beznă, un sentiment acut de greaţă.

32

Miroseam a gin. Dar nu uşor, ca atunci când aş fi băut patru sau cinci pahare într-o dimineaţă de iarnă ca să mă pot scula din pat, ci ca atunci când Oceanul Pacific ar fi fost din gin curat şi m-aş fi aruncat în el de pe ţărm. Ginul era în păr, în sprâncene, pe bărbie şi sub bărbie. Era pe cămaşă. Miroseam a broaşte moarte.

Eram fără haină şi zăceam pe spate alături de sofa, pe covorul cuiva, uitându-mă la un tablou înrămat. Rama era de lemn poleit, moale şi ieftin, şi arăta o parte dintr-un viaduct enorm de înalt şi de un galben aprins, peste care trecea o locomotivă neagră şi lucioasă care trăgea după ea un tren de un albastru de Prusia. Printr-una din arcadele măreţe ale viaductului se zărea o plajă galbenă şi ticsită de oameni culcaţi la soare, şi de umbrele de plajă în dungi. În apropiere se aflau trei fete, cu parasoluri de hârtie, una din ele îmbrăcată în roşu deschis, alta în albastru palid şi cea de-a treia în verde. În spatele plajei era un golf rotund, mai albastru decât are dreptul să fie vreun golf. Era năpădit de soare şi presărat şi pătat de pânze albe întinse. Dincolo de intrarea golfului se ridicau trei şiruri de munţi în trei culori contrastante: auriu, arămiu şi lavandă.

La baza tabloului era scris cu litere de tipar: „VIZITAŢI RIVIERA FRANCEZĂ MERGÂND CU TRENUL ALBASTRU”.

Nici nu se putea un moment mai potrivit ca să pomeneşti de aşa ceva.

Am întins mâna obosit şi-am pipăit ceafa. Am simţit-o însângerată. M-a trecut un fior de durere în clipa când am atins-o şi fiorul s-a transmis până în călcâie. Am gemut, am transformat geamătul în mârâit, din mândrie profesională, sau ce mai rămăsese din ea. M-am întors încet şi cu grijă, şi m-am uitat la piciorul unui pat ce fusese coborât din perete. Unul, din cele două, celălalt fiind încă în zid. Modelul desenului de pe rama de lemn îmi era cunoscut. Tabloul atârnase deasupra sofalei şi eu nici măcar nu-l

privisem.

Când m-am întors, o sticlă pătrată de gin s-a rostogolit de pe pieptul meu şi-a căzut pe podea. Era transparentă ca apa şi goală. Nu putea să fi fost prea mult gin în acea sticlă.

M-am ridicat în genunchi şi-am stat în patru labe o vreme, răsuflând ca un câine care nu-şi poate termina masa, dar nici n-are chef s-o abandoneze. Mi-am mişcat capul. M-a durut. L-am mişcat din nou şi iar m-a durut, aşa că m-am sculat în picioare şi-am descoperit că n-aveam pantofi.

Pantofii erau lângă perete, arătând cât pot arăta pantofii de jalnici. I-am încălţat. Îmbătrânisem între timp. O apucasem pe panta care ducea în jos. Dar mai aveam încă o măsea în gură. Mi-am pipăit-o cu limba. Nu părea să aibă gust de gin.

— Ai să-ţi aminteşti, am spus. Într-o zi ai să-ţi aminteşti totul. Şi n-are să-ţi placă.

Am văzut lampa de pe masa de lângă sofa. Apoi sofaua mare şi verde, arcada cu draperia verde trasă. Da, nu trebuie să stai niciodată cu spatele la o draperie. Iese rău. Se întâmplă întotdeauna câte ceva. Cui i-am spus asta? Unei fete c-o armă. O fată c-o faţă albă şi cu păr şaten care fusese blond.

Am căutat-o din priviri. Era încă acolo. Zăcea pe patul lăsat jos din perete.

Purta doar o pereche de ciorapi crem şi nimic altceva. Pe gât avea vânătăi întunecate. Gura îi era deschisă şi limba umflată o umplea ba mai dădea şi pe dinafară. Ochii i se holbaseră şi albul din ei nu mai era alb.

De-a lungul stomacului ei gol patru zgârieturi furioase rânjeau roşii în contrast cu albeaţa trupului. Zgârieturi adânci şi furioase, lăsate de patru unghii mânioase.

Pe sofa se afla un maldăr de haine, mai ales ale ei. Era şi paltonul meu acolo. L-am tras afară şi l-am îmbrăcat. Ceva foşni sub degete în maldărul de haine. Am scos din

palton plicul lung cu banii încă înăuntru. L-am pus în buzunar. Cinci sute de dolari, Marlowe. Am sperat că sunt toţi acolo. Nu prea aveam ce altceva să sper.

Am păşit încet pe vârful picioarelor, ca şi cum aş fi călcat pe gheaţa foarte subţire. M-am aplecat să mă frec în spatele genunchiului şi m-am întrebat ce mă durea mai rău, genunchiul, capul sau când mă aplecam să-mi frec genunchiul.

Pe coridor răsunară paşi grei şi un zgomot înfundat de voci. Paşii se opriră. O mână brutală bătu la uşă.

Am rămas pe loc rânjind la uşă, cu buzele întinse peste dinţi. Am aşteptat ca cineva să deschidă uşa şi să intre. Au încercat clanţa, dar nimeni n-a intrat. Ciocănelile reîncepură, se opriră, vocile începură să bombăne. Paşii se îndepărtară. M-am întrebat cât avea să dureze până când intendentul va sosi cu un paspartu. Nu foarte mult.

Dar nu destul de mult ca Marlowe să aibă timp să se întoarcă de pe Riviera franceză.

M-am dus la draperia verde, am tras-o şi-am văzut un coridor scurt ce dădea în baie. Am intrat în baie şi-am aprins lumina. Pe jos două carpete, un covoraş de baie aşezat pe marginea căzii şi o fereastră givrată în colţul băii. Am închis uşa şi-am rămas la marginea căzii, de unde am ridicat fereastra. Eram la etajul şase. Nu avea plasă la geam. Am scos capul pe geam şi m-am uitat afară în beznă şi la o porţiune strâmtă a străzii cu pomi. M-am uitat de jur-împrejur şi-am observat că fereastra camerei de baie de la apartamentul de alături era cam la un metru de mine. Până şi o capră obeză ar fi putut să ajungă la ea fără nici o problemă.

Întrebarea era dacă un detectiv particular snopit bine putea s-o facă, şi dacă da, care avea să fie răsplata.

În spatele meu, o voce oarecum distantă şi înfundată părea să recite litania poliţailor: „Deschide, ori dobor uşa cu piciorul!” Mi-am bătut joc de acea voce. N-aveau să doboare uşa cu piciorul fiindcă doborâtul unei uşi cu piciorul provoacă dureri la picior. Iar poliţaii au mare

slăbiciune pentru picioarele lor. Picioarele fiind singurul lucru pentru care au slăbiciune.

Am înşfăcat un prosop de pe raft, am tras cele două părţi ale ferestrei si m-am strecurat pe pervaz. M-am avântat spre pervazul de alături, ţinându-mă de fereastra deschisă. Aş fi reuşit cu greutate să împing în jos fereastra de alături, dacă nu era zăvorită pe dinăuntru. Dar era zăvorâtă. Am lovit cu piciorul în geamul de deasupra zăvorului. A făcut un zgomot care cred că s-a auzit până la Reno. Am înfăşurat prosopul pe mâna stânga şi-am vârât mâna înăuntru ca să întorc zăvorul. Jos, pe stradă, a trecut o maşină, dar nimeni n-a ţipat la mine.

Am împins în jos fereastra spartă şi m-am instalat pe pervazul de alături. Prosopul îmi căzu din mână şi flutură în beznă, aterizând pe o peluză strâmtă dintre clădiri.

M-am vârât pe fereastra camerei de baie.

33

Am coborât şi-am bâjbâit prin beznă căutând uşă, apoi am deschis-o şi-am tras cu urechea. Lumina lunii năvălea prin ferestrele din partea nordică, dezvăluind un dormitor cu două paturi de-o persoană, făcute, dar fără ocupanţi. Nu erau paturi din perete. Mă aflam într-un apartament mai mare. Am trecut pe lângă paturi până am ajuns la o uşă care dădea în camera de zi. Ambele odăi erau închise şi miroseau a stătut. Mi-am croit drum până la o lampă şi-am întors comutatorul. Mi-am plimbat un deget pe marginea unei mese de lemn. M-am ales cu un strat subţire de praf, aşa cum se strânge în camerele cele mai curate când sunt încuiate.

Camera avea o masă de sufragerie, un fotoliu de ascultat radioul, un raft de cărţi, o bibliotecă mare plină de romane legate şi cu coperţile încă pe ele, o comodă înaltă din lemn întunecat, având pe ea un sifon şi o sticlă de cristal cu whisky şi patru pahare cu dungi aşezate cu gura în jos pe o tavă indiană de bronz. Alături într-o ramă dublă de argint se afla poza unui cuplu, un bărbat tinerel şi o femeie, ambii cu chipuri rotunde şi sănătoase şi cu ochi veseli. Mă priveau de parcă nu le păsa că eram acolo.

Am mirosit whiskyul; era Scotch, şi-am băut niţel. Capul a început, ca urmare, să mă doară şi mai tare, dar restul corpului s-a simţit mai bine. Am aprins lumina în dormitor şi m-am uitat prin dulapuri. Unul din ele avea haine bărbăteşti, făcute de comandă, o mulţime de haine. Eticheta croitorului dinăuntrul unui buzunar al hainei mă informă că numele proprietarului era H.G. Talbot. M-am dus la birou, am scormonit niţel prin el şi-am dat de o cămaşă albastră şi moale care mi s-a părut prea mică pentru mine. Am dus-o în camera de baie, am scos-o pe-a mea, m-am spălat pe faţă şi pe piept, apoi mi-am curăţat părul cu un prosop umed şi-am îmbrăcat cămaşa albastră. Am turnat solid din tonicul de păr cam tare al domnului Talbot şi-am folosit pieptenele meu ca să-mi pun părul în

ordine. Nu mai miroseam decât vag a gin, dacă mai miroseam.

Nasturele de sus al cămăşii nu intra în butonieră, aşa c-am răscolit din nou prin dulăpior unde am dat de o cravată de un albastru-închis, din mătase creponată, pe care mi-am înnodat-o în jurul gâtului. Mi-am pus paltonul la loc şi m-am privit în oglindă. Eram îmbrăcat prea grijuliu pentru acea oră din noapte, chiar dacă era vorba de o persoană atât de grijulie ca domnul Talbot, după cum arătau hainele. Prea grijulie şi prea trează.

Mi-am răvăşit puţin părul, am strâns cravata, m-am întors la sticla de whisky şi-am făcut ce-am putut în privinţa aspectului meu de om treaz. Am aprins una din ţigările domnului Talbot şi-am sperat că domnul şi doamna Talbot, indiferent unde erau, se distrau mai bine ca mine. Am sperat să apuc să mă întorc şi să-i vizitez.

M-am dus în camera de zi, cea care dădea pe coridor, am deschis uşa şi m-am aplecat prin deschizătură fumând. N-am crezut că tentativa mea avea să reuşească. M-am gândit că dacă rămân acolo, poliţia avea să descopere cum am scăpat şi planul meu nu mai făcea doi bani.

Un bărbat tuşi pe coridor şi-am scos capul mai mult. Am observat că mă privea. Se îndreptă spre mine rapid. Era un om de statură mică şi cu un aer inteligent, îmbrăcat într-o uniformă de poliţie călcată recent. Avea păr roşcat şi ochi de un bronz-roşcat.

Am căscat şi-am spus plictisit:

— Ce se întâmplă?

— Nişte probleme alături. Aţi auzit ceva?

— Mi s-a părut c-aud pe cineva bătând la uşă. Tocmai m-am întors acasă.

— E cam târziu, zise el.

— Chestie de opinie. Aşadar, sunt probleme alături?

— O femeie. O cunoaşteţi?

— Cred c-am văzut-o.

— Mda, spuse el. Ar trebui s-o vedeţi acum… Îşi duse mâinile la gât, îşi bulbucă ochii şi înghiţi neplăcut. Deci n-

aţi auzit nimic, hai?

— Nimic, cu excepţia… bătăii în uşă.

— Mda. Şi cum vă numiţi?

— Talbot.

— Doar o clipă, domnule Talbot. Aşteptaţi aici o clipă.

S-a îndepărtat pe coridor şi s-a aplecat în deschizătura unei uşi prin care se revărsa lumina.

— Domnule locotenent. Omul din apartamentul de alături e aici…

Un om înalt ieşi afară şi rămase pe loc, uitându-se la mine. Un om înalt, cu păr ruginiu şi cu ochi foarte albaştri, foarte albaştri. Degarmo. Nici nu se putea mai bine.

— E chiriaşul de alături. Se numeşte Talbot.

Degarmo se uită direct la mine, dar nimic în ochii lui albaştri, acizi, nu arăta că m-ar fi văzut înainte. Înainta liniştit pe coridor, mă împunse în piept cu mâna şi mă împinse îndărăt în cameră. Când eram la vreo doi metri de uşă, spuse peste umăr:

— Shorty, vino încoa şi închide uşa.

Poliţistul scund intră şi închise uşa.

— Ce surpriză, spuse Degarmo indolent. Ţine-l la respect cu pistolul, Shorty.

Shorty îşi deschise brusc tocul negru al pistolului şi luă arma în mână într-o secundă. Se linse pe buze.

— Aha, zise el încet, fluierând puţin, aha. Cum de-ai ştiut, domnule locotenent?

— Ce să ştiu? îl întrebă Degarmo, cu ochii aţintiţi asupra mea. Ce te gândeai să faci, amice, să cobori ca să cumperi un ziar ca să afli dacă e moartă?

— Aha, zise Shorty. Un criminal sexual. I-a smuls hainele, apoi a strangulat-o cu mâinile lui, domnule locotenent. Cum de-ai ştiut?

Degarmo nu-i răspunse. Rămase pe loc, balansându-se puţin pe călcâie, cu o expresie goală şi dură ca granitul.

— Sigur, el e criminalul, spuse Shorty brusc. Miroase aerul de aici, domnule locotenent. Camera n-a mai fost

aerisită de multe zile. Şi uită-te la praful de pe rafturile alea de cărţi. Ceasul de pe consolă s-a oprit, domnule locotenent. A intrat înăuntru prin… stai să mă uit o clipă, îmi dai voie, domnule locotenent?

Alergă din cameră în dormitor. L-am auzit răscolind. Degarmo rămase impasibil. Shorty se întoarse.

— A intrat prin fereastra de la camera de baie. Baia e plină de cioburi. Şi pute îngrozitor a gin acolo. Mai ţii minte cum celălalt apartament mirosea şi el a gin când am intrat înăuntru? Uite cămaşa asta, domnule locotenent. Miroase de parcă a fost spălată în gin.

Ridică în aer cămaşa. Aerul se parfumă imediat. Degarmo o privi vag, apoi păşi înainte, îmi deschise violent paltonul şi privi cămaşa pe care o purtam.

— Ştiu ce-a făcut, zise Shorty. A furat una din cămăşile tipului care stă aici. Vezi ce-a făcut, domnule locotenent?

— Mda.

Degarmo îşi ţinu mâna la pieptul meu, apoi o lăsă să cadă încet. Discutau despre mine de parcă aş fi fost un buştean.

— Percheziţionează-l, Shorty.

Shorty alergă în jurul meu, pipăindu-mă să vadă dacă n-am o armă.

— N-are nimic asupra lui, zise el.

— Să-l luăm pe scara de serviciu, spuse Degarmo. E arestatul nostru dacă sosim la post înaintea lui Webber. Idiotul de Reed nu e în stare să găsească o molie într-o cutie de pantofi.

— N-ai fost delegat să anchetezi cazul, zise Shorty plin de îndoieli. Am auzit c-ai fost suspendat, sau aşa ceva.

— Ce-am de pierdut? întrebă Degarmo, dacă sunt suspendat.

— Eu unul pot să-mi pierd uniforma, zise Shorty.

Degarmo îl privi plictisit. Poliţistul scund roşi iar ochii lui aurii-roşcaţi deveniră neliniştiţi.

— În regulă, Shorty. Du-te şi cheamă-l pe Reed.

Poliţaiul scund se linse pe buze.

— Spune-mi ce să fac, domnule locotenent, şi sunt omul dumitale. Nu trebuie neapărat să ştiu c-ai fost suspendat.

— O să-l luăm jos doar noi doi, spuse Degarmo.

— Sigur.

Degarmo mă împunse în bărbie cu degetul.

— Un criminal sexual, spuse el calm. Asta-i bună.

Îmi zâmbi răutăcios, mişcând doar colţurile gurii lui late şi brutale.

34

Am ieşit din apartament şi am luat-o pe coridor în direcţia opusă apartamentului 618. Lumina ieşea încă pe uşa deschisă. Doi poliţişti în civil stăteau în faţa uşii şi fumau cu ţigările ascunse în palmă, de parcă ar fi bătut vântul. Din apartament se auzeau voci discutând aprins.

Am dat colţul coridorului şi-am ajuns în faţa liftului. Degarmo deschise uşa de serviciu de lângă lift şi-am început să coborâm pe treptele de ciment care răsunau, etaj după etaj. În holul de la parter Degarmo se opri, îşi lăsă mâna pe clanţă şi ascultă. Se uită peste umăr.

— Ai maşina? mă întrebă el.

— E în garajul din subsol.

— E o idee.

Ne-am continuat drumul în jos până am ajuns în subsolul plin de umbre. Negrul slăbănog a ieşit din micul lui birou şi i-am dat chitanţa primită. Tânărul a aruncat o privire furişă uniformei de poliţist de pe Shorty. N-a spus nimic. A arătat spre Chrysler.

Degarmo s-a instalat la volanul Chryslerului. M-am suit alături de el iar Shorty a luat loc în spate. Am suit rampa şi-am ajuns în aerul rece şi umed al nopţii. O maşină mare cu două semnalizatoare pe acoperiş se îndrepta spre noi de la câteva străzi depărtare. Degarmo scuipă pe fereastră şi o luă în direcţie opusă.

— Trebuie să fie Webber. A întârziat din nou la înmormântare. I-am făcut figura de data asta, Shorty.

— Nu-mi prea place treaba asta, domnule locotenent, zău că nu-mi place.

— Nu-ţi pierde curajul, fiule. S-ar putea să ajungi din nou la departamentul de crime.

— Prefer să stau pe loc, dar cu slujbă, zise Shorty.

Curajul îl părăsea repede.

Degarmo conduse maşina în forţă vreo zece străzi, apoi încetini niţel. Shorty spuse încurcat:

— Bănuiesc că îţi dai seama ce faci, domnule locotenent, dar ăsta nu-i drumul spre Primărie.

— E adevărat, spuse Degarmo. Nici n-a fost vreodată.

Încetini mult şi ajunse pe o stradă rezidenţială, cu case mici şi exacte, aşezate pe loturi mici şi exacte. Frână uşor, trase maşina la trotuar, cam pe la jumătatea străzii. Îşi aruncă un braţ peste spătar şi îşi întoarse capul spre Shorty.

— Crezi că tipul ăsta a omorât-o, Shorty?

— Nu cred, zise Shorty încordat.

— Ai o lanternă?

— Nu.

— E o lanternă în buzunarul din stânga al maşinii, am spus.

Shorty bâjbâi după ea, se auzi un zgomot metalic, apoi raza albă a lanternei apăru.

— Uită-te atent la ceafă, spuse Degarmo.

Raza se deplasă, apoi se opri. Am auzit răsuflarea poliţaiului scund în dosul meu şi i-am simţit-o pe ceafă. Ceva mi-a atins umflătura de pe cap. Am gemut. Lumina se stinse şi întunericul de pe stradă năvăli din nou înăuntru.

— Bănuiesc c-a fost adus în stare de inconştienţă de-o lovitură, domnule locotenent. Nu mai înţeleg nimic.

— Ca şi femeia, spuse Degarmo. Nu se vede bine, dar umflătura e acolo. A fost lovită ca să poată fi dezbrăcată şi zgâriată înainte de-a fi ucisă. Aşa ca zgârieturile să sângereze. Apoi a fost ştrangulată. Iar aceste operaţii n-au făcut nici cel mai mic zgomot. De ce să facă? În apartament nu e telefon. Cine a raportat crima, Shorty?

— De unde să ştiu? Un individ a telefonat şi-a spus că o femeie a fost asasinată la Granada Apartments, la numărul 618 pe Strada 8. Reed căuta un fotograf când ai sosit dumneata. Sergentul de serviciu mi-a spus că individul care a telefonat avea vocea groasă, ca şi cum şi-ar fi ascuns-o. N-a lăsat nici un nume.

— Perfect, spuse Degarmo. Dac-ai fi omorât femeia,

cum ai fi plecat de acolo?

— Aş fi ieşit pe uşă, zise Shorty. De ce nu? Aha, urlă el la mine brusc, ia spune de ce n-ai ieşit pe uşă?

Nu i-am răspuns. Degarmo spuse impasibil:

— Nu te-ai fi căţărat pe fereastra unei camere de baie de la etajul şase, iar apoi n-ai fi dat buzna, printr-o altă fereastră, într-un apartament necunoscut unde s-ar fi putut să nimereşti peste nişte oameni dormind, nu-i aşa? Şi n-ai fi pretins că eşti cel care locuieşte în acel apartament, şi nu ţi-ai fi pierdut vremea chemând poliţia, nu-i aşa? La naiba, fata ar fi putut sta moartă acolo o săptămână întreagă. N-ai fi ratat o astfel de ocazie ca să scapi de acolo, nu-i aşa, Shorty?

— Nu cred, zise Shorty precaut. Nu cred c-aş fi telefonat deloc. Dar, aceşti maniaci sexuali fac lucruri bizare, domnule locotenent. Nu sunt oameni normali ca noi. Iar criminalul s-ar fi putut să fi avut un complice şi celălalt tip l-ar fi putut buşi ca să-şi piardă cunoştinţa şi să-l lase drept fraier, la locul crimei.

— Nu-mi spune că te-ai gândit la toate astea de unul singur, mârâi Degarmo. Stăm aici, şi tipul care cunoaşte toate răspunsurile stă şi el aici cu noi şi nu scoate un cuvânt. Îşi întoarse spre mine capul lui mare şi mă fixă cu privirea. Ce făceai acolo?

— Nu mai ţin minte. Lovitura de pe ceafă pare să mă fi năucit.

— Te-ajutăm noi să-ţi aminteşti, zise Degarmo. Te ducem sus pe dealuri, la câţiva kilometri de aici, ca să fie linişte şi să te poţi uita la stele ca să-ţi aminteşti. Te asigur c-ai să-ţi aminteşti…

— Nu spune aşa ceva, domnule locotenent. Hai mai bine să-l ducem la primărie şi să ne ţinem de reguli.

— La dracu cu regulile! spuse Degarmo. Îmi place tipul ăsta! Vreau să am o lungă şi dulce discuţie cu el. Trebuie doar să-l împingi un pic din urmă, Shorty. E timid din fire.

— Nu vreau să fiu amestecat în treaba asta, spuse

Shorty.

— Ce vrei să faci, Shorty?

— Vreau să mergem la primărie.

— Nu te opreşte nimeni fiule. Vrei să mergi pe jos?

Shorty rămase tăcut o clipă.

— În regulă, spuse el în cele din urmă. Vreau să merg pe jos. Deschise uşa maşinii şi ieşi afară pe trotuar. Cred că ştii că va trebui să raportez toate astea, domnule locotenent.

— Perfect, spuse Degarmo. Spune-i lui Webber că l-am căutat. Data viitoare când mănâncă un hamburger, spune-i să mă aştepte.

— Nu mai înţeleg absolut nimic, răspunse poliţaiul scund.

Trânti uşa maşinii. Degarmo porni motorul şi până să ajungă la capătul străzii conduse cu şaizeci pe oră. După alte două străzi, atinse şaptezeci şi cinci. Încetini când ajunse în bulevard, o apucă spre răsărit şi începu să conducă cumpătat, cu viteza legală. Câteva maşini târzii trecură pe lângă noi în ambele sensuri, dar în cea mai mare parte lumea era cufundată în tăcerea rece a dimineţii timpurii.

După o vreme am ieşit din oraş şi Degarmo îmi spuse calm:

— Vorbeşte! Poate ne înţelegem.

Maşina ajunse la vârful unei lungi pante şi începu să coboare prin curţile ca nişte parcuri ale Spitalului Veteranilor. Triplele lămpi electrice aveau halo din cauza ceţii care se lăsase în timpul nopţii. Am început să vorbesc:

— Kingsley a venit la mine acasă astă-seară şi mi-a spus c-a primit veşti de la soţie la telefon. Doamna Kingsley dorea urgent nişte bani. Sugestia lui a fost ca să-i duc eu şi s-o scot din încurcătură. Sugestia mea a fost diferită. I-au spus doamnei Kingsley cum să mă identifice şi că voi fi la Restaurantul „Păunul” între Strada 8 şi Arguello timp de cincisprezece minute după fiecare oră. La orice oră.

Degarmo spuse încet:

— Trebuia s-o întindă şi asta înseamnă că avea un motiv serios, cum ar fi de pildă, o crimă.

Îşi ridică mâinile lent, şi apoi şi le lăsă la loc pe volan.

— M-am dus acolo, la câteva ore după ce-a telefonat. Mi s-a spus că-şi vopsise părul şaten. A trecut pe lângă mine ieşind de la bar, dar n-am recunoscut-o. N-am văzut-o decât într-o fotografie excelentă, dar o poză e o poză şi poate că nu semăna cu ea. A trimis un băieţaş mexican să mă cheme afară. Voia banii şi n-avea chef de discuţie. Voiam să aflu ce s-a întâmplat cu ea. În cele din urmă a înţeles că va trebui să discute, aşa că mi-a spus că stă la Grenada. Mi-a cerut s-aştept zece minute până s-o urmez.

— Destul timp ca să aranjeze ceva.

— A existat un aranjament, fără îndoială, dar nu sunt sigur c-a fost vârâtă în el. Nu voia să vin sus în camera ei şi n-avea chef să vorbească. Şi totuşi, ar fi trebuit să ştie c-aveam să-i cer o explicaţie oarecare înainte de-ai da banii, aşa încât refuzul ei s-ar fi putut să fi fost trucat, să mă facă să cred că domin situaţia. Ştia să joace roluri. Am descoperit-o pe pielea mea. În orice caz, m-am dus şi-am discutat. Tot ce mi-a spus n-avea sens până când am ajuns cu discuţia la împuşcarea lui Lavery. Atunci a început să aibă sens şi încă prea mult. I-am spus că intenţionam s-o dau pe mâna poliţiei.

Westwood Village, cu excepţia unei staţii de benzină deschisă toată noaptea ca şi a câtorva ferestre îndepărtate din diverse clădiri, era cufundat în întuneric şi se îndepărta spre nord de noi.

— Aşa c-a scos o armă, am spus. Cred c-avea intenţia s-o folosească, dar s-a apropiat prea mult de mine şi-am blocat-o. În timp ce ne luptam, cineva s-a apropiat pe la spate, din dosul draperiei verzi, şi m-a pocnit în cap. Când m-am trezit din leşin, crima fusese comisă.

— Ai apucat cumva să-l vezi pe cel care te-a pocnit? întrebă Degarmo încet.

— Nu. Am simţit sau am văzut pe jumătate că era un

bărbat şi încă unul vânjos. Iar asta în timp ce zăceam pe sofa în mijlocul hainelor. Am scos din buzunar fularul galben şi verde al lui Kingsley şi i l-am pus pe genunchi. L-am văzut pe Kingsley purtându-l mai devreme astă-seară, am zis.

Degarmo se uită la fular. Îl ridică sub lumina de la bord.

— Nu-i tipul de fular pe care să-l uiţi prea repede. Îţi sare în ochi de la prima privire. Kingsley, aşadar? Asta-i bună! Ce s-a întâmplat după aceea?

— Cineva a bătut la uşă. Eram încă ameţit, nu prea conştient şi puţin speriat. Fusesem inundat cu gin, pantofii şi haina îmi fuseseră scoase şi probabil că puteam şi arătam ca cineva care ar fi dezbrăcat cu forţa o femeie iar apoi ar fi strangulat-o. Aşa c-am ieşit pe fereastra de la camera de baie, m-am căţărat cât am putut, iar restul îl cunoşti.

— De ce n-ai rămas liniştit în apartamentul în care ai intrat? spuse Degarmo.

— La ce bun? Cred că şi un poliţist din Bay City ar fi descoperit după o vreme cum am ajuns acolo. Singura mea şansă era să plec înainte de-a se fi descoperit cadavrul. Dacă nu era nimeni acolo aveam o şansă să ies din clădire.

— Nu cred, zise Degarmo. Dar înţeleg de ce n-ai avut mult de pierdut când ai încercat. Care crezi că e motivul crimei?

— De ce-a omorât-o Kingsley, dacă el a omorât-o? Nu-i greu de răspuns. Nevastă-sa îl înşela, îi provoca o groază de neplăceri, îi punea slujba în primejdie iar acum mai omorâse şi pe cineva. De asemenea, avea bani şi dorea să se căsătorească cu o altă femeie. Se poate ca Kingsley să se fi temut că soţia lui, cu toţi banii ei, ar fi putut să scape basma curată şi la urmă să râdă de el. Dacă nu ieşea basma curată şi ajungea la închisoare, banii ei îi rămâneau la fel de inaccesibili. Ar fi trebuit să divorţeze ca să scape de ea. Deci sunt destule motive pentru a comite o crimă. Şi-a întrezărit şi posibilitatea de-a face din mine ţapul

ispăşitor. N-avea să ţină, dar avea să creeze confuzie şi amânări. Dacă asasinii n-ar crede că reuşesc să scape de bănuieli, foarte puţine crime ar fi comise.

— Cu toate astea, s-ar putea să fie şi altcineva, cineva care nu apare deloc în acest tablou, spuse Degarmo. Chiar dacă soţul s-a dus s-o vadă, s-ar putea să fie totuşi altcineva. Cineva care l-ar fi putut omorî şi pe Lavery.

— Dacă vrei să priveşti astfel lucrurile…

— Nu-mi place în nici un fel, spuse el şi întoarse capul. Dar dacă rezolv cazul, am să scap de muştruluiala de la comisia poliţiei. Dacă nu-l rezolv, am să spun adio oraşului. Ai zis că sunt prost. Perfect, sunt prost. Unde locuieşte Kingsley? Ştiu un lucru: să fac oamenii să vorbească.

— Pe Carson Drive, la numărul 965, în Beverly Hills. Cam la cinci străzi de aici, o apuci spre nord până la poalele dealurilor. E pe partea stângă, înainte de Sunset Boulevard. N-am fost acolo, dar ştiu cum merg numerele caselor.

Îmi înapoie fularul galben şi verde.

— Vâră-l la loc în buzunar până va trebui să i-l arătăm.

35

Era o casă albă cu două etaje şi cu un acoperiş întunecat. Lumina vie a lunii se lipea de zidurile ei ca varul proaspăt. În faţa ferestrelor de jos de la intrare se aflau grilaje de fier forjat. O peluză netedă se întindea până la uşa principală, care era în diagonala unui zid. Toate ferestrele vizibile erau cufundate în întuneric.

Degarmo se dădu jos din maşină, merse de-a lungul peluzei şi se uită la aleea care ducea la garaj. Înainta pe alee şi colţul casei îl ascunse privirii. Am auzit zgomotul unei uşi de garaj ce se ridică, apoi bufnitura când a coborât. Degarmo reapăru în colţul casei, clătină capul în

direcţia mea şi o luă pe peluză spre intrarea principală. Apăsă cu degetul mare pe butonul soneriei, scoase o ţigară din buzunar şi o puse în gură.

Se întoarse de Ia uşă ca să-şi aprindă ţigara şi flacăra chibritului îi săpa dâre adânci pe faţă. După o vreme se văzu o lumină în spaţiul de deasupra uşii. Fereastra de observaţie din uşă se dădu la o parte. L-am văzut pe Degarmo cum îşi ridică insigna de poliţist. Încet şi prudent, uşa se deschise. Degarmo intră.

A lipsit patru sau cinci minute. Lumina se aprinse în dosul unor ferestre, apoi se stinse din nou. Apoi, ieşi din casă şi în timp ce se îndrepta spre maşină, lumina de deasupra uşii se stinse şi întreaga casa se cufundă din nou în beznă, la fel ca mai înainte.

Degarmo rămase lângă maşină, fumând şi uitându-se la colţul străzii.

— În garaj e o maşină mică, spuse el. Bucătăreasa zice că-i a ei. Nici urmă de Kingsley. Spun că nu l-au văzut de azi-dimineaţă. M-am uitat în toate odăile. Cred că mi-a spus adevărul. Webber şi un tip de la serviciul de amprente au fost acolo azi după-amiază târziu şi pudra de luat amprente e încă pe mobilele din dormitor. Webber adună amprente ca să le compare cu cele din casa lui Lavery. Nu mi-a spus ce-a găsit. Unde crezi c-ar putea să fie… Kingsley ăsta?

— Oriunde, am răspuns. Pe drum, într-un hotel, la o baie de aburi ca să se calmeze. Va trebui să încerci mai întâi să vorbeşti cu amica lui. Se numeşte Adrienne Fromsett şi locuieşte în Bryston Tower, pe Sunset Place. Asta e în centru, departe de aici, lângă magazinul Bullock, pe Wilshire Boulevard.

— Cu ce se ocupă? întrebă Degarmo, strecurându-se la volan.

— Se ocupă de afaceri la birou şi de el în afară de birou. Dar nu-i o funcţionară proastă. E deşteaptă foc şi are stil.

— În situaţia în care se află va avea nevoie de

amândouă, spuse Degarmo.

A condus spre Wilshire, apoi a cotit din nou spre răsărit.

După douăzeci şi cinci de minute am sosit în faţă la Bryston Tower, un palat de stuc alb, cu lămpi ornamentale în curtea din faţă plină de curmali înalţi. Intrarea era în forma de L, pe scări de marmură, printr-o arcadă în stil maur, printr-un hol care era prea larg şi pe un covor care era prea albastru. Pretutindeni se aflau vase enorme în stilul Ali Baba destul de încăpătoare pentru a vârî înăuntru tigri. La un birou şedea un funcţionar de noapte cu una din acele mustăţi care îţi rămân sub unghii.

Degarmo trecu val-vârtej pe lângă biroul lui, îndreptându-se spre un lift în faţa căruia stătea un bătrân obosit ce aştepta un client. Funcţionarul lătră la Degarmo ca un câine de pază.

— Un moment, vă rog. Pe cine aţi dori să vedeţi?

Degarmo se suci pe călcâie şi îl privi cu uimire:

— A zis cumva „aţi dori”?

— Da, dar nu-i vina lui. Există o astfel de expresie.

Degarmo se linse pe buze.

— Ştiu că există, dar m-am întrebat întotdeauna unde o ţin ascunsă. Ascultă, amice, urcăm la şapte-şaisprezece. Ai vreo obiecţie?

— Sigur, răspunse glacial funcţionarul. Nu anunţăm oaspeţii la… Îşi ridică braţul şi îl întoarse elegant pentru a se uita la ceasul de mână, la ora patru şi douăzeci şi trei de minute dimineaţa.

— Asta mi-am zis şi eu, răspunse Degarmo. Aşa că n-aveam chef să te deranjez. Ai priceput despre ce-i vorba? Îşi scoase insigna din buzunar şi o ridică astfel încât lumina să se răsfrângă pe emailul auriu şi albastru. Sunt locotenent de poliţie.

Funcţionarul dădu indiferent din umeri.

— Perfect. Sper doar că n-are să fie nici o neplăcere. Mai bine să vă anunţ. Ce nume, vă rog?

— Locotenentul Degarmo şi domnul Marlowe.

— Apartamentul 716. Asta înseamnă domnişoara Fromsett. O clipă…

Păşi în dosul unui paravan de sticlă; l-am auzit vorbind la telefon apoi, după o pauză destul de lungă, se întoarse şi dădu din cap.

— Domnişoara Fromsett e acasă. E gata să vă primească.

— Asta-i o mare uşurare, spuse Degarmo. Şi nu-ţi mai bate capul să-l informezi şi pe intendentul clădirii sau să-l trimiţi sus. Sunt alergic la intendenţi.

Funcţionarul îi zâmbi vag şi rece şi-am intrat în lift.

Etajul şapte era răcoros şi liniştit. Coridorul părea lung de un kilometru. Am sosit în cele din urmă la o uşă cu numărul 716, scris cu cifre aurite într-un cerc de frunze aurite. Lângă uşă se găsea un buton de ivoriu. Degarmo apăsa pe el, în apartament răsunară bătăi ca de pendulă şi uşa se deschise.

Domnişoara Fromsett purta peste pijama un capot albastru matlasat. În picioare avea papuci mici de casă cu ciucuri şi tocuri înalte. Părul îi atârna degajat şi atrăgător, îşi şterse crema de pe faţă şi folosise doar puţin fond de ten.

Am trecut pe lângă ea şi am intrat într-o cameră cam strâmtă; pe pereţi multe oglinzi ovale superbe; odaia avea mobilă stil cenuşie, îmbrăcată în damasc albastru. Nu părea mobilă obişnuită. Se aşeză pe un mic fotoliu delicat, se aplecă pe spate şi aşteptă ca cineva să vorbească.

— Dânsul e locotenentul Degarmo de la poliţia din Bay City, am spus. Îl căutăm pe Kingsley. Nu-i acasă. Am crezut c-ai putea să ne dai o idee unde ar putea fi.

Vorbă fără să mă privească:

— E urgent?

— Da. S-a întâmplat ceva.

— Ce anume?

— Vrem doar să ştim unde e Kingsley, cucoană, spuse

Degarmo brutal. N-avem timp de comedii.

Femeia îl privi cu o totală lipsă de expresie. Se uită la mine şi spuse:

— Cred c-ar trebui să-mi spui ce se întâmplă, domnule Marlowe.

— M-am dus acolo cu banii. Am întâlnit-o cum am aranjat. M-am dus în apartamentul ei ca să discutăm. În timp ce eram acolo, am fost lovit în cap de cineva ascuns după o draperie. Nu l-am văzut. Când m-am trezit din leşin, femeia fusese omorâtă.

— Omorâtă?

— Omorâtă.

Îşi închise ochii frumoşi şi colţurile gurii se strânseră. Apoi se ridică cu o mişcare bruscă din umeri, se apropie de o măsuţă cu suprafaţa de marmură şi cu picioare delicate. Luă o ţigară dintr-o cutie mică de argint sculptat, o aprinse şi se uită pierdută în jos la măsuţă. Flacăra chibritului din mână tremură tot mai lent până se strânse şi ea îl puse într-o scrumieră. Se întoarse şi se aşeză cu spatele la măsuţă.

— Presupun c-ar trebui să plâng sau mai ştiu eu ce, zise ea. Nu cred că am nici cea mai mică reacţie la ce s-a întâmplat.

— Nu ne interesează reacţiile dumitale, spuse Degarmo. Ne interesează unde e Kingsley. Poţi să ne spui sau nu? Indiferent de ce faci, scuteşte-ne de teatru. Hotărăşte-te ce-ai de gând să faci!

— Locotenentul e din poliţia din Bay City? mă întrebă ea calmă.

Am dat afirmativ din cap. Domnişoara Fromsett se întoarse spre el încet, cu o superbă atitudine de dispreţ.

— În acest caz, zise ea, n-are mai mult drept să fie aici decât are orice mitocan cu tupeu care vrea să facă pe nebunul.

Degarmo o privi ameninţător. Rânji, traversă camera şi îşi întinse picioarele pe un fotoliu ale cărei perne erau umplute cu puf. Îmi făcu un gest cu mâna.

— În regulă. Încearcă-ţi norocul cu ea. Am să obţin tot ajutorul de care am nevoie de la poliţie, dar până să ajung să le explic au să treacă săptămâni.

— Domnişoară Fromsett, dacă ştii unde e sau unde s-a pregătit să plece, am să te rog să ne spui, am zis. Înţelegi că trebuie găsit!

— De ce trebuie?

Degarmo lăsă capul pe spate şi râse.

— Dama asta are haz. Poate că-şi închipuie c-ar trebui să ţinem secret faţă de el faptul că soţia lui a fost omorâtă.

— Are mai mult haz decât crezi, i-am spus.

Deveni serios şi îşi muşca degetul mare. O examina obraznic din cap până în picioare.

— Doar pentru a-l informa? spuse ea.

Am scos fularul galben şi verde din buzunar, l-am scuturat şi i l-am arătat.

— Acest fular a fost găsit în apartamentul unde a fost omorât. Cred că l-ai mai văzut.

Se uită la fular, apoi la mine cu o privire inexpresivă.

— Îmi ceri să am încredere în dumneata, domnule Marlowe, mai ales că n-ai fost un detectiv foarte priceput, zise ea.

— Am mare nevoie de încredere şi sper s-o obţin. În ce priveşte priceperea mea, nu ştii despre ce e vorba.

— Asta-i nostim, zise Degarmo. Faceţi o pereche bună. N-aveţi nevoie decât de nişte acrobaţi care să vă urmeze. Dar în clipa de faţă…

Adrienne îi întrerupse, ca şi cum nici n-ar fi existat.

— Cum a fost omorâtă?

— A fost ştrangulată, apoi dezbrăcată şi zgâriată.

— Derry nu-i capabil de aşa ceva, spuse ea liniştită.

Degarmo pufni dispreţuitor.

— Nimeni nu ştie ce-are să facă altul, cucoană. Orice poliţist ştie asta.

Adrienne refuză să-l privească. Cu aceeaşi voce

calmă mă întrebă:

— Vrei să şti unde m-am dus după ce-am plecat din apartamentul dumitale şi dacă m-a condus acasă… asta vrei să şti, nu?

— Da.

— Pentru că dacă e aşa, n-ar fi avut destul timp să meargă la plajă şi s-o omoare. Asta-i problema?

— E o mare parte din ea, am răspuns.

— Nu m-a condus acasă, spuse ea încet. Am luat un taxi pe Hollywood Boulevard cam la cinci minute după ce-am părăsit locuinţa dumitale. Nu l-am mai văzut de atunci. Presupun că s-a dus acasă.

— De obicei, femeia încearcă să-i ofere amicului ei un alibi mai solid, spuse Degarmo. Dar sunt tot felul de oameni, nu-i aşa?

— Voia să mă conducă acasă, dar era foarte departe de unde locuia şi eram amândoi obosiţi, îmi spuse domnişoara Fromsett. Îţi spun toate astea pentru că ştiu că nu vor conta câtuşi de puţin. Dacă ar avea vreo importanţă, nu ţi le-aş spune.

— Aşa c-a avut timp, am spus.

— Nu cred, răspunse ea şi clătină din cap. Nu ştiu de cât timp avea nevoie. Nu ştiu cum ar fi putut să ştie unde să meargă. Nu o ştia de la mine şi nici de la ea prin mine. Crystal nu mi-a spus. Ochii ei negri mă aţinteau cercetându-mă, scormonindu-mă. Asta e confesiunea pe care o aşteptai?

Am împăturit fularul şi l-am pus la loc în buzunar.

— Am dori să ştim unde se află acum…

— Nu pot să-ţi spun fiindcă n-am nici o idee. Ochii ei urmăriseră fularul în buzunarul meu. Rămaseră fixaţi pe buzunar. Spui c-ai fost lovit şi ţi-ai pierdut cunoştinţa, nu-i aşa?

— Da. Am fost lovit de cineva care stătuse ascuns în dosul unei draperii. Suntem încă victimele acestui truc. Crystal m-a ameninţat cu revolverul şi m-am luptat cu ea ca să i-l iau. Nu există nici o îndoială că ea l-a împuşcat pe

Lavery.

Degarmo se sculă brusc.

— E un joc nostim, amice, bombăni el, dar nu foloseşte la nimic. Hai s-o întindem..

— Aşteaptă o clipă, am spus. N-am terminat. Să presupunem că avea un plan, domnişoară Fromsett, ceva care îl preocupa foarte mult. Aşa mi s-a părut astă-seară. Să presupunem, că ştia mai mult decât am înţeles noi, sau decât am înţeles eu, şi cunoştea lucruri care aveau să se întâmple. Ar fi trebuit să meargă într-un loc liniştit şi să încerce să ajungă la o decizie. Nu crezi c-ar fi putut s-o facă?

M-am sculat şi-am aşteptat, uitându-mă într-o parte la nerăbdătorul Degarmo. După un moment, femeia spuse impasibilă:

— Nu cred că ar fi fugit sau s-ar fi ascuns undeva, fiindcă nu avea de ce să fugă sau să se ascundă. Dar s-ar putea să fi avut nevoie de timp ca să reflecteze.

— Într-un loc ciudat, ca un hotel de pildă, am spus, gândindu-mă la povestea care îmi fusese relatată la Hotelul Granada. Sau chiar într-un loc şi mai liniştit decât un hotel.

M-am uitat în jur după un telefon.

— E în dormitor, spuse domnişoara Fromsett, înţelegând imediat ce căutam.

Am traversat odaia şi-am ieşit pe uşa de la capătul ei. Degarmo mă urmă îndeaproape. Dormitorul era decorat în ivoriu şi roz pal. În odaie se afla un pat mare, fără ramă şi cu o pernă pe care se vedea adâncitura rotundă a unui cap. Articole de toaletă sclipeau pe o noptieră instalată în zid, având două panouri de oglindă deasupra. O uşă deschisă lăsa să se vadă dale violete în baie. Telefonul era pe o noptieră de lângă pat.

M-am aşezat pe marginea patului şi-am netezit locul unde stătuse capul domnişoarei Fromsett, apoi am ridicat telefonul şi am cerut o convorbire interurbană. Când operatorul a venit pe fir, i-am solicitat să mă pună în

legătură cu şeriful Jim Patton la Puma Point, legătură directă, foarte urgentă. Am pus telefonul la loc în furcă şi mi-am aprins o ţigară. Degarmo se uita furios la mine, stând cu picioarele desfăcute, dur, neobosit şi gata să fie oribil.

— Şi acum? mârâi el.

— Aşteaptă şi-ai să vezi.

— Cine conduce această anchetă?

— Faptul că mă întrebi, îţi spune de la sine. Eu o conduc, afară de cazul când vrei s-o conducă poliţia din Los Angeles.

Frecă un chibrit de unghia degetului mare şi îl privi cum arde, apoi încercă să-l stingă suflând puternic în el, singurul rezultat fiind că flacăra se îndoi. Aruncă chibritul, îşi vârî altul între dinţi şi început să-l sugă. După o clipă, sună telefonul.

— Aveţi legătura cu Puma Point.

Vocea adormită a lui Patton se auzi pe fir.

— Alo. Aici e Patton de la Puma Point.

— Aici e Marlowe de la Los Angeles, i-am răspuns. Mă mai ţii minte?

— Fireşte că te ţin minte, fiule. Sunt însă doar pe jumătate treaz.

— Vreau să-mi faci un serviciu, i-am spus. Deşi nu ştiu de ce mi-ai face un serviciu. Du-te sau trimite pe cineva la Little Fawn Lake să vadă dacă Kingsley e acolo. Ai grijă să nu fie văzut. Poţi să-i vezi maşina lângă cabană sau lumină în casă. Şi ai grijă să rămână pe loc. Cheamă-mă de îndată ce ai un răspuns. Vin acolo. Poţi s-o faci?

— N-am nici un motiv ca să-l opresc dacă vrea să plece, spuse Patton.

— Am să vin întovărăşit de un poliţist din Bay City care vrea să-l ancheteze în privinţa unei crime. Nu crima de la dumneata, ci alta.

Pe fir se lăsă o tăcere adâncă. Patton spuse:

— Ai de gând să faci pe şmecherul cu mine, fiule?

— Nu. Cheamă-mă la telefonul din Tunbridge 2722.

— S-ar putea să-mi ia cam o jumătate de oră, zise el.

Am închis telefonul. Degarmo rânjea.

— Damicela ţi-a făcut un semn pe care nu l-am observat?

M-am ridicat de pe pat.

— Nu. Am încercat doar să înţeleg ce-a gândit Kingsley. Nu e un criminal cu sânge rece. Indiferent de ce pasiune l-a condus, s-a stins între timp. Am crezut c-ar fi putut să meargă în cel mai liniştit şi mai îndepărtat loc pe care îl ştie, doar ca să-şi revină. În câteva ore are să se predea singur. Te-ar ajuta dacă ai ajunge la el mai înainte de-a face asta.

— Afară de cazul că-şi trage un glonţ în cap, spuse Degarmo calm. Tipii de teapa lui sunt în stare.

— Nu-l poţi opri până nu-l găseşti.

— E adevărat.

Ne-am înapoiat în camera de zi. Domnişoara Fromsett scoase capul pe uşa de la bucătărie şi ne spuse că făcea cafea şi că voia să ştie dacă doream şi noi. Am băut cafea şi-am rămas pe loc, întocmai ca cei care îşi conduc amicii la gară. Telefonul lui Patton sosi în aproximativ douăzeci şi cinci de minute. În casa lui Kingsley era lumină şi afară se afla parcată o maşină.

36

Am luat micul dejun la Alhambra şi-am umplut rezervorul cu benzină. Am luat-o pe Şoseaua 70 şi-am început să trecem de camioane în regiunea deluroasă de la ţară. Eram la volan. Degarmo stătea gânditor în colţ, cu mâinile vârâte adânc în buzunare.

Am privit primele şiruri de portocali alergând pe alături ca spiţele unei roţi. Am ascultat plânsetul cauciucurilor pe şosea şi m-am simţit obosit şi puhav din cauza lipsei de somn şi a excesului de emoţie.

Am ajuns la lunga pantă de la sud de San Dimas care urcă şi apoi coboară brusc la Pomona. Aici e capătul regiunii cu ceaţă şi începutul celei de semideşert, unde dimineaţa soarele e uşor şi uscat, ca vechiul sherry, fierbinte ca furnalele la prânz şi gata să cadă ca o cărămidă la venirea nopţii.

Degarmo îşi vârî un chibrit în colţul gurii şi spuse aproape batjocoritor:

— Webber mi-a făcut scandal aseară. A zis c-a vorbit cu tine.

Nu i-am răspuns. Se uită la mine dar eu m-am uitat în altă parte. Îşi flutură o mână pe fereastră.

— N-aş locui în regiunea asta oribilă nici dacă mi-ar face-o cadou. Aerul e îmbâcsit până să apuci să te scoli dimineaţă.

— Sosim la Ontario într-o clipă. De acolo o apucăm pe Foothill Boulevard şi-ai să vezi şapte kilometri cu cei mai frumoşi pomi *grevillea* din lume.

— În ce mă priveşte, nu-i pot deosebi de-o gură de incendiu, zise Degarmo.

Am ajuns în centrul oraşului, şi-am apucat-o spre nord, pe Euclid, de-a lungul parcului splendid. Degarmo se strâmbă la pomii *grevillea.*

După o vreme spuse:

— Prietena mea s-a înecat în acel lac de munte. De când am aflat, nu mai sunt om. Mă înfurii tot timpul. Dacă

pun mâna pe tipul ăsta, Chess…

— Ţi-ai făcut destule probleme, am spus, atunci când i-ai îngăduit să scape basma curată după ce-a omorât-o pe soţia lui Almore.

M-am uitat direct înainte prin parbriz. Mi-am dat seama c-a mişcat capul şi că privirea i s-a aţintit asupra mea. N-am ştiut ce făcea cu mâinile. N-am ştiut ce expresie avea. După o lungă pauză, vorbi. Cuvintele îi ieşiră printre dinţii strânşi împleticindu-se în timp ce-i scăpau de pe buze.

— Ce, ai înnebunit?

— Nu, am răspuns. Şi nici tu n-ai înnebunit. Ştii la fel de bine ca toată lumea că Florence Almore nu s-a sculat din pat şi nu s-a dus singură în garaj. Ştii c-a fost dusă acolo. Ştii că din pricina asta Tally a furat pantoful de seară care nu călcase pe aleea betonată. Ştii că Almore i-a făcut o injecţie în braţ soţiei lui când se afla la tripoul lui Candy şi că fusese de-ajuns, dar nu suficient. Cunoştea efectul injecţiilor în braţ, aşa cum tu ştii să maltratezi derbedeii care n-au bani şi nici unde să doarmă. Ştii că Almore nu şi-a omorât soţia cu ajutorul injecţiei cu morfină, şi că dacă ar fi voit s-o omoare, morfina ar fi fost ultimul mijloc pe care l-ar fi folosit. Dar ştii că altcineva a făcut-o şi că Almore şi-a dus soţia la garaj şi-a lăsat-o acolo, încă în viaţă ca să respire monoxid de carbon, dar din punct de vedere strict medical la fel de moartă ca atunci când ar fi încetat să mai respire. Ştii toate astea, nu-i aşa?

— Ascultă, amice, cum ai reuşit să rămâi în viaţă atâta vreme? spuse Degarmo încet.

— Evitând să mă las dus de tot felul de tertipuri şi încercând să nu mă sperii de poliţaii brutali. Numai o canalie ar fi făcut ce-a făcut Almore, numai o canalie şi un om foarte speriat, care avea o conştiinţă încărcată şi care îl mustra. Din punct de vedere tehnic, s-ar putea să fie vinovat de crimă. Nu cred că această istorie a fost lămurită vreodată. Nici vorbă c-ar fi avut mari dificultăţi să

dovedească cum că soţia lui era într-o comă atât de adâncă încât nimeni nu-i mai putea veni în ajutor. Dar ca o chestiune pur practică, ştii că cea care a omorât-o a fost o femeie.

Degarmo râse. Era un râs neplăcut, care îţi scrijelea nervii, fără veselie şi mai ales fără sens.

Am ajuns la Foothill Boulevard şi-am cotit spre răsărit din nou. Am simţit că se răcorise, deşi Degarmo transpira. Nu putea să-şi scoată haina fiindcă avea arma la subsuoară.

— Acea femeie, Mildred Haviland, era încurcată cu Almore, şi soţia lui ştia de asta. Îl ameninţase. Am aflat asta de la părinţii ei. Infirmiera, Mildred Haviland ştia despre morfină, de unde să obţină câtă avea nevoie şi mai ales câtă să folosească. Era singură în casă cu Florence Almore şi-a pus-o la pat. Avea o ocazie perfectă să încarce o siringă cu patru sau cinci grame de morfină şi s-o injecteze într-o femeie inconştientă în acelaşi loc unde o injectase şi Almore. Avea să moară, poate în timp ce Almore era încă plecat de acasă, iar el avea să se întoarcă şi s-o găsească moartă. Problema avea să-l privească personal. Trebuia s-o rezolve. Nimeni n-avea să creadă că altcineva îi injectase soţiei sale o doză mortală. Doar cineva care cunoştea împrejurările în care s-a petrecut crima. Dar tu ştiai. Ar însemna să te consider un prost mult mai mare decât eşti ca să cred că nu ştiai. Ai muşamalizat afacerea. Erai încă îndrăgostit de Muriel. Ai speriat-o şi-ai convins-o să plece din oraş, din raza primejdiei, din apropierea ta, dar ai muşamalizat lucrurile pentru ea. Ai lăsat criminalul să scape. De ce te-ai dus sus la lac s-o cauţi?

— De unde să ştiu unde s-o caut? răspunse el aspru. Vrei să-ţi baţi capul şi să-mi explici şi mie?

— Cu plăcere, am răspuns. Muriel s-a plictisit de Bill Chess, de beţiile lui, de nervii lui şi de-o viaţă mizerabilă. Avea însă nevoie de bani ca să-şi reînceapă viaţa în altă parte. Se credea în siguranţă şi îl avea pe Almore la mână

cu ceva ce putea fi folosit fară probleme. I-a scris cerându-i bani. Almore te-a trimis să stai de vorbă cu ea. Muriel nu i-a spus lui Almore care era numele ei acum şi nici nu i-a dat amănunte asupra adresei sau activităţii ei. O scrisoare adresată lui Mildred Haviland la Puma Point avea să-i parvină. N-avea decât s-o solicite. Dar n-a sosit nici o scrisoare şi nimeni n-a făcut legătura între ea şi Mildred Haviland. N-aveai decât o poză veche şi apucăturile tale urâte, şi astea nu te-au făcut simpatic celor de acolo.

— Cine ţi-a spus c-a încercat să stoarcă bani de la Almore? întrebă Degarmo enervat.

— Nimeni. A trebuit să mă gândesc la ceva care se potrivea împrejurărilor. Dacă Lavery sau doamna Kingsley ar fi ştiut cine a fost Muriel Chess şi ţi-ar fi dat o indicaţie, ai fi ştiut unde s-o cauţi şi ce nume folosea. Dar n-ai ştiut. Aşadar, informaţia a venit de la singura persoană de pe munte care ştia cine era ea, iar această persoană era Muriel. Aşa c-am presupus că i-a scris lui Almore.

— În regulă, spuse el. Hai să nu mai discutăm. Nu mai contează acum. Am intrat la apă şi mă priveşte. Dar aş proceda la fel în aceleaşi împrejurări.

— Perfect, am răspuns. Nu am intenţia să şantajez pe nimeni. Nici măcar pe dumneata. Îţi spun toate astea mai ales ca să nu încerci să treci în contul lui Kingsley crime de care nu-i vinovat. Dacă e vinovat de vreuna, are să plătească.

— De asta mi-ai spus aceste lucruri?

— Mda.

— Am crezut c-ai făcut-o fiindcă mă urai, zise el.

— Am încheiat-o cu urâtul dumitale. Nu mai am acest sentiment. Urăsc cu intensitate unii oameni, dar nu-i urăsc mult timp.

Treceam prin ţinutul viticol, o regiune nisipoasă şi deschisă la poalele zgrunţuroase ale dealurilor. În curând, am sosit la San Bernadino şi-am trecut prin oraş fără să oprim.

37

La Crestline, la 1700 de metri înălţime, încă nu începuse să se încălzească. Ne-am oprit să bem o bere. Când ne-am întors la maşină, Degarmo îşi scoase arma din tocul de la subsuoară şi se uită la ea. Era un Smith and Wesson, calibrul 38, pe un cadru de 44, o armă ucigătoare, cu forţa unui revolver de calibrul 45 şi cu rază de acţiune mult mai extinsă.

— N-ai să ai nevoie de armă, am spus. Kingsley e înalt şi voinic, dar nu e un tip dur.

Îşi puse arma la loc şi bombăni. N-am mai vorbit. Nu mai aveam despre ce să vorbim. Am mers în jurul curbelor şi de-a lungul unor prăpăstii abrupte şi înalte, îngrădite de un gard alb de şine iar alteori de bolovani enormi legaţi cu lanţuri grele de fier. Am continuat să urcăm printre stejarii înalţi iar mai târziu pe culmi unde stejarii nu mai sunt aşa de înalţi, în schimb pinii devin din ce în ce mai înalţi. Am ajuns în cele din urmă la digul de la capătul lui Puma Lake.

Am oprit maşina şi santinela îşi mută arma şi se apropie de fereastra maşinii.

— Închideţi toate ferestrele înainte de-a intra pe pod, vă rog.

Am întins mâna să ridic fereastra stângă, de pe partea mea.

Degarmo îşi arătă insigna.

— Nu te mai deranja, amice. Sunt poliţist, spuse el cu tactul lui obişnuit.

Santinela îl privi fix cu o expresie cu totul impasibilă.

— Vă rog să închideţi toate ferestrele, spuse el pe acelaşi ton ca mai înainte.

— Prostii, băiete, spuse Degarmo. Prostii, soldăţelule.

— E ordin, spuse santinela. Muşchii maxilarului i se contractaseră uşor. Ochii lui cenuşii şi trişti se aţintiră asupra lui Degarmo. N-am dat eu ordinul, dom’le. Închide fereastra!

— Ce faci dacă-ţi spun să sari în lac? mârâi Degarmo.

— Aş fi în stare să sar, răspunse el. Mă sperii uşor.

Bătu patul puştii cu o mână bătucită.

Degarmo se întoarse şi închise fereastra de pe partea sa. Am început să mergem pe dig. La mijlocul digului era o altă santinelă, apoi o alta la capătul opus. Prima santinelă trebuie să fi făcut un semnal. Santinelele ne-au privit cu ochi atenţi, lipsiţi de prietenie.

Am continuat drumul printre masele de granit iar apoi în jos, prin poienele cu iarbă aspră. Aceeaşi pantaloni de damă bătători la ochi, şorturi foarte scurte şi baticuri ţărăneşti ca acum două zile, aceeaşi briză uşoară, acelaşi soare auriu şi cer curat şi albastru, acelaşi miros de conuri de pin, aceeaşi dulceaţă răcoritoare a unei veri la munte. Dar asta se întâmplase acum o sută de ani, ceva cristalizat în timp, ca o muscă în chihlimbar.

Am cotit pe drumul spre Little Fawn Lake, ocolit stâncile uriaşe şi-am trecut de cascada ce clipocea. Poarta de la proprietatea lui Kingsley era deschisă şi maşina lui Patton se afla pe drum cu faţa spre lac, greu de văzut din acel punct. Nu era nimeni în maşină. Anunţul de pe parbriz continua să te informeze: „REALEGEŢI-L PE JIM PATTON. E PREA BĂTRÂN CA SĂ SE MAI APUCE DE MUNCĂ”.

Alături de maşina lui şi cu faţa îndreptată invers era un mic automobil. Înăuntru se afla o şapcă de vânătoare. Am oprit maşina în spatele celei a lui Patton, am încuiat-o şi-am ieşit. Andy ieşi şi el din maşină şi rămase cu privirea aţintită inexpresiv asupra noastră.

— Dânsul e locotenentul Degarmo de la poliţia din Bay City, am spus.

— Jim e pe platou. Vă aşteaptă. Nu şi-a luat încă micul dejun, spuse Andy.

Am urcat drumul până la platou iar Andy s-a suit la loc în maşină. Dincolo de platou şoseaua coboară până la lacul mic şi albastru. Cabana lui Kingsley de dincolo de lac părea lipsită de viaţă.

— Uite lacul, am spus.

Degarmo îl privi în tăcere. Apoi dădu violent din umeri în semn de nepăsare.

— Hai să-l înşfăcăm pe mizerabil, a fost tot ce-a spus.

Ne-am continuat drumul şi Patton se ridică din dosul unei stânci. Purta aceeaşi veche pălărie Stetson, pantaloni kaki şi o cămaşă încheiată până la gâtul lui gros. Steaua de pe buzunarul stâng al cămăşii avea încă un colţ îndoit. Îşi mişca fălcile încet, mestecând.

— Mă bucur să te văd din nou, spuse el fără să se uite la mine privindu-l pe Degarmo. Întinse mina şi strânse laba masivă a lui Degarmo. Ultima oră când te-am văzut, domnule locotenent, aveai un alt nume. Bănuiesc că era un nume operativ, cum se spune. Bănuiesc că nu m-am purtat corect cu dumneata. Îmi cer scuze. Cred că ştiu cine era în acea fotografie a dumitale şi asta chiar de la bun început.

Degarmo dădu din cap şi nu spuse nimic.

— De asemenea, dacă aş fi fost mai atent şi-as fi acţionat ca lumea, ne-am fi scutit unii altora o groază de neplăceri, zise Patton. Poate c-am fi putut să salvăm o viaţă. Îmi pare oarecum rău de ce s-a întâmplat, dar bănuiesc, pe de altă parte, că nu sunt omul care să aibă remuşcări prea mult timp. Ce-ar fi să stăm jos aici şi să-mi spui ce crezi că trebuie să facem acum?

— Soţia lui Kingsley a fost asasinată, jos, în Bay City, noaptea trecută, spuse Degarmo. Aş dori să discut cu el despre asta.

— Vrei să spui că-l bănuieşti? întrebă Patton.

— Desigur, bombăni Degarmo.

Patton îşi frecă gâtul şi se uită peste lac.

— N-a ieşit din cabană deloc. E posibil să doarmă încă. Azi-dimineaţă devreme m-am furişat în jurul cabanei. Se auzeau un radio şi zgomotul făcut de cineva care foloseşte pahare şi o sticlă. M-am ţinut departe de el. Am făcut bine?

— Hai să mergem acolo, spuse Degarmo.

— Ai o armă, domnule locotenent?

Degarmo se pipăi la subsuoara stângă. Patton mă

privi. Am clătinat din cap în semn că nu aveam armă.

— Kingsley s-ar putea să aibă armă, spuse Patton. N-am chef de schimburi de focuri pe aici, domnule locotenent. Nu-mi foloseşte la nimic să fiu martor la o încăierare armată. Nu-i ceva în genul oamenilor de pe aici. Am impresia că eşti tipul care scoate cam repede arma.

— O scot foarte repede, dacă la asta te referi, spuse Degarmo. Dar vreau să vorbesc cu tipul ăla!

Patton se uită la Degarmo, apoi la mine, apoi înapoi la Degarmo şi scuipă în lături o groază de tutun de mestecat.

— N-am auzit încă nimic care să merite măcar să ne apropiem de el, spuse Patton cu încăpăţânare.

Aşa că ne-am aşezat jos şi i-am spus ce s-a întâmplat. A ascultat în tăcere, fără să clipească. La sfârşit, mi-a spus:

— Mi se pare că ai o metodă ciudată de-a lucra cu oamenii. Personal, cred că sunteţi greşit informaţi, băieţi. Să mergem să vedem. Am să intru primul, asta în cazul că ce spuneţi voi e adevărat şi că Kingsley ar avea o armă şi-ar fi disperat. Am burta mare, deci e o ţintă uşoară.

Ne-am ridicat de jos şi-am început să ocolim lacul pe drumul mai lung. Când am ajuns la micul ponton, am spus:

— I-ai făcut cumva autopsia, domnule şerif?

— Femeia s-a înecat, nici vorbă, spuse el şi dădu din cap. Se spune că sunt mulţumiţi de felul în care a murit. N-a fost înjunghiată, împuşcată şi nici n-a avut capul sfărâmat sau mai ştiu eu ce. Corpul are urme, dar prea numeroase pentru a trage o concluzie. Nu era un cadavru plăcut ca să-i faci autopsia.

Degarmo păru uimit şi furios.

— Bănuiesc că n-ar fi trebuit să spun asta, domnule locotenent, adăugă Patton cu blândeţe. E greu de acceptat. Ţinând seama c-ai cunoscut-o bine pe doamnă.

— Hai să mergem acolo şi să vedem ce-i de făcut, spuse Degarmo.

Ne-am continuat drumul pe malul lacului şi-am ajuns la cabana lui Kingsley. Ne-am urcat pe treptele masive.

Patton traversă veranda şi se apropie de uşă. Încercă uşa de plasă. Nu era prinsă în cârlig. O deschise şi încercă cealaltă uşă. Era de asemenea neîncuiată. Degarmo apucă uşa cu plasă şi o trase de-o parte. Patton deschise uşa şi intrarăm, în încăpere.

Derace Kingsley zăcea în fundul un fotoliu, lângă căminul rece şi ţinea ochii închişi. Alături, pe o masă, se afla un pahar gol şi o sticlă de whisky. Odaia mirosea a whisky. O farfurioară de lângă sticlă era plină de mucuri de ţigări. Peste ele se aflau două pachete de ţigări făcute mototol.

Toate ferestrele din încăpere era închise. Aerul se încinsese şi mirosea a stătut. Kingsley purta un jerseu, iar faţa îi era îmbujorată şi umflată. Sforăia iar mâinile îi atârnau moi pe lângă braţele fotoliului, cu degetele atingând podeaua.

Patton se apropie cam la un metru de el şi îl privi tăcut mult timp înainte de-a vorbi:

— Domnule Kingsley, spuse el, iar apoi pe un ton calm şi echilibrat adăugă: Trebuie să discut cu dumneata.

38

Kingsley tresări, deschise ochii şi îi roti fără să mişte capul. Se uită la Patton, apoi la Degarmo, şi în cele din urmă la mine. Ochii îi erau umflaţi, dar o luminiţă se strecură în ei. Se ridică în capul oaselor şi se frecă pe faţă.

— Dormeam, spuse el. Am adormit acum câteva ore. Cred că eram beat criţă. În orice caz, mai beat decât mi-ar plăcea să fiu.

Dădu drumul la mâini şi le lăsă din nou să atârne.

— Dânsul e locotenentul de la poliţia din Bay City. Vrea să vă vorbească, spuse Patton.

Kingsley îi aruncă o scurtă privire lui Degarmo, apoi îşi mută privirea asupra mea. Când vorbi din nou, vocea îi era lucidă, calmă şi moartă de oboseală.

— Aşa că i-ai lăsat să pună mâna pe ea, spuse el.

— Aş fi putut s-o fac, dar n-am făcut-o, am răspuns.

Kingsley reflectă în timp ce se uita la Degarmo. Patton lăsase deschisă uşa de la intrare. Ridică jaluzelele de la cele două ferestre din faţă şi săltă ferestrele. Se aşeză într-un scaun lângă una din ferestre şi îşi încleşta mâinile peste burtă. Degarmo rămase în picioare privindu-l furios pe Kingsley.

— Kingsley, soţia dumitale e moartă, spuse el brutal. Dacă asta e o noutate pentru dumneata.

Kingsley îl privi fix şi îşi umezi buzele.

— O ia uşor, nu-i aşa? spuse Degarmo. Arată-i fularul.

Am scos fularul galben şi verde şi i l-am fluturat în faţă.

Degarmo ridică degetul mare în sus.

— E al dumitale?

Kingsley recunoscu dând din cap. Îşi umezi din nou buzele.

— Cam neglijent din partea dumitale să-l laşi în urmă, zise Degarmo.

Răsuflă puţin cam greu. Nările i se strânseseră şi

riduri adânci i se săpaseră la colţurile gurii.

Kingsley răspunse foarte liniştit:

— Unde l-am lăsat?

Aproape că nu se uitase la fular. Nu se uitase deloc la mine.

— La Granada Apartments, pe Strada 8, în Bay City. Apartamentul 716. Ce-ţi spun ţi se pare cunoscut?

Kingsley îşi ridică foarte lent ochii spre mine.

— Acolo era deci? spuse el slab.

— N-am vrut să merg la ea, am spus, dând din cap. N-aveam de gând să-i dau banii decât dacă discuta cu mine. A recunoscut că l-a omorât pe Lavery. A scos o armă şi plănuia să-mi ofere acelaşi tratament. Până la urmă m-a primit totuşi, dar cineva a ieşit din dosul unei draperii şi m-a pocnit în cap fără să-l văd. Când mi-am revenit din leşin, ea murise. I-am povestit cum arăta, ce-am făcut şi ce mi se întâmplase.

M-a ascultat fără să-şi mişte un muşchi pe faţă. Când am terminat de vorbit, făcu un gest vag spre fular.

— Ce-are de-a face fularul cu crima?

— Locotenentul îl consideră drept dovadă că dumneata erai cel ascuns în apartament.

Kingsley se gândi la cele spuse. Nu părea să sesizeze foarte repede implicaţiile. Se lăsă pe spate în fotoliu şi îşi rezemă capul de el.

— Continuă, spuse el în sfârşit. Presupun că îţi dai seama ce vorbeşti. Eu unul nu înţeleg nimic.

— Foarte bine, fă pe prostul, spuse Degarmo. Ai putea să începi prin a ne da raportul asupra felului cum ţi-ai petrecut timpul începând de aseară după ce ţi-ai dus amica la ea acasă.

— Dacă te referi la domnişoara Fromsett, zise Kingsley calm, n-am condus-o acasă. A plecat acasă cu un taxi. Aveam şi eu de gând să merg acasă, dar n-am făcut-o. În schimb, am venit aici. Mi-am închipuit că voiajul şi aerul nopţii, ca şi liniştea ar putea să mă ajute să-mi recapăt

cumpătul.

— Asta-i bună! rânji Degarmo. Să-şi recapete cumpătul ca urmare a ce, mă întreb?

— Să-mi recapăt cumpătul după toate grijile pe care le-am avut.

— La naiba! zise Degarmo, un fleac cum ar fi ştrangularea soţiei şi zgârierea ei n-au să-ţi producă prea multe griji, nu-i aşa?

— Fiule, n-ar trebui să spui astfel de lucruri, zise Patton. Nu-i frumos. N-ai arătat încă nimic care să fie o dovadă.

— Ah, nu? spuse Degarmo întorcându-şi capul dur spre Patton. Dar acest fular, borţosule? Asta nu-i o dovadă?

— Nu dovedeşte nimic… nimic din ce-am auzit, spuse Patton împăciuitor. Şi nici nu sunt aşa de borţos cum pretinzi, doar rotunjor.

Degarmo se îndepărtă de el dezgustat. Îl ameninţă cu degetul pe Kingsley.

— Presupun că n-ai mers deloc la Bay City, spuse el aspru.

— Nu. De ce s-o fi făcut? Marlowe se ocupă de afacere. Şi nu pricep de ce tot insişti cu acel fular. Marlowe îl purta, nu eu…

Degarmo rămase pe loc extrem de furios. Se întoarse foarte încet şi mă privi mânios şi încruntat.

— Nu pricep, zise el. Sincer, nu mai pricep. Nu-i cu putinţă ca cineva să-şi râdă de mine! Cineva ca tine!

— Nu ţi-am spus decât că fularul era în apartament şi că l-am văzut pe Kingsley purtându-l mai devreme aseară. Asta părea să fie tot ce voiai să auzi. Aş fi putut adăuga că mai târziu am purtat eu fularul, astfel încât femeia să mă poată recunoaşte mai uşor.

Degarmo se îndepărtă de Kingsley şi se sprijini de zidul de lângă cămin. Se trase de buza de jos cu degetul mare şi cel arătător al mâinii stângi. Mâna dreaptă îi atârna leneşă pe lângă trup, cu degetele uşor crispate.

— Ţi-am spus că n-am văzut decât o fotografie a doamnei Kingsley. Unul din noi trebuia să fie capabil să-l identifice pe celălalt. Fularul părea obiectul cel mai nimerit pentru identificare. De fapt, o mai văzusem înainte, deşi nu ştiam cine era. N-am recunoscut-o imediat. M-am întors spre Kingsley: E vorba de doamna Fallbrook, am spus.

— Dar mi-ai spus că doamna Fallbrook era proprietăreasa casei, răspunse el.

— Aşa mi-a spus ea în acel moment. Asta am crezut pe atunci. De ce să n-o cred?

Degarmo scoase un sunet înfundat. Ochii lui căpătaseră o expresie stranie. I-am povestit despre doamna Fallbrook, despre pălăria ei mov, înfăţişarea ei aiurea, ca şi despre arma goală pe care o ţinuse în mână, şi cum mi-o înmânase mai târziu. Când am terminat, a spus foarte atent:

— Nu te-am auzit pomenind despre lucrurile astea lui Webber.

— Nu, nu i-am pomenit. N-am vrut să recunosc că fusesem în casă cu trei ore mai înainte. Sau că mă dusesem să discut cu Kingsley înainte de-a informa poliţia despre ce s-a întâmplat.

— Au să te adore pentru asta, spuse Degarmo cu un rânjet rece. Doamne, ce fraier am putut să fiu! Cât îl plăteşti pe detectivul ăsta ca să muşamalizeze lucrurile pentru dumneata, Kingsley?

— Onorariul obişnuit, răspunse Kingsley plat. Şi o primă de cinci sute de dolari dacă ar fi putut dovedi că soţia mea nu l-a omorât pe Lavery.

— Ce păcat că n-are să primească prima, spuse Degarmo batjocoritor.

— Nu fi ridicol, am spus. Între timp am primit-o.

În cameră se lăsă tăcere. Una din acele tăceri încordate care par că vor fi sfâşiate de bubuitul tunetului. Dar n-a tunat. Tăcerea a rămas acolo în aer grea, solidă, ca un zid. Kingsley s-a mişcat puţin în fotoliu, şi după o lungă

pauză a dat afirmativ din cap.

— Nimeni nu ştie asta mai bine ca dumneata, Degarmo, am spus.

Faţa lui Patton era ca o bucată de lemn. Îl privea pe Degarmo calm. Nu se uita deloc la Kingsley. Degarmo se uita la un punct dintre ochii mei, dar nu părea conştient că mai e cineva în odaie. Ca şi cum s-ar fi uitat la ceva foarte îndepărtat, un munte dincolo de o vale.

După o lungă perioadă de tăcere, Degarmo spuse calm:

— Nu cred. Nu ştiu nimic despre nevasta lui Kingsley. Din câte îmi dau seama n-am văzut-o niciodată... până aseară.

Îşi coborî puţin privirea şi mă spionă gânditor. Ştia perfect de bine ce-aveam să spun. Am spus-o în orice caz:

— Şi n-ai văzut-o nici aseară. Pentru că era moartă de-o lună. Pentru că se înecase în Little Fawn Lake. Pentru că femeia pe care ai văzut-o moartă la Granada Apartments era Mildred Haviland, iar Mildred Haviland era Muriel Chess. Iar întrucât doamna Kingsley a murit cu mult timp înainte de împuşcarea lui Lavery, înseamnă că nu ea l-a omorât.

Kingsley îşi încleşta mâinile pe braţele fotoliului, dar nu scoase nici un sunet, absolut nici un sunet.

39

Se lăsă o altă tăcere grea. Patton o rupse vorbind în felul lui grijuliu şi tărăgănat:

— Asta-i o afirmaţie cam iresponsabilă, nu-i aşa? Îmbrăcată în hainele soţiei lui Bill şi purtând unele din bijuteriile ei ieftine? Cu părul ei blond la fel ca al soţiei lui şi fără o figură de recunoscut? De ce să se îndoiască Bill de ea? A lăsat un bilet care ar putea fi al unei sinucigaşe. A plecat. S-au certat. Hainele şi maşina ei au dispărut. În timpul lunii cât a fost plecată, Bill n-a auzit o vorbă despre ea. N-avea habar unde plecase. Apoi acest cadavru, cu hainele lui Muriel pe el, iese din lac. O femeie blondă, de mărimea soţiei lui. Fireşte, ar fi putut exista diferenţe şi dacă ar fi iscat bănuieli, aceste diferenţe ar fi fost cercetate şi descoperite. Dar nu era nici un motiv ca să suspectezi un asemenea lucru. Crystal Kingsley era încă în viaţă. Fugise cu Lavery. Îşi lăsase maşina la San Bernadino. Trimisese soţului o telegramă de la El Paso. Era în siguranţă, în ce-l priveşte pe Bill Chess. Nu-şi bătea capul cu ea. Nu juca nici un rol în povestea lui. De ce să joace?

— Ar fi trebuit să mă fi gândit şi eu la asta, spuse Patton. Dar dacă aş fi făcut-o, n-ar fi fost decât una din acele idei care îţi vin brusc şi de care te dezbari la fel de brusc. Ar fi părut cu totul exagerată.

— În mod superficial, da, dar numai în mod superficial, am răspuns. Să presupunem că acel cadavru n-ar fi ieşit la iveală din lac timp de un an, sau deloc afară de cazul că lacul ar fi fost drenat pentru a se căuta cadavrul. Muriel Chess dispăruse şi nimeni n-avea să-şi piardă vremea căutând-o. S-ar fi putut să nu mai auzim niciodată de ea. Doamna Kingsley însă era cu totul altă mâncare de peşte. Avea bani şi legături şi un soţ neliniştit. Cineva avea s-o caute, aşa cum s-a întâmplat în cele din urmă. Dar nu imediat, afară de cazul că ceva îi trezea bănuieli. S-ar fi putut să treacă luni până să se descopere ceva. Lacul ar fi

trebuit golit, dar dacă ancheta asupra ei ar fi arătat că ea a plecat de la lac şi a coborât în oraş şi a ajuns până la San Bernadino, iar că de acolo a luat trenul spre răsărit, atunci s-ar fi putut ca lacul să nu fie drenat niciodată. Şi chiar, dacă ar fi fost drenat, exista o şansă foarte reală ca trupul găsit să nu fie corect identificat. Bill Chess a fost arestat pentru asasinarea soţiei. Din câte îmi dau seama, ar fi putut fi chiar condamnat pentru asta, iar atunci istoria cadavrului din lac ar fi luat sfârşit. Crystal Kingsley ar fi lipsit şi-ar fi rămas un mister nerezolvat. În cele din urmă, s-ar fi presupus că i s-a întâmplat ceva şi că nu mai era în viaţă. Dar nimeni n-ar fi ştiut unde sau cum s-a întâmplat. Dacă n-ar fi fost Lavery, s-ar fi putut ca nici măcar să nu avem această discuţie. Lavery e cheia misterului. Fusese la Hotelul Prescott din San Bernadino în noaptea când se presupunea că Crystal Kingsley ar fi plecat de aici. A văzut acolo o femeie care avea maşina lui Crystal, care purta hainele lui Crystal şi, fireşte, ştia cine era. Dar nu avea de unde să ştie că se întâmplase ceva grav. Nu avea cum să ştie că erau hainele lui Crystal Kingsley sau că acea femeie lăsase în garajul hotelului maşina lui Crystal Kingsley. Muriel s-a ocupat de toate aceste lucruri.

M-am oprit şi-am aşteptat ca cineva să spună ceva. Nimeni n-a vorbit. Patton stătea nemişcat pe scaunul lui, cu mâinile lui plinuţe şi fără păr, încleştate confortabil pe burtă. Kingsley îşi înclină capul pe spate şi îşi ţinu ochii pe jumătate închişi, nemişcat. Degarmo se sprijini de peretele de lângă cămin, încordat, alb la faţă şi rece, un om dur, solemn, cu gânduri ascunse profund.

Am continuat să vorbesc.

— Dacă Muriel Chess a jucat rolul lui Crystal Kingsley, înseamnă c-a omorât-o. E foarte simplu. Foarte bine, să privim faptele. Ştim cine era în realitate şi ce fel de femeie era. Omorâse mai înainte şi apoi se căsătorise cu Bill Chess. Fusese infirmieră la biroul doctorului Almore, amanta lui, şi o omorâse pe soţia lui Almore într-o manieră atât de abilă încât Almore trebuise să ascundă actul ei. Fusese, de asemenea, măritată cu un bărbat din poliţie de

la Bay City care fusese destul de fraier ca să-i muşamalizeze crima. Aşa îşi recruta bărbaţii, făcându-i să-i asculte ordinele. N-am cunoscut-o destul ca să-mi dau seama de ce-o făcea, dar datele despre ea o dovedesc. Ce-a fost în stare să facă cu Lavery o dovedeşte perfect. Omora oamenii care îi stăteau în cale, iar soţia lui Kingsley i-a stat în cale. Crystal Kingsley putea să facă bărbaţii s-o asculte. L-a făcut pe Bill Chess să-i devină amant, dar nevasta lui Bill Chess nu era genul care să vadă aşa ceva şi să zâmbească. Era în acelaşi timp scârbită complet de viaţa ei la lac, trebuie să fi fost, şi voia să plece de acolo. Avea însă nevoie de bani. Încercase să obţină bani de la Almore, iar asta a avut ca rezultat faptul că Degarmo a fost trimis sus, la lac, s-o caute. Atunci s-a cam speriat. Degarmo e genul de om de care nu poţi fi niciodată perfect sigur. Avea dreptate când nu putea fi sigură, nu-i aşa, Degarmo?

Degarmo îşi mişcă picioarele pe duşumea.

— Nu prea mai ai mult timp la îndemână, amice, spuse el încruntat. Termină-ţi discursul cât mai ai vreme.

— Mildred nu trebuia să ia maşina lui Crystal Kingsley, ca şi identitatea ei, sau mai ştiu eu ce, dar aceste lucruri i-au fost de folos. Banii de care dispunea au ajutat-o serios, iar Kingsley a declarat că soţia lui avea asupra ei sume considerabile. Trebuie să fi avut şi bijuterii care puteau fi eventual transformate în bani. Toate aceste lucruri au făcut ca uciderea lui Crystal să-i apară drept un act normal, ba chiar agreabil. Iată ce explică motivul, iar acum am ajuns la mijloacele folosite şi la ocazia avută. Ocazia a fost pe măsura nevoilor ei. Se certase cu Bill iar el plecase să se îmbete. Îl cunoştea pe Bill, ştia cât putea să se îmbete şi cât avea să lipsească. Avea nevoie de timp. Timpul era extrem de important. Trebuia să fie sigură că dispunea de timp. Altminteri, întregul plan cădea baltă. Trebuia să-şi împacheteze lucrurile şi să le ducă în maşină la Coon Lake, unde avea să le ascundă pentru că trebuia ca ele să dispară. Apoi, urma să se întoarcă acasă pe jos, s-o omoare pe Crystal Kingsley, s-o îmbrace în lucrurile lui Muriel Chess şi s-o ducă jos la lac. Toate astea necesitau

timp. În ce priveşte crima, îmi închipui c-a făcut-o pe Crystal să se îmbete sau a lovit-o în cap şi-a înecat-o în cada din cabană. Un lucru logic şi simplu. Era infirmieră şi ştia cum să se ocupe de astfel de lucruri, cum ar fi trupurile omeneşti. Ştia să înoate, am aflat de la Bill că era o înotătoare de clasă. Iar un trup înecat avea să se ducă la fund. Nu-i rămânea decât să-l mute unde voia, în zona adâncă a lacului. Nu exista nimic în acest plan peste puterea unei femei care ştia să înoate. A făcut-o, s-a îmbrăcat în hainele lui Crystal Kingsley, a mai împachetat ce-avea nevoie, s-a suit în maşina lui Crystal şi-a plecat. Iar la San Bernadino a dat de prima problemă, şi anume Lavery.

— Lavery o cunoştea sub numele de Muriel Chess. Nu avem nici o dovadă şi nici un motiv să presupunem că o cunoştea sub o altă identitate. O văzuse sus la lac şi era probabil în drum spre lac din nou când a dat de ea. Lui Muriel nu i-a plăcut întâlnirea. Sus la lac, Lavery avea să găsească o cabană încuiată, dar ar fi fost în stare să înceapă să discute cu Bill, iar planul ei prevedea ca Bill să nu ştie sigur că ea plecase de la Little Fawn Lake. Aşa încât dacă trupul avea să fie găsit, ar fi fost în stare să-l identifice. Atunci, şi-a fixat atenţia asupra lui Lavery ceea ce nu i-a fost prea greu. Dacă e ceva de care suntem siguri în privinţa lui Lavery e că nu putea să reziste să nu facă curte femeilor. Cu cât erau mai multe, cu atât era mai bine. Lavery era o pradă uşoară pentru o femeie ca Mildred Haviland. Aşa că s-a dat la el şi l-a luat cu ea. L-a dus la El Paso, şi de acolo a trimis telegrama despre care el habar n-avea. În cele din urmă, l-a urmat la Bay City. Probabil că nu avea nici o alegere. El voia să se întoarcă acasă iar ea nu-l putea lăsa să se îndepărteze. Lavery devenise o primejdie pentru Mildred. Lavery putea să distrugă toate indicaţiile că soţia lui Kingsley a plecat cu adevărat de la Little Fawn Lake. Când ancheta pe urmele lui Crystal Kingsley ar fi început cu adevărat, ar fi ajuns la Lavery, iar în acel moment viaţa lui nu mai făcea doi bani. Primele lui declaraţii de negare s-ar fi putut să nu fie crezute, şi nu au

fost, dar când s-ar fi decis să spună întregul adevăr, acela avea să fie crezut fiindcă putea fi controlat. Aşa încât a început căutarea lui Crystal Kingsley şi Lavery a fost împuşcat imediat în baie, chiar în noaptea după ce m-am dus acolo să discut cu el. Asta-i tot, afară de faptul că Mildred s-a întors la el acasă a doua zi dimineaţă. E unul din acele lucruri pe care criminalii par să le facă. A spus că Lavery îi luase banii, dar n-am crezut-o. Cred mai degrabă c-a bănuit că avea banii lui ascunşi undeva, sau c-ar fi trebuit să verifice locul crimei cu calm şi să se asigure că totul era în ordine şi îndreptat în direcţia voită. Sau poate că era doar ce-a spus, că s-a întors să ducă în casă ziarul de dimineaţă şi sticla de lapte. Orice e posibil. S-a întors, şi-am dat de ea acolo, şi mi-a jucat o comedie care m-a prostit de tot.

— Dar cine a omorât-o, fiule? spuse Patton. Am impresia că nu crezi că Kingsley a făcut-o?

M-am uitat la Kingsley şi-am spus:

— Mi-aţi spus că n-aţi vorbit direct cu ea la telefon. Ce se întâmplă cu domnişoara Fromsett? Ea a crezut că vorbeşte cu soţia dumitale?

Kingsley clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Ar fi foarte greu s-o ducă cineva de nas. Tot ce mi-a spus a fost că vocea părea reţinută şi schimbată. N-am avut nici o bănuială atunci. Când am intrat în această cabana aseară, am simţit că ceva nu era în regulă. Era prea curat, prea ordine şi aranjat. Crystal nu lăsa lucrurile astfel în urma ei. Ar fi fost haine în dezordine în dormitor, mucuri de ţigări prin toată casa, sticle şi pahare în bucătărie. Ar fi fost farfurii nespălate, muşte şi furnici. Mi-am închipuit că soţia lui Bill ar fi putut să facă ordine, apoi mi-am amintit că soţia lui Bill nu putuse s-o facă, nu în acea zi. Fusese prea ocupată să se certe cu Bill şi să fie omorâtă sau să se sinucidă, indiferent de alternativă. Am reflectat la asta într-un mod cam confuz, dar nu pot să pretind c-am ajuns într-adevăr la o concluzie.

Patton se ridică de pe scaun şi se duse pe verandă.

Se întoarse ştergându-se pe buze cu batista lui crem. Se aşeză la loc, se lăsă pe coapsa stângă fiindcă purta tocul pistolului pe cea dreaptă. Îl privi gânditor pe Degarmo. Degarmo rămase lângă perete, încordat şi rigid, ca o stană de piatră. Mâna dreaptă îi atârna de-a lungul trupului, cu degetele încovoiate.

— Încă n-am auzit cine-a omorât-o pe Muriel, zise el. E parte din spectacol sau e ceva care trebuie să fie dezlegat?

— Cineva care a crezut că ea trebuie să moară, cineva care o iubise şi o urâse, cineva care avea prea mult simţul răspunderii poliţieneşti pentru ca s-o lase să scape să comită şi alte crime, dar nu destul de etic ca s-o aresteze şi să îngăduie ca povestea să iasă la suprafaţă. Cineva ca Degarmo.

40

Degarmo îşi îndreptă spinarea şi se îndepărtă de perete, zâmbind trist. Mâna lui făcu o mişcare bruscă, rapidă, care se încheie cu un revolver. Îl ţinea cu un gest degajat, cu ţeava îndreptată spre podeaua din faţa lui. Vorbi fără să mă privească.

— Poate că ai şi o mică dovadă care să susţină bănuielile. Sau poate nu-i destul de important pentru tine.

— O mică dovadă, am spus. Da, nu-i prea mare. Dar are să crească. Cineva a stat în dosul acelei draperii verzi la Granada Apartments mai mult de-o jumătate de oră şi-a stat tăcut cum numai un poliţist ştie să stea. Cineva care avea o bâtă de poliţist. Cineva care ştia c-am fost lovit la ceafă fără să cerceteze. I-ai spus asta lui Shorty, mai ţii minte? Cineva care ştia că femeia ucisă fusese şi ea lovită cu bâta, deşi lovitura nu era vizibilă, cineva care nu se ocupase de anchetă pentru a şti acest amănunt. Cineva care a dezbrăcat-o până la piele şi i-a zgâriat trupul cu o furie sadică pe care numai un bărbat ca dumneata o poate avea pentru femeia care îi făcuse viaţa un iad. Cineva care are sânge şi urme de piele sub unghii, destul ca un chimist

să-şi dea seama de provenienţa lor. Bănuiesc că n-ai să-l laşi pe Patton să se uite la mâna dumitale dreaptă, Degarmo.

Degarmo ridică mâna dreaptă şi zâmbi. Un zâmbet lat şi fad.

— Şi cum aş fi putut să ştiu unde s-o găsesc? întrebă el.

— Almore a văzut-o ieşind sau intrând în casa lui Lavery. Asta l-a făcut să fie foarte nervos şi de asta te-a chemat când m-a văzut că rămân pe loc. Iar în ce priveşte aflarea adresei ei, n-aş putea să spun. Dar nu văd nimic greu de realizat în asta. Te-ai fi putut ascunde în casa lui Almore şi s-o fi urmărit, sau să-l fi urmărit pe Lavery. O operaţie obişnuită pentru un poliţist.

Degarmo dădu din cap şi rămase tăcut o clipă, adâncit în gânduri. Faţa îi era sumbră, iar în ochii lui albaştri, metalici, se vedea o luminiţă de amuzament. În odaie aerul era cald şi încordat, ameninţând cu un dezastru inevitabil. Părea să fie mai puţin conştient de asta, decât eram noi.

— Aş vrea să plec, spuse el în cele din urmă. N-am să merg prea departe, dar nici un poliţai de duzină n-are să pună laba pe mine. Aveţi vreo obiecţie?

— Nu-i cu putinţă, fiule, spuse Patton calm. Ştii că trebuie să te arestez. Nici una din aceste acuzaţii nu e încă dovedită, dar nu te pot lăsa să pleci.

— Ai o burtă mare şi nostimă, Patton. Sunt un bun ţintaş. Cum propui să mă arestezi?

— Am încercat să găsesc o cale, spuse Patton şi îşi trecu mâna prin păr, împingând spre spate pălăria lui neagră. N-am găsit încă una şi nu vreau să mă trezesc cu găuri în burtă. Dar nu pot să te las să mă faci de râs în ţinutul meu.

— Lasă-l să plece, am spus. Nu poate să scape din aceşti munţi. De asta l-am adus aici.

Patton spuse serios:

— Cineva ar putea să fie rănit dacă încercăm să-l

arestăm. N-ar fi drept. Dacă cineva trebuie s-o facă, acela sunt eu.

— Eşti un om cumsecade, Patton, spuse Degarmo rânjind. Am să-mi pun arma la loc la subsuoară şi-o luăm de la început. Sunt în stare şi de-aşa ceva.

Îşi vârî arma la subsuoară. Stătea cu braţele bălăbănind, cu bărbia împinsă puţin înainte, atent. Patton mesteca lent, cu ochii lui palizi aţintiţi asupra ochilor vii ai lui Degarmo.

— Sunt aşezat, se plânse el. Nu sunt atât de rapid ca tine, în orice caz. Atât că nu vreau să par fricos. Mă privi trist. De ce naiba a trebuit să-l aduci aici? Nu-i legat de problemele mele. Uite în ce m-ai vârât. Părea jignit, confuz şi cam neajutorat.

Degarmo îşi lăsă puţin capul pe spate şi râse. În timp ce râdea, mâna i se repezi din nou la armă.

Nu l-am văzut pe Patton făcând nici o mişcare. Odaia răsună brusc de tunetul Coltului său.

Braţul lui Degarmo zvâcni într-o parte, şi revolverul Smith and Wesson îi zbură din mână şi se lovi cu un sunet dur de placajul de pin noduros de pe peretele din spate. Îşi scutură mâna amorţită şi o privi cu uimire.

Patton se ridică încet. Merse agale prin cameră şi lovi cu piciorul arma lui Degarmo, făcându-i vânt sub un scaun. Degarmo îşi sugea sângele de sub încheietură.

— Mi-ai dat o şansă, spuse Patton trist. N-ar fi trebuit să dai niciodată o şansă unui om ca mine. Am fost ţintaş de frunte de mai mulţi ani de cât eşti tu pe lume, fiule.

Degarmo dădu din cap, îşi îndreptă spatele şi porni spre uşă.

— Nu face asta, spune Patton calm.

Degarmo îşi continuă drumul. Ajunse la uşă şi împinse paravanul de plasă. Se uită înapoi la Patton iar faţa i se albise de tot.

— Am să plec, spuse el. N-ai decât un mijloc de-a mă opri. Adio, borţosule.

Patton nu mişcă nici un deget.

Degarmo ieşi pe uşă. Paşii lui răsunară grei pe verandă, apoi pe trepte. M-am dus la fereastra din faţă şi m-am uitat afară. Patton nu se mişcase. Degarmo coborî treptele şi porni spre vârful digului.

— Traversează digul, am spus. Andy are o armă?

— Nu cred c-are s-o folosească, chiar dacă ar avea, răspunse Patton calm. N-are nici un motiv s-o facă.

— Să mă ia dracu dacă mai pricep ceva, am spus.

— N-ar fi trebuit să-mi dea o astfel de şansă, spuse el. Mă avea la cheremul lui. Trebuie să mă răsplătesc. Dar cam meschin. N-are să-i fie de mare folos.

— E un criminal, am spus.

— Nu-i acel tip clasic de criminal. Ţi-ai încuiat maşina?

— Andy se apropie din cealaltă parte a digului, am spus dând din cap. Degarmo l-a oprit. Îi vorbeşte.

— Poate că are să ia maşina lui Andy, spuse Patton trist.

— Să mă ia dracu dacă mai pricep ceva, am repetat.

M-am uitat înapoi la Kingsley. Îşi ţinea capul în mâini şi se uita la podea. M-am întors cu privirea la fereastră. Degarmo dispăruse dincolo de colină. Andy era la jumătatea drumului pe dig, mergând încet, uitându-se din când în când peste umăr. Din depărtare se auzi zgomotul unei maşini care pornea. Andy se uită la cabană, apoi se întoarse şi începu să alerge pe dig.

Zgomotul motorului se stinse. Când nu se mai auzi deloc, Patton spuse:

— Bănuiesc c-ar trebui să ne întoarcem la birou şi să dăm nişte telefoane.

Kingsley se sculă brusc, se duse în bucătărie şi se întoarse cu o sticlă de whisky. Îşi turnă o duşcă serioasă şi o dădu pe gât stând în picioare. Făcu un gest cu mâna şi păşi greoi prin odaie. Am auzit trosnind arcurile patului.

Patton şi cu mine am ieşit tăcuţi din cabană.

41

Patton tocmai terminase de telefonat ca să se blocheze şoseaua, când a primit un telefon de la sergentul de gardă aflat la digul de la Puma Lake. Am ieşit şi ne-am suit în maşina lui Patton iar Andy ne-a condus rapid prin sat, de-a lungul malului lacului până la marele dig de la capătul lui. Ni s-a făcut semn să trecem şi-am ajuns la sergentul care ne aştepta lângă clădirea comandamentului.

Sergentul ne indică să-l urmăm, porni jeepul şi-am mers cam vreo sută de metri pe şosea până când am ajuns la un punct unde câţiva soldaţi stăteau la marginea peretelui stâncos şi se uitau în jos. Mai multe maşini se opriseră şi un grup de oameni se adunase lângă soldaţi. Sergentul se dădu jos din jeep, iar Patton, Andy şi cu mine am coborât din maşină şi ne-am apropiat de sergent.

— Tipul n-a oprit la apelul santinelei, spuse sergentul cu amărăciune. Aproape că l-a călcat cu maşina. Santinela de la mijlocul digului a trebuit să sară în lături ca să nu fie lovită. Cea de la celălalt capăt al digului n-a mai putut răbda. I-a cerut să oprească. El a continuat să meargă.

Sergentul îşi mestecă guma şi se uită în jos la poalele canionului.

— În astfel de cazuri avem ordin să tragem, spuse el. Santinela a tras. Arătă spre urmele lăsate pe marginea prăpastiei. Aici şi-a pierdut direcţia.

La vreo treizeci de metri la picioarele canionului se afla o maşină, zdrobită de marginea unei enorme stânci de granit. Era dată aproape peste cap şi se aplecase puţin. Jos se găseau trei oameni. Deplasaseră maşina atât cât să poată scoate ceva dinăuntru.

Ceva care fusese cândva un om.

Sfârşit